

Daima Benim

HONEY
MOUNTAIN 1

LAURA PAVLOV

Hayatı boyunca sayısız yangın söndürmüştü ama bu sefer ateş bacayı fena sarmıştı

Niko West gördüğüm en yakışıklı adamdı. İtfaiye üniforması içindeki bir Yunan tanrısıydı. Ve anaokulundan beri en yakın arkadaşımı. Gerçi her konuda uyuştuğumuz da söylenemezdi. Ben küçük kasabamızda şirin mi şirin pastanemi işletirken o her gün alevlerin içine dalıyordu. O çapkınlığıyla nam salmışken ben tam bir ilişki kadınıydım.

On altı yaşımdan beri aynı kişiyle birlikteydim ve ilişkiler konusunda çok şey kaçırdığım hissini üzerimden atamıyordum. İşte bu yüzden, aldatıldığımı öğrendikten sonra Niko'nun kapısını reddedemeyeceği bir teklifle çalacaktım.

Bazı çizgilerin hiç geçilmemesi gerektiğini zor yoldan öğrenecektim. Belki arkadaşlığımız bundan sağ çıkabilirdi ama kalbim için aynısını söyleyemezdim.

"Tatlı, baş döndürücü ve küçük kasaba cazibesiyle sarmalanmış **Daima Benim**, arkadaştan aşka kurgusuyla dünyadan mükemmel bir kaçış sağlıyor. Honey Mountain'da daha fazla zaman geçirmek için sabırsızlanıyorum!"

-Catherine Cowles

"MÜTHİŞ bir seriye HARİKA bir başlangıç!
Laura güçlü kadınları ve onlara tapan erkek karakterleri yazmayı çok iyi biliyor!"

-What Emily Is Reading

Yetişkin okurlar içindir!

indigo

f /indigokitap
i /indigokitap
t /indigokitap

Çeviren:
Yasemin Büte

"Derin, ruha dokunan bir arkadaşlıktan aşka hikâyesi. Hem mest oldum, hem kıkırdama krizlerine girdim hem de kalbim sıkıştı.
Kesinlikle okunmalı!"

-A.L. Jackson

"Honey Mountain'da geçirdiğim zaman boyunca kalbim duygularla kabarıp taşıtı! Bayıldım! BAYILDIM!"

-Willow Aster

"Laura Pavlov aşk ve tutku dolu *Dalma Benim*'le şirin, yürek ısıtıcı hikâyeler yazma hünerini yeniden göstermiş."

-Fanatically Farah

"Laura, Laura, Laura, sen ne yaptın böyle? *Dalma Benim* tam bir güzellik abidesi! Mükemmel küçük kasabası ve dünyanızı sarsacak arkadaştan aşka romantizmiyle tatlılığın ve seksiliğin zirve noktası."

-Kimhes Book Blog

"Honey Mountain serisinin ilk kitabı çıtayı çok yükseğe koydu! Aşk ve umut dolu, yürek ısıtıcı bir hikâye."

-Booktastic Blonde

"Bu kitap o kadar çok şey hissetmeme neden oldu ki; ağladım, güldüm ve sık sık da gülümsedim. Harika bir seri, kesinlikle öneriyorum."

-Caz the Bookworm

"Bu seriye kafayı taktım."

-Jen the Readaholic

"*Dalma Benim* serinin ilk kitabıysa geri kalanının kesinlikle harika olacağını şimdiden söyleyebilirim!"

-Jens Bookscase

YAZAR HAKKINDA

Laura Pavlov okurlarını hem güldüren hem ağlatan tatlı ve seksi romanların **Amazon & USA Today** çoksatan yazarı. Üniversite aşkıyla mutlu bir evliliği var. Büyüme çağındaki harika iki çocuğun yanı sıra çabuk sinirlenen bir yorkie ile çılgın bir bernedoodle'in annesi. Laura kendi peri masalını yaşadığı Las Vegas'ta oturuyor. Ve okurlarından haber almaya bayılıyor!

Daima Benim

Orijinal Adı: Always Mine

Laura Pavlov

Baskı: Ekim 2024

ISBN: 978-625-6149-04-5

Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2022, Laura Pavlov

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Yücesoy

Çeviren: Yasemin Büte

Editör: Ece Yücesoy

Düzeltili: Elif Nihan Akbaş

Kapak Tasarım: Ahmet Uzun

Sayfa Tasarım: B&S Ajans

Baskı: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28

Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1

İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

H O N E Y M O U N T A I N 1

Daima Benim

LAURA PAVLOV

Çeviren: Yasemin Büte

İ N D İ G O K İ T A P

Sevgili Lisa, Julie ve Jen,
dünyadaki en iyi kız kardeşler olduğunuz için teşekkürler!
Sizleri seviyorum, Laura

*“Bir kız kardeş kalbe bir armağan, ruha bir dost, hayatın
anlamına uzanan altın bir ipliktir.”*

– Isadora James

BİR

...

Vivian

Çocukluğumun geçtiği evin yolunu tırmandım. Pazar geceleri Honey Mountain'daysak nerede olursak olalım aile yemeğine katılırdık. Serin sonbahar havası etrafımı sarmıştı ve bu sabah sıcacık tutan kuş tüyü montumu delaptan çıkardığım için minnettardım. Burada dağların nerede olursanız olun görülebilmesi hoşuma giderdi. Honey Mountain, Nevada ve Kaliforniya sınırındaki küçük bir kasabaydı ve büyük bir turistik cazibe merkezi olan dev bir gölün çevresine kurulmuştu. Ama beni en çok çeken yüksek zirvelerdi. Hepsinin ucunu beyaz bir tabaka kaplamıştı; sıcaklığın düştüğünün ilk işareti hep bu olurdu.

“Merhaba,” diyerek içeri girdim.

Burada büyümüştüm. Annemle babamın yıllar içinde restore ettiği ve uğruna ölmeye değer bir arka bahçesi bulunan eski bir çiftlik eviydi; gerçekten burada enfes partiler verilebilirdi ve biz de genellikle tam öyle yapardık.

“Vivi?” diye bağırdı Ashlan köşeyi dönerken. Hafta sonu için üniversiteden eve gelmişti ve neredeyse her gün FaceTime üzerinden konuşuyor olsak da ona sarılmak bana kendimi her zaman daha iyi hissettiriyordu.

“Merhaba Ash,” diyerek kollarımı ona doladım. Okulu başlatmalı yalnızca birkaç hafta olmuştu ama kız kardeşlerim benim her şeyimdi.

“Bu şamatadan kusacağım şimdi. Kız gideli *o kadar* uzun zaman olmadı,” dedi Dylan köşede belirirken. Başını geriye atarak bir kahkaha koyverdi.

“İnsanların gerçek duyguları vardır,” dedi Charlotte ve elindeki havucu kemirirken kıkırdadı. “Yoksa uzaylı liderlerin sana bunu öğretmedi mi?”

Ashlan ailenin bebeğiydi. Dylan’la Charlotte ikizlerdi ve ondan iki yaş büyük, benden iki yaş küçüklerdi. Ablamız Everly benden iki yaş büyüktü. Şu anda profesyonel bir NBA takımının spor psikoloğu olarak burs programını bitirdiğinden ülkenin doğusunda yaşıyordu. Ablam tanıdığım en azimli insandı ve onunla çok gurur duyuyordum. Ama onu çok sık göremediğim için öz-lüyordum.

Annem tek çocuktı ve hep büyük bir aile istemişti ama bana sorarsanız sonunda beş kız çocuğu olacağını tahmin etmemişti. Bu dünyayı çok erken terk etmişti ve o zamandan beri hepimiz babamızın etrafında toplanmıştık. Bu düşünce, aradan bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ boğazıma bir yumru oturmasına neden oluyordu.

“Kaybol, Charlie,” dedi Dylan. “Hadi. Tabakları çıkarmamız lazım. Birazdan herkes burada olacak ve babam hiçbir şeyin hazır olmadığını düşündüğünden çıldırmış durumda. Bana neden tekrar evde yaşamaya karar verdiğimizizi hatırlatır mısın?”

Güldüm. İkizler birkaç ay önce üniversiteden mezun olmuşlardı ve kendi başlarına yaşayacak paraları oluncaya kadar evdeydiler. Charlotte yerel ilkokulun anaokulunda öğretmenlik yapıyordu ve Dylan, “dünyayı ele geçirme” planlarıyla hukuk fakültesine gidiyordu; onun sözleri, benim değil. Haftada üç gün bir saat uzaklıktaki Bridgewood Üniversitesi’ne gidip geliyordu, diğer iki gün ise uzaktan katılmasına izin veriliyordu. İkisi de evde yaşayarak tonlarca para biriktiriyordu, bu yüzden buna değerci.

Ancak ikisi de yeniden babamızın çatısı altında yaşıyordu, bu da bol bol aile yemeği ve ev işlerinin adil bir şekilde paylaşılması anlamına geliyordu.

Babam Honey Mountain itfaiye şefiydi ve her zaman katı ama adil olmuştu. O, kız kardeşlerim ve en iyi arkadaşım Niko dışında bu dünyada en sevdiğim kişiydi. Gerçi bu da gününe göre değişiyordu... çünkü beşi aynı zamanda beni deli ediyordu.

“Evet, birkaç ay sonra buradan gidiyorum. Peşinat için yeterince para biriktirir biriktirmez Vivi gibi kendi evimi satın alacağım,” dedi Charlotte omzunun üzerinden bana göz kırparak.

“Kızım, biliyorsun ki sen yer bulduğun anda oraya taşınacağım. Vivi’nin evi posta pulu büyüklüğünde olmasaydı şu anda orada yaşıyor olurum.” Hepimiz Dylan’ın peşinden mutfığa geçtik ve o tabakları çıkarırken ben de gümüş sofrayı takımını almak için çekmeceye gittim. Babamın fırında pişen meşhur *mac and cheese* makarnasının kokusu ağzımı sulandırmıştı.

“Hey, göl manzarasının bir bedeli var. Posta pulumu hiçbir şeye değişmem.” Güldüm. Bu, yalan değildi. Gölde küçük bir kulübe bulmuştum ve onu hiçbir şeye değişmezdim. Balarısı Pastanesi’ni açmak için aldığım küçük işletme kredisi ve ipotekim arasında, şu noktada hayatta kalabildiğim için mutluydum.

“Şikâyet etmiyorum. Keşke benim için de yer olsaydı diyorum,” dedi Dylan omzunu silkerek.

“Hemen döneceğim. Postayı alacağım,” diye seslendi Ashlan ön kapıdan koşar adım çıkarken.

“Umarım o stajı kapar. Bütün gün posta kutusunu kontrol edip duruyor ve ona Beatrice’in teslimatı gitgide geç saatlerde yapmaya başladığını söylemekten dilimde tüy bitti,” diyen Charlotte postacı kadından bahsederken dolaptan bardakları çıkarıp on iki tane olana kadar tezgâhın üzerine koydu.

Pazar günleri çalışmayan itfaiyeciler her zaman yemeğe gelirdi.

Kafamı arka kapıdan dışarı uzattım. “Selam baba.”

“Merhaba tatlım. O tembeller mutfağı hazırladı mı?” diye sordu etrafında dumanlar dalgalanırken. Adam ızgarayı çok seviyordu ve kızarmış tavuk kokusu burnuma dolarken karnım guruldadı.

“Sanırım kızlarından bahsediyorsun.”

“Elbette. Harika ikizlerden biri son zamanlarda yardım etme konusunda büyük bir tutum geliştirdi.”

Güldüm. “Bundan bahsetti. Salatayı hazırlayacağım.”

İçeri döndüğümde kız kardeşlerimin üçü de birbirine sokulmuştu, ki bundan hiçbir zaman iyi bir şey çıkmazdı.

Dylan bakışlarını yukarı çevirdi ve başını iki yana salladı. Bu kız duygularını gizleme konusunda hiçbir zaman başarılı olmamıştı, özellikle de kızginken. Buzdolabına gidip marul, biraz salatalık ve iki büyük domates çıkarıp lavaboda yıkamaya başladım.

“Sorun nedir?” diye sordum omzumun üzerinden bakarak, bir yandan da marulu sebze kurutucuya atıyordum ama hepsi bana şaşkın şaşkın bakarken birkaç kez düşürüverdim.

Dylan, Ashlan’ın elinden bir şey çekip ona tısladı. Charlotte başını iki yana sallıyor ve Dylan’a dik dik bakıyordu, belli ki bir şeyi bana söyleme konusunda aynı fikirde değillerdi.

“Dinleyin, ikiniz eğer Vivi’den sır saklamanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsanız tek başınasınız. Hiç saçmalık çekemem.” Dylan elindeki karta hafifçe vurdu ve küçümsemesini gizlemedi.

“Hadi ya. Ayrıca buna saçmalık denmiyor, hiç terbiyen yok desek daha doğru olur.” Charlotte baskıcı ikizine nadiren kızardı ama kızdığına ciddi olduğunu bilirdim. Kasabalılar ikizlerin birbiriyle alakası olmamasını komik bulurdu ve herkes en çok Ashlan’la benim benzediğimizi düşünürdü.

“Terbiye kuşlar içindir. Boktan şeyler yaşanır. Durumu hafifleteceğim diye ballandırmaya inanmıyorum. Ayrıca ben senin o

fazla resmi ve düzgün, şaibeli eski sevgilini hiçbir zaman umursamadım.” Dylan kolunu uzattı ve kartı bana verirken ben de ıslak ellerimi silmeden önce sebze kurutucuyu son bir kez döndürdüm.

Kartı zarftan çıkarırken kaşlarımı kaldırarak, “Bu arada, hayatımı ballandırarak kazanıyorum ben,” dedim.

Elimdeki ne olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı. Jansen Clark’ın düğün davetiyesiydi. Lisedeki son senemizde çıkmaya başlamıştık, benim tek erkek arkadaşım ve üniversite hayatımız boyunca uzak mesafe ilişkisi sürdürmüştük. O, Honey Mountain’ın dışında bir hayat istiyordu ama ben istemiyordum. Şey... İlişkimizi yüz yüze bitirmek için San Francisco’ya yaptığım bir ziyaretle onu şaşırtmıştım ancak onu iş arkadaşı Katie’yle, yani geleceğin Bayan Clark’ıyla yatakta bulmuştum.

Her şeyi kavradığımda göğsümde bir sızı oluştu. Yıllar boyunca Jansen’in bana anlattıkları dışında o kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Gerçi anlattıkları ne kadar güvenilirli emin değildim; onun otoriter ve sinir bozucu olduğunu söylemesine rağmen kadınla yatmıştı ve şimdi de mihraba birlikte yürüyecekti.

Göğsüm sıkıştı. Bu üzüntü ya da gönül yarası değildi. Onunla yüz yüze konuşmak için saatlerce yolculuk yaptığım ve onları birlikte bulduğum gün hissetmem gerekenlerdi onlar. Açıkçası olması gerektiği gibi acıtmamıştı. Elbette ihanete uğramış hissetmiştim. Ama arabama atlayıp eve dönüş yolculuğuna koyulduğumda hissettiğim en baskın duygu rahatlamaydı. Yol boyunca ayrılık konuşmasının provasını yapmıştım ve o gün Honey Mountain’a dönerken ona lanet okumuştum. Ama canım yanmadı dersem de yalan olurdu.

Uzun lafın kısısı, bütün ailemi düğününe davet etmeden önce bana haber vermek için arasa veya mesaj atsa memnun olurum. Aslında gerçek şuydu ki, yerimin bu kadar kolay doldurulması acı veriyordu. Lanet olsun, daha ilişkimiz bitmeden yerimi doldurmuştu. Üstelik bu yalnızca altı ay önceydi.

O zamandan beri iki korkunç randevuya çıkmıştım ve Jansen'dan beri bir erkekle bile öpüşmemiştim. Yine de o metresiyle çıkmayı, nişanlanmayı ve bir düğün planlamayı başarmıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Dylan davetiyeyi benden geri alırken, “Adı inanılmaz sinir bozucu ve onunla evlendikten sonra daha da kötü olacak,” diye tısladı. “Kathryn Clark mı?” diye homurdandı. “Kulağa kibirli, gergin bir politikacının karısı gibi geliyor. Ve o iğrenç, aldatan bir kaltak. Al işte, görüyorsun. Sen o adam için fazla iyiydin ve bunu hepimiz biliyorduk.”

“Onun adı aslında Katie,” diye düzelttiğimde kardeşim gözlerini devirdi.

Olanlardan dolayı Katie'yi hiç suçlamadım. Elbette hayranı değildim ama onu tanıımıyordum. İlişkimizi bitirme nezaketini göstermeyen kişi Jansen'dı. Özür dilemek için birkaç mesaj göndermişti ama iş işten geçmişti. Aylardır ondan haber almamıştım ve bu benim için sorun değildi. Ama kesinlikle posta kutumuza bir düğün davetiyesi düşmesini beklemiyordum.

Ashlan, “Jansen'ı o aldatma olayından önce seviyordum,” dediği gibi eliyle ağzını kapadı.

“O senin için hiçbir zaman yeterince iyi olmadı.” Charlotte salata malzemelerimdeki salatalığı alıp soymaya başladı. “Daha iyisini hak ediyorsun.”

“Sorun yok. Altı ay önce bana gerçek yüzünü gösterdi. Sanırım sadece bu şekilde duymayı beklemiyordum.”

“Ah, gerçekten mi?” Dylan'ın kelimelerinden alay akıyordu. Bunun ikinci dili olduğunu iddia ederdi ve ilk kelimesini söylediği andan itibaren öfkeli alaycılıkta akıcı olduğunu doğrulayabilirdim: *Anladım*. “Hayatının yıllarını o gözü dışarıda ahmak için harcadıktan sonra postada bir düğün davetiyesi bulmayı beklemiyor muydun? Bu onun azıcık da olsa düzgün olmasını gerektirir

ki hiç de öyle biri değil.” Dylan başını iki yana salladı ve davetiye-yi tezgâhın üzerine attı.

“Huysuz Şirin şimdi ne için bağılıyor?” Niko kucığında yeğeni Mabel’la mutfağa girdi. En iyi arkadaşım dışarıdan huysuz ve korkutucu görünüyordu ama Mabel sözkonusu olunca çok tatlıydı. Küçük yeğenine tapıyordu.

“Ah, bilirsin. Bu...” Dylan, Niko’nun yanına yürüdü ve ellerini Mabel’in kulaklarına koyarak tombul yanağını öptü. “O pislik Jansen, Vivi’nin onu birlikte bastığı fahişeyle evleniyor. Ve buraya, *Thomas Ailesi*’ne bir davetiye gönderecek kadar da cüretkâr. Artık burada yaşamadığı için çok şanslı. O sıska, cılız herifle karanlık bir sokakta bir dakika yalnız kalmak isterdim...”

“Tamam. Anladık. Ondan hoşlanmıyorsun,” diye inledim. Dylan’dan hayat dersi dinleyecek havamda değildim ve bizim kız bir konuya daldığında bir türlü sonu gelmezdi. “Sorun yok. Bizi yıllardır tanıyor, bu yüzden daveti o kadar da şaşırtıcı değil.”

Ashlan, Mabel’ı arkadaşımın kollarından alıp muhtemelen onun için bulundurduğumuz oyuncakları çıkarmak için oturma odasına götürürken Niko beni inceliyordu. Omuzlarına gelen saçları ensesinde toplanmıştı ve birkaç tutamı yüzüne dökülüyordu. Benden uzundu, 1,80 boyundaydı ve geniş omuzlarının yanı sıra delici gri gözleri vardı. Kasabadaki her kız ona kur yapıyordu ama o her zaman benim en iyi arkadaşım olmuştu. Sırtımı yasladığım dağdı. Çoğu insandan hoşlanmazdı ama bir sebepten ötürü gençken birbirimize bağlanmıştık ve bu hiç değişmemişti. Eğilip gözlerimi inceledi.

“Kes şunu. Ben iyiyim. Üzülmiyorum bile.”

“Saçmalık, Balarısı.” Sesi derindi ve sıcak nefesi yanağımı gıdıklayınca kıkırdamama neden oldu. “Sana bu adamın senin için yeterince iyi olmadığını söylemiştim. Bunu ben de biliyordum, o da biliyordu. Ayrıca bir süre buralarda görünmese iyi olur.”

Niko çocukluğumuzdan beri bana *Balarısı* diyordu ve ben de işime bu şapşal ismin adını vermiştim.

“Kimin Niko’dan saklanması gerekiyor?” diye sordu babam arka kapıdan girerken gülerek.

Kimse cevap veremedi herkes teker teker içeri girmeye başladı. Babamın itfaiye teşkilatında çalışan en yakın arkadaşı Koca Al ve eşi Lottie de içlerindeydi, onları üç itfaiyeci daha takip etti: Paslı, Samson* ve Sırık. İtfaiye istasyonunda Niko dışında herkesin bir lakabı vardı. İki yıl önce bir ev yangını sırasında çatı katındaki yatak odasında mahsur kalan yaşlı bir kadını kurtardıktan sonra ona kısa bir süreliğine Kahraman adını takmışlardı ama o bunu hemen engellemiştir.

“Jace nerede?” diye sordum. Jace King de bir itfaiyeciydi ve Niko’nun en yakın erkek arkadaşıydı.

“Karla yine dışarıda. Jace de evde kızlarla birlikte.” Niko kimsenin dinlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. Jace’in karısı tam bir felaketti ve bunu herkes biliyordu.

“İnanılmaz bir kadın,” diye fısıldadım. “Jace kızları getirebilirdi.”

“Onlarla biraz vakit geçirip erkenden yatırmak istiyordu. Ama konuyu değiştirmeyi bırak. Bu Jansen konusu henüz kapanmadı. Bu gece Bira Dağı’na gitmek ister misin?” diye sordu Niko omzuyla bana vurup ağzına bir domates atarken.

“Elbette. Ama ben iyiyim,” dedim omzumu silkerek. Bira Dağı kasabadaki en sevdiğimiz bardı. Pek içen biri değildim ve işe gitmek için erken kalkmam gerekiyordu, bu yüzden normalde çalışma günlerinde dışarı çıkmazdım.

Ama belki de biraz stres atmak o kadar da kötü bir fikir olmayabilirdi.

“Sen her zaman iyisin, Balarısı.”

* Doğaüstü güçleri olduğuna inanılan İbrani efsanevi kahraman. (ç.n.)

Başımla onayladım. Çünkü haklıydı. Jansen Clark'ın beni aldatmasından ve düğününe davet etmesinden daha kötü şeyler yaşamıştım.

İyi olacaktım.

Olmam gerekiyordu.

İKİ

. . .

Niko

Mabel’ı annem ve kız kardeşim Jada’nın yanına, eve bıraktım. İtfaiye istasyonunda çalışmadığım gecelerde yeğenimi o evden çıkarmaya çalışırdım. Kız kardeşim bunu biraz olsun nefeslenmesine fırsat vermek için yaptığımı düşünüyordu ama aslında Mabel biraz olsun nefeslensin diye yapıyordum. Normal bir günde annem ve Jada bana fazla geliyorlardı. Babam hapse girdiğinden beri annem gerçeklerle baş edemiyordu ve kız kardeşim de anne olamayacak kadar gençti, bu yüzden birlikte güçlü bir karışım oluşturdıkları söylenemezdi.

“Banyo yapması lazım. Thomas’ın evinde boyama yaptı, o yüzden onu yıkaman gerekecek.”

“Ah, dostum. Sana ona banyo yaptırmak için de ders vermem gerekiyor,” dedi Jada göğsünde bir kutu dondurmayla kanepede uzanırken.

Gözlerimi devirdim. Sınırlarım olduğunu ve çıplak bebeklerin de onlardan biri olduğunu biliyordu.

Mabel pembe yanakları ve atkuyruğundan çıkan bukleleriyle kız kardeşime doğru yürürken, “Anne, biraz donduyma istiyorum,” dedi. Kız o kadar tatlıydı ki içim acıyordu.

“Niko dayı sana tatlı vermedi mi? Vivian her zaman en iyi ikramlıkları sunar,” dedi Jada.

“Bilmem ki.” Mabel iri gözlerle bana baktı.

“Zaten bir kurabiye ve yarım kapkek yedi. Daha fazla yerse karnı ağrır.” Mabel’ı kollarımın arasına aldım. “Yalan yok, küçük kızım.”

Annem ağzında bir sigarayla yatak odasından çıktığında yeğenimin kıkırdamaları tarafından sarmalanmıştım.

“Evde sigara içmeyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum?” diye söylendim büyük koltuğa çöküp küçük şirineyi kucağıma oturturken.

“Mabel evde değildi.”

“Eh, artık evde,” dediğimde annem gözlerini devirerek arka verandaya yöneldi.

“Tamam tamam. Dışarıda olacağım.”

Ayağa kalkıp Mabel’ı yere indirdim ve o dengesini bulurken elini tuttum. Ağırlık merkezini bozuyormuş gibi görünen sevimli, yuvarlak bir göbeği olan minicik bir kızdı. Başının üstünü öptüm. “Seni seviyorum, Mabel kızım.” Kız kardeşimi işaret ettim. “Yukarı. Onu küvere koy ve yıka. Ayrıca annemin evde sigara içmesine izin verme.”

Jada ayağa kalkarken, “Bunun için çok yaşlıyım,” diye inledi.

“On dokuz yaşındasın,” diyerek bir kahkaha attım.

Evet, kız kardeşim Mabel’ı henüz on beş yaşındayken dünyaya getirmişti. Onu doğru yolda tutmak için elimden geleni yapmaya çalışmıştım ama ne kadar çabalarsanız çabalayın bazı şeyler kontrolünüz dışında kalıyordu. Söylemeye gerek yok ama bebeğin babası Joey Black bir çocuğunun olmasıyla ilgilenmiyordu. Kız kardeşim hayatında onun gibi bir ezik olmadan daha iyiydi.

Anahtarlarımı parmağımın etrafında salladım ve annemin kanser çubuğunu tüttürdüğü verandaya çıktım. Teni hafif griye çalıyordu ve kemikleri sayılıyordu. Pes eden başka bir aile üyesi.

“Şartlı tahliyeyle ilgili herhangi bir gelişme duydu mu?” diye sordum, dışarı çıkıp karşısındaki sandalyeye otururken. Babamın duruşmasının yakın zamanda gerçekleşeceğini biliyordum –çoktan gerçekleşmediyse tabii– ve serbest bırakılma ihtimali vardı. Adamı altı yıldır görmemiştım ve geri dönmesi için acelem yoktu. Sonuçta hâlâ burada olmamın sebebi oydu. Onun seçimleri beni kendi seçimlerimden mahrum bırakmıştı.

“Avukatı birkaç ay içinde çıkma şansının yüksek olduğunu düşünüyor.”

Elimle yüzümü ovalamadan önce başımı onaylarcasına salladım. Mahkemeler, özellikle de babamı kapsadığı için pek tasvip etmediğim bir hoşgörüyü bürünmüştü birdenbire. “Peki, bu Mabel için ne anlama geliyor? O pislüğün bu eve geri dönmesine izin mi vereceksin?”

Annem dumanı benden uzağa üfleme için başını çevirmeden önce sigarasını içine çekti. “O kadar da kötü değildi, Niko.”

İşte başlıyoruz.

“Tekrar alkollü araç kullanmaktan ve neredeyse Tony’yi öldürmekten dolayı hapiste. Yoksa bunu unuttun mu?”

“Tony de pek ayık değildi,” diye tısladı annem. Bu annemin yöntemi idi. Savun. Saptır. Reddet.

En iyi destekçiler için bir ödül olsaydı altın madalyayı alırdı.

“Direksiyonun başındaki o değildi. Bu seçimi babam yaptı. Davranışlarının etrafındaki herkesi nasıl etkileyeceğini durup da hiç düşünmez.” Ayağa kalktım çünkü o pislik hakkında konuşmak bile beni öfkeliendiriyordu.

“Kimse seni bursundan vazgeçmeye zorlamadı, Niko. Bu senin seçimindi. Bunun için onu suçlayamazsın.”

Evet, babam ben liseden mezun olmadan hemen önce hapse girmişti. Olaylar patladığında planlarımda Michigan’daki en iyi okullardan birinde 1. Lig’de futbol oynamak vardı. Ama annem işten

ayrılmıştı ve o sırada kız kardeşim sadece on üç yaşındaydı. Onu kendi başının çaresine bakmaya bırakamazdım. Onları bırakamazdım. Ben de her şeyden vazgeçmiş ve aileme yardım etmek için bu boktan kasabada kalmıştım. Kız kardeşim ona ebeveynlik yapmaya çalıştığım için bana kızmıştı ve birkaç yıl sonra da hamile kalmıştı. Bu da bana ne kadar başarısız olduğumu daha çok hatırlatmıştı.

Kapüşonlunun yenini sıyrıp kolumu ona doğru uzattım. “Bunun için onu suçlayabilir miyim peki? Yoksa bu da mı benim hatam?”

Annemin gözleri kollarımdaki sigara izlerini taradı ve bakışlarını hızla başka tarafa çevirdi. “İçki sorunu vardı.”

Başım la onayladım. İstismarının her zaman bir gerekçesi vardı.

Ve ben, Mabel’in da buna maruz kalmasına izin vermeyecektim. Her ne sebeple olursa olsun Jada’ya asla elini sürmemişti ve o zamanlar onun kum torbası olmaktan mutluydum. Peki, şimdi geri dönerse kimi seçecekti? Benim gözetimimde böyle bir şey olmayacaktı.

Eğer elini o tatlı, küçük kıza sürecekt olursa öylece durmayacaktım. Hiç şansı yoktu. O pislik herifin tüm hayal kırıklıklarını benden çıkardığı zamanlardan daha büyük ve daha güçlüydim.

“Onun bu eve geri dönmesine izin verersen, Mabel ve Jada’yı buradan götürürüm.”

Annem sigarasını kül tablasında söndürdü. “Bir itfaiyecinin maaşıyla bunu nasıl yapacaksın, ha?”

“Görüyorsun ya, seninle benim aramdaki fark bu, anne. Önemli değil. Onları güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaparım. Sevdiğin insanlar için bunu yaparsın. Belli ki önemli noktayı kaçırmışsın.”

Eve girmek için kapı eşiğine yöneldiğim esnada annem, “Niko,” diye seslenince arkamı döndüm. “Seni seviyorum. Hiçbir zaman senin kadar güçlü olamadım.”

Kahretsin. Her zaman aynı kartı oynuyordu ve içimde artık onun mazeretlerini önemseyecek şefkati bulamıyordum. Çocuk sahibi olmayı seçtiğinizde onları güvende tutmak sizin lanet işiniz olurdu. O adamı terk etmeliydi. Ardında bırakıp gitmeliydi. Ona karşı çıkmalıydı. Her ne pahasına olursa olsun.

“Biliyorum, anne.” Öfkeyle kapının pervazına vurup ön kapıya doğru ilerledim.

Mabel banyodan, “Neek’imi seviyorum, Neek’imi seviyorum, Neek’imi seviyorum, Neek,” diye şarkı söylüyordu. O an göğsüm sıkıştı. Bana Neek Neek derdi ve her ne kadar saçma isimlerden nefret etsem de onun ağzından çıkınca hiç aldırış etmiyordum.

Ön kapıyı kapadım ve telefonuma baktım. Vivian mesaj atmış, Mabel’ı bıraktıktan sonra onu alıp alamayacağımı sormuştu. Bu da içeceği anlamına geliyordu ki çok nadir yaşanırdı bu. O kahrolası zavallı Jansen’in onu aldatması ve çoktan evlenmesi canını sıkıymıyormuş gibi davranmaya çalışmıştı. Ama ben onu herkesten iyi tanıyordum. Adamı biraz olsun bile sevmiyordu. Jansen sadece onun hayatı için tasarladığı küçük sevimli kutusuna sığmıştı ve çok uzun süredir beraberlerdi. Sanırım uzak mesafe, ilişkilerinin daha uzun sürmesine neden olmuştu çünkü yalnızlığın rahatlığının tadını çıkarırken bir erkek arkadaşı olduğunu söylemekten hoşlanıyordu. Bu saçmalık teoride mükemmeldi. O adamı hiçbir zaman umursamamıştım ve o bizim için yasaklı tek konuydu. İlişkilerimiz dışında her şeyi konuşurduk. Ya da daha doğrusu benim olmayan ilişkim. Vivian benim kim olduğumu biliyordu, tıpkı benim de onun kim olduğunu bildiğim gibi. Sevişmeyi sevdiğim bir sır değildi ama bu onun meselesi olmadığı için bu konuda konuşmazdık. Demek istediğim, bekâretini o ezik herife kaybettiğini ve onun birlikte olduğu tek erkek olduğunu biliyordum ve bana anlattığı bundan ibaretti. Ama onun için daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasını hak ediyordu.

Her şeyi hak ediyordu.

Vivian Thomas tanıdığım en iyi insandı. Kalpten sevdiğim çok fazla insan yoktu... ama o onlardan biriydi. Lanet olsun, listenin başında kız kardeşim ve Mabel'ın yanında yer alıyordu.

Çocukken ona Balarısı adını vermiştim çünkü okuldayken arıları işlemiştik. Kızın etrafta dolaşıp bütün tatlılığını bir kişiden diğerine yayma şekline her zaman hayran kalmıştım. İçinde derinlerde bir kraliçe yaşıyordu... ama henüz bu boktan faydalanamamıştı. Oysa ben görüyordum. Konu kız kardeşlerini ve babasını korumaya gelince onun karanlık bakışlarının ardındaki öfkeyi görüyordum.

Henüz kendisini koruyamıyordu sadece.

Gölün üzerindeki küçük kulübesinin önüne park ettim. Çocukluğumuzdan beri Honey Mountain Gölü'nde bir yer sahibi olmanın hayalini kurmuştu ve çok büyük olmasa da –en iyi ihtimalle belki dokuz yüz metre kareydi– tamamı onundu ve ben onunla deli gibi gurur duyuyordum.

Kapı kolunu çevirdim ve Vivian elinde bir kadeh şarapla yatak odasından çıktığında içeri girdim. “Lanet kapını kilitleme konusunda sana ne demiştim?”

“Burası Honey Mountain. İçeri kim girecek? Kapıyı çalsalar bile hepsini memnuniyetle karşılarım zaten. Beni almaya geldiğin için teşekkürler.”

Kelimelerini yayarak konuşuyordu ki bu onun için bir ilkti. Daha önce Vivian'ı hiç sarhoş görmemiştim. Her zaman kontrol ondaydı. Bunu kendimden biliyordum. Ama benim kontrol etme ihtiyacım öfkeden doğarken, Vivian'ın kayıptan geliyordu. Annesini kaybettikten sonra ablası Everly hayallerinin peşinden koşmaya giderken o direksiyona oturmuş ve küçük kız kardeşleri için harekete geçmişti.

Sanırım bu ortak noktamızdı ama ikimiz de bu konuda ağlanmazdık.

“Elbette. Kaç bardak içtik?” diye sordum o çantasını alırken. Siyah kot pantolonu dar, küçük kışını mükemmel sarmalıyordu ve her zaman olduğu gibi kendimi bakışlarımı kaçırmaya zorladım. Çocukken onlarca geceyi Vivian Thomas’ın yatağında geçirmiştim ve hiçbir sorun yaşamamıştım. Ama son birkaç yıldır itiraf etmek istediğimden daha fazla büyümüştü. Vücudu çok seksiydi ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızdı. Koyu gözler, sırtından aşağı dökülen uzun, açık kahverengi bukleler ve son zamanlarda bakmaktan kaçındığım dolgun, somurtkan pembe dudaklar.

“İki bardak, *baba*. Bu gece kafayı dağıtacağım. Bu yüzden sen sürüyorsun,” dedi meydan okurcasına tek kaşını kaldırarak. “Dışarı çıkmak *senin* önerindi.”

Ellerimi kaldırdım. “Anladım. Yargılama yok.”

Işıkları söndürdü ve kamyonetime gidip bindi. Eğildim, emniyet kemerini takmaya başlamıştım ki elimi ittirmeden önce kahkahalara boğuldu. “Ben Mabel değilim. Emniyet kemerimi kendim takabilirim.”

Gözlerimi devirdim ve direksiyona geçip Bira Dağı’na doğru yola koyuldum. Bar, evinden sadece birkaç blok ötedeydi. Pastanesinin bulunduğu merkeze yürüme mesafesinde yaşıyordu.

İçeri girdiğimizde Joey Black sırtıma vurarak, “Niko, adamım,” dedi.

“Çekil önümden. Ben *senin* adamın değilim, arkadaşın da değilim.” Ona sertçe baktım ve Vivian elini benimkine kaydırды. Parmaklarımız birbirine kenetlendi ve bu, sinirlerimi anında yatıştırdı. Beni sakinleştiren hep o olmuştu.

“Sakin ol, kardeşim. Sadece selam vereyim dedim.” Bana bakmak için başını geriye attı.

Kısa, ne idüğü belirsiz herif.

“Evet, git kendine yeni bir arkadaş bul,” diye tısladım uzak-

laşmadan önce. Adam kız kardeşimi hamile bırakmış, sonra da topuklamıştı. Mabel üzerindeki haklarından feragat etmişti ve o piçi öldüresiye dövmenin sonuçları olmayacağını bilsem bunu yapardım.

“Tamam, biraz sakın olmalısın,” dedi Vivian elimi bırakıp bir bar taburesine hoplarken.

“Adam sivrisinekten farksız. Sorumluluklarından kaçan erkek-
lere hiç tahammülüm yok,” dedim yanındaki tabureye otururken.

“Bir geceden uzun süren bir ilişkisi olmayan adam konuştu.”
Bir avuç fıstık için uzandı.

“Hey, ben kim olduğum konusunda açıksözlüyüm ve korunuyorum. Ama bir şey olursa kendi çocuğumu asla terk etmem. Hiç istediğimden değil ama işi batırırsam kaçıp saklanmam. Ayrıca geceyi etkileyici becerilerimle şereflelendirdiğim hanımlarla geçir-
miyorum,” dedim kaşlarımı oynatarak. “Yani sanırım en uzun ilişkimin birkaç saat sürdüğünü söyleyebiliriz.” Barmen Tanner’a elimi kaldırdım.

Vivian gözlerini devirdi. “Beni nahoş ayrıntılardan uzak tut.”

“Her zaman.”

“Bir şeyler yiyecek misiniz yoksa sadece içiyor musunuz? Su sana mı?” diye sordu Tanner ve dönüp Vivian’a baktı. Kasabadaki çoğu insan içmediğimi biliyordu. Lanet olsun, babam hepimize yetecek kadar içmişti.

“Yemeğimizi çoktan yedik. Bir su alacağım. Sen ne istiyorsun, Balarısı?”

“Ben bir şey...” Barın arkasındaki şişelere göz attı. “Biliyor musun, Tanner? Bir shot tekila ve fıçıda hangi biran varsa ondan istiyorum.”

“Ah. Desene bu gece büyük gece,” diye dalga geçti.

“Sanırım öyle,” dedim enseme ovalayarak.

“Dinle, Jansen bana göre bir adam değildi. Çok şükür, geç

olmadan bunu öğrendik. O yoluna devam etti ve benim de aynısını yapmamın zamanı geldi." Tanner'ın önüne koyduğu küçük shot bardağını aldı ve başına dikti. Yüzünü buruşturup öğürdü; bu sahneye gülmek mümkün değildi.

"Ağır ol, Balarısı. Yarın çalışmak zorundasın."

Ona ilk kez bu takma adla hitap ettiğim zamanı düşündüm. Vivian Thomas'ın en iyi arkadaşım olduğunu ilk fark ettiğim zamandı. Onun iyiliğini hissetmeyi arzulayarak penceresinden içeri ilk girdiğim zamandı...

"Niko?" diye sordu pencereyi açarken. "Sana yine vurdu mu?"

"Evet. Burada birkaç saat uyuyabilir miyim? Bu gece evimde uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Elbette," diye fısıldadı.

Pencereden içeri tırmandım, o da yatağına dönüp battaniyeyi benim için açık tuttu. Ben de yanına kıvrıldım. Vivi küçücük bir şeydi ve onun tam boy yatağında yeterince yer vardı.

Yan tarafıma döndüğümde inlememi bastırmak için elimi ağzıma kapadım. Kaburgalarımın kırıldığından ya da morardığından oldukça emindim.

"İyi misin, Niko?" diye fısıldadı.

"Şu anda değilim ama olacağım."

"Neden annemle babama söylemiyoruz? Sana yardım edebilirler."

"Sana söyledim, Vivi. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir. Babam geçen sene kolumu kırdığında yardım için okul hemşiresine gittim diye çok kızmıştı. Onun göremeyeceği yerlerime vurdu ve bu konuyu herhangi birine anlatırsam işlerin daha da kötüleşeceği konusunda beni uyardı. On sekiz yaşına kadar dayanmam gerekiyor, sonra da uzaklardaki bir okula gideceğim."

Yan dönüp bana baktığında eli benimkini buldu. Sıcak nefesi boynumu gıcıkliyordu. "Benden asla uzaklaşma, tamam mı?"

“Yapmam. Sırrımı saklayacak mısın?”

“Evet. Sen benim en iyi dostumsun. Sırrın benimle güvende.”

“Sen de benimle her zaman güvende olacaksın.”

“Bugün Boone Harrison’a yumruk atmana gerek yoktu. Eminim baban ceza aldığın için mutlu olmamıştır,” diye fısıldadı.

“Göğsüne tokat attı. Pislik hak etmişti.”

“Teşekkür ederim. İyi geceler, Niko.”

“İyi geceler, Balarısı.”

ÜÇ

...

Vivian

“İşte herhangi bir sıkıntı yaşamayacağım. Merak etme,” diye geveledim.

“Merhaba yakışıklı.” İki el Niko’nun omuzlarını sıktı. Niko suyunu bıraktı ve Sabrina Hobbs’a bakmak için arkasına döndü. Birkaç kez yattıklarını biliyordum çünkü kasabamız küçüktü ve insanlar konuşuyordu. Ancak Niko ilişki işlerine girmezdi ve bu da herkesin malumuydu.

“Hey.” Niko kollarını göğsünde kavuşturdu. Şu anda onunla konuşmak istemediği açıktı. Zaman zaman korkutucu bir adam olabiliyordu. Bana hiç öyle davranmamıştı ama sadece bir bakışıyla insanların olduğu yerde donakaldığını görmüştüm. Sabrina ben orada yokmuşum gibi yaptı.

“Merhaba Sabrina,” dedim dilim dolanarak. “Benim burada oturduğumu görmedin mi yoksa bilerek mi görmezden geldin tam emin olamadım?”

Niko kıkırdadı çünkü sarhoş olduğumda kesinlikle daha çatışmacı oluyordum. Gülüşü hoşuma gidiyordu. Çok sık gülmezdi ve güldüğünde de çoğunlukla ikimiz yalnız olurduk. En iyi arkadaşım olabildiğince karamsardı.

“Ah. Seni gördüm. Buraya sadece Niko’yla konuşmak için geldim ve seninle muhatap olmaya hiç niyetim yoktu, Vivian.” Sabrina meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı. Niko’nun bu sözler

karşısında omuzlarının kasıldığını fark ettim ve ona doğru dönmeyi önce bana baktı.

“Gidebilirsin. Burada işimiz bitti.” Niko ona sertçe bakarken Sabrina sanki her şey bir şakaymış gibi kıkırdadı.

“Seni sonra arayayım mı?” diye sordu.

“Numaramı sil,” dedi Niko sertçe ve kadın yanımdan uzaklaştı.

“Onun derdi ne? Beni ne zaman seninle görse acayip kaltaklık ediyor. Ama onu tek başıma gördüğümde çok hoş davranıyor. Arkadaşlığımızla ilgili bir sorunu olduğu açık.”

“Birçok kişi arkadaşlığımızı anlamıyor. Ama kimsenin ne düşündüğü umurumda değil.”

“*Bizden nefret ediyorlar çünkü biz değiller,*” derken yüksek sesle hıçkırdığımda bir kahkaha attı.

“Çok doğru, Vivi. Hepsi gidip kendilerini becerebilir.” Niko su bardağını havaya kaldırdı ve Tanner bardağı yeniden doldurmak için yaklaştı.

“Bir shot ve bir bira daha alacağım,” dediğimde ikisi de kıkırdadı.

“Bu gece gerçekten dağıtacaksın demek, ha?” diye sordu Niko suyunu limon dilimini ısıtarak.

“Kesinlikle.” Tanner içkiyi önüme bıraktığında bardağa uzandım ve soğuk sıvının boğazımdan akmasına izin verdim. Yanağı-mı elime yasladım.

“Beni aldattığına ve sonra o kadınla bu kadar çabuk evlenmeye karar verdiğine inanamıyorum,” dedim sonunda, çünkü bu düşünce bana çok ağır geliyordu.

“O pisliğin teki. Seni hiçbir zaman hak etmedi.” Niko omzunu silkti. “Çok daha iyisini yapabilirsin.”

Biramı yudumladım ve hâlâ orada olduklarından emin olmak için dudaklarıma dokundum çünkü artık onları hissedemiyordum. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü seni tanıyorum. Ve sen en iyisini hak ediyorsun.”

“Belki de bir süreliğine Niko West yaşam tarzını denemeliyim,” dedim ve sözlerim kulağa komik geldiği için güldüm ama Niko’nun bakışları sertleşti.

“Şunu iç.” Birayı benden uzaklaştırdı ve Tanner’ın içkimin yanına koyduğu suyu elime tutuşturdu. “Ne öneriyorsun?”

“Bilmiyorum.” Omzumu silktim. Onunla bu konuyu tartışmak bile utanç vericiydi. İlişkilerimiz dışında her şeyi konuşurduk. Bu konu her zaman yasaklı bölgeydi. “Belki de biraz sahada oynamalıyım.”

Suyunu yudumladı ve uzun bir süre beni izledi. “Bunun senin tarzın olduğunu düşünmüyorum.”

“Neden olmasın? Yani, sadece Jansen’la birlikte oldum ve o da...” Duraksadım ve sudan bir yudum daha aldım. “Bilmiyorum, Niko. İnsanların seks hakkında dünyadaki en iyi şeymiş gibi konuştuğunu duydum. O kadar da harika olduğunu söyleyemem.”

Niko sertçe öksürüp bardağını bıraktı. Peçeteye uzanıp ağzını sildi. “Seksten hoşlanmıyor musun, Balarısı?”

Ellerimle yüzümü örttüm. “Unut gitsin. Seninle bu konu hakkında konuşmuyorum. Everly’yle konuşacağım.”

“Benimle her konuda konuşabileceğini biliyorsun. İlişkiler konusunda uzman olmadığım ortada ama sana seksin insana kendini harika hissettirmesi gerektiğini söyleyebilirim. Eğer öyle hissetmediysen, bu sadece yanlış adamla birlikte olduğun anlamına gelir, ki ben de başından beri böyle düşünüyordum zaten.”

“Ya sorun *bendeyse*?” diye sordum birama uzanıp içkimden büyük bir yudum alarak. Konu beni geriyordu ama aslında bilmek istiyordum. Niko deneyimli bir adamdı, başka kime soracaktım ki?

“Sende sorun falan yok.” Boğazını temizleyip su bardağını tekrar önüme itti ve içmemi işaret etti.

“Nereden biliyorsun?”

“Güven bana. Bu boku biliyorum. Tahmin etmeme izin ver. Senin o sık kafalı eski erkek arkadaşın muhtemelen sana yılda bir kez doğum gününde oral yapıyordu ama senden sürekli onun sikini yalamanı bekliyordu.”

Sözleri karşısında ağzım açık kaldı. “Hayır. Hayır, durum böyle değil.”

Niko tam kahkaha atarken birlikte büyüdüğümüz Teddy Tarbo ona seslenip bilardo oynamaya çağırdı. Niko başını iki yana salladı ve onu tamamen görmezden geldi.

En iyi arkadaşım pek insan canlısı değildi ve ben de onun favorisi olmaktan her zaman onur duyardım.

“Gerçekten mi? Sana sık sık oral yapar mıydı?” Sesi biraz gergin çıkmıştı ve bu beni güldürmüştü.

“Hayır. Asla. Ama onu savunmam gerekirse ben de hiç yapmadım. Kendisinin böyle bir şeyle ilgilenmediğini söyledi.” Ona doğru eğildim ve fısıldayarak bağırdım. “Bilirsin... oral seksle.”

Dilini dışarı çıkarıp altdudağını ıslattı. “Ne olduğunu biliyorum, Vivi. Ve seni tatmin edebileceği her yolu sana öğretmediği için tam bir pislik olduğunu düşünüyorum. Ha, eğer istemediyse o farklı bir hikâye.”

“Hayır. Merak ediyordum. Merak ediyorum. Ama pis olduğunu söyledi, o yüzden bir daha sormadım.”

Niko bana dikkatle bakarken gözleri kısıldı. “Bunda pis bir şey yok. Sana bunun sözünü verebilirim. O pislik seni boşaltmadı bile, değil mi?”

“Hımm, buna sertçe hayır demek zorundayım.” Hıçkırdım ve güldüm. “Kelime oyunu yok. Belki yumuşak bir hayır daha doğru olur. Neyse, uzun yıllar boyunca uzak mesafe ilişkisi yaşadık. Bu yüzden birbirimizi gördüğümüzde seks her zaman oldukça hızlı ve olaysız geçiyordu.”

Fısıltıyla küfretti. “Daha iyisini hak ediyorsun.”

“Yani... seksten hoşlanıyorsun, öyle mi?” diye sordum ve karşımda üç Niko olduğu için tek gözümü kapadım.

“Evet. Sen de hoşlanmalısın,” dedi bara biraz para atarken. “Hadi, seni evine bırakalım.”

Kamyonetine doğru ilerlerken kolunu belime doladı ve beni kaldırıp koltuğa oturtttuktan sonra bu sefer emniyet kemerini takmasına izin verdim. Sürücü koltuğuna geçtiği gibi otoparktan çıkıp evime doğru yöneldi.

“Canın hiç alkol çekiyor mu?” diye sordum ve ona yaklaşıp başımı koluna yasladım. Çok iri ve kaslıydı. Ayrıca nane ve seksi erkek gibi kokuyordu.

Bunu ona ilk soruşum değildi ama cevabı hep aynıydı.

“Asla.”

Başımla onayladım. “Baban böyle bir pislik olduğu için üzgünüm.”

Kıkırdadı. “Erkek arkadaşın seni hiç boşaltamadığı için üzgünüm.”

Gülmekten iki büklüm oldum. “Bunu sana anlatmamalıydım. Bana asla unutturmayacaksın.”

“Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Sonunda o bencil hıyara kalmaman beni mutlu etti.”

“O kadar da kötü değildi,” dedim ellerimi havaya savurarak. “Yani, kötü seks ve aldatma dışında.”

“Çıkacağın bir sonraki adamın ne yaptığını bildiğinden emin olmalısın.” Niko garaj yoluna girip arabadan atladı. Emniyet kemerimi çıkarıp bir elini bacaklarımın altına, diğer elini de enseme koydu.

Kafamı göğsüne yasladığımda iç çektim. “Belki de benimle seks yapmalısın.”

Niko neredeyse ön kapıya çıkan basamağa takılıp düşüyordu. “Sarhoşsun, Vivian.”

Adımı yalnızca sinirlendiğinde ya da ciddi olduğunda söylerdi. Bu sefer ciddi olduğunu tahmin ediyordum.

Ona anahtarı verdim, o da kapının kilidini açıp beni içeri taşıdı ve odama götürüp yatağa yatırdı.

“O kadar sarhoş değilim. Mantıklı değil mi?” Aniden Niko’yla seks yapmak o kadar da tuhaf gelmemeye başlamıştı.

“Ne mantıklı değil mi?” diye sordu Niko botlarımı ayaklarımdan çekip çıkarırken.

“Eh, biz en iyi arkadaşlarız. Senin çok iyi bir âşık olduğun belli ve ben de hayatta bazı şeyler kaçırdım. Bana bir iki şey öğretebilirsin. Bana ne beklemem gerektiğini göster.”

Niko yatak odasından çıkıp iki aspirin ve bir bardak suyla geri döndü. “Bunları al.”

“Benimle yatmak istemiyor musun, Niko? Senin için yeterince vahşi değil miyim?” Hapları ağzıma atıp suyu içtim, sonra bir kahkaha krizine girerek suyu dışarı fışkırttım ve tekrar yastığa düştüm, o an oda dönmeye başladı.

“Benim için fazla iyisin, Balarısı. Bu geçemeyeceğimiz bir çizgi.” Beni alnımdan öptü.

“Lanet olsun. Şimdi beni bütün bu oral seks olayıyla ilgili meraklandırdın. Her zaman birinin... aşağı inmesinin nasıl bir his olduğunu merak etmişimdir.”

Niko kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Eminim öyledir. Sana göstermediği için eski sevgili dediğin o zavallıyı suçluyorum.”

“Peki, neden bana göstermiyorsun? Bu fikir seni iğrendiriyor mu?” İç çektim. Gözkapaklarım fazlasıyla ağırlaşmıştı.

“Seninle ilgili hiçbir şey beni iğrendirmiyor. Ben kanepede olacağım. Biraz uyu.”

“Evimde kalacaksın ama benim yatağında uyumayacaksın, öyle mi?” diye sordum. “Eskiden benimle yatarsın.” Uzanıp elimi boynuna doladım ve onu kendime doğru çektim. “Gözlerini seviyorum.”

Niko güldü ve beni tekrar alnımdan öptü. “Bu kadar çok içmişken seni yalnız bırakmayacağım. Ama az önce yaptığımız konuşmadan sonra seninle aynı yatakta yatma konusunda kendime güvenmiyorum. Sabah görüşürüz. Uyu, Balarısı.”

Gri gözleri ve Niko’nun seksi gülümsemesini düşünerek uykuya daldım.

Bir de yüzünü bacaklarımın arasına gömmesinin nasıl bir his olduğunu merak ederek.

Kör kütük sarhoş olmalıydım cidden çürkü bu zamana kadar hiç en iyi arkadaşım ile ilgili fanteziler kurma noktasına gelmemiştim.

Ama bu gece aklımın başka yerlere gitmesine izin verecektim.

DÖRT

. . .

Niko

Vivi'nin kanepesine bir yastıkla battaniye fırlatırken aletim fermuarımın altında zonkluyordu. Bu onun evinde ilk uyuyuşum değildi ama kesinlikle ilk defa taş gibi bir ereksiyonla uyuyordum. Elbette, onu her zaman çekici bulmuştum; kahretsin, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızdı. Ama onunla işlerin o noktaya varmasına asla izin vermemiştim, vermeyecektim de. O yıllarca aynı herifle çıkmıştı ve ben kasabadaki herkesle düzüşmekle meşguldüm.

Kendimi bildim bileli Vivian hayatımdaki tek iyi şeydi. Tek değişmezimdi. Bunu asla mahvetmezdim. Şu anda düşünebildiğim tek şey onu tatmin etmek olsa bile. O salak eski sevgilisi onu doruk noktasına çıkaramamıştı. Onun tatlı vücudunu hiç keşfetmemiş ya da tatmamıştı. O herifi bilincini kaybedene kadar dövmek istiyordum ama bir yanımda bunu Vivian'la paylaşmadığı için mutluydu.

Dediğim gibi ben kötü bir herifim.

Konu Vivian Thomas'a gelince açgözlü bir piçtim.

Onun için en iyisini istiyordum ve en iyisi olmadığımı hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Ama o aldatan pisliğin de en iyisi olmadığı kesindi.

Banyoya gidip soğuk bir duş almaya karar verdim çünkü başka türlü uyuyamayacaktım. Yarın itfaiye istasyonunda görevdeydim ve Honey Mountain son zamanlarda yangınlar ve tıbbi çağrılar-

la cehennemden daha yoğun olduğundan dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Soğuk suyun sırtımdan aşağı akmasına izin verdim, ardından öne doğru eğildim ve aletimi kavrayıp Vivi'nin altımda kıvrandığını, onu parmaklarımla, ağzımla ve aletimle boşalttığımı hayal ettim.

Gurur duyduğum bir an değildi.

En iyi arkadaşım hakkında ilk kez böyle düşünmüyordum ama ilk kez bu konuda harekete geçmek istiyordum.

Oysa bu asla gerçekleşemezdi.

Rahatladım ve battaniyenin altına girmeden önce hızla kurulanarak dünkü kıyafetlerimi giydim. Sonunda uykuya dalabildim.

Ertesi sabah kahve kokusuyla uyandım. Gözlerimi açtığımda Vivi'nin elinde bir kupayla yanımda durduğunu gördüm. Ayağa kalktım ve kupayı elinden aldım.

"Teşekkürler. Nasıl hissediyorsun?"

Vivian kanepede yanıma oturdu. "Bir yandan rahatlamış hissediyorum bir yandan ölmek istiyorum."

Bir kahkaha attım. "Pekâlâ, iyi görünüyorsun. Neden rahatladın?"

"Seks hakkında konuştuk diye. Buna ihtiyacım vardı. Her zaman sorunun benden kaynaklandığını düşünmüştüm ama seninle konuştuktan sonra sorun Jansen'da olabilir gibi geliyor."

"Sorun kesinlikle ondaydı." Boğazımı temizledim çünkü bu konu hakkında ayıkken konuştuğuna inanamıyordum. Güvenin bana; konu seks olduğunda hiç çekingen biri değildim. Benim sorunum, en iyi arkadaşım bu konuda konuşmanın sikimde çok büyük sorunlara yol açmasıydı.

Ve Vivian dışındaki en iyi arkadaşım da oydu.

"Şey, yani dünyamı falan sallayamazsın öyle mi? Bana oral yapıp neyi kaçırdığımı gösteremezsin? Bir sonraki ilişkiye başlamadan önce bana bir iki şey öğretsen ya."

Kahveyi önümdeki masaya püskürttüm. "Tanrım, Balarısı. Bunu bu kadar gelişigüzel söylemeden önce adamı bir hazırla."

"Ne? Sen seks kralı değil misin? Hayatındaki tek şey gündelik seks. Bunu neden bu kadar mesele yaptın?" diye sordu.

Ayağa kalktım.

Havaya ihtiyacım vardı.

Alana.

Kahrolasica başka bir soğuk duşa.

"Olmaz. O çizgiyi aşmak her şeyi mahveder."

"Benden o şekilde etkilenmediğin için mi?" diye sordu Vivian ve gözlerindeki kırılganlık göğsümün sıkışmasına neden oldu. Bu işin tehlikeli yanı tam olarak buydu. Onu şimdiden incitiyordum ve ona daha elimi bile sürmemiştim.

"Vivian. Bu gezegende senden hoşlanmayacak bir adam yok. Çok güzelsin."

"Peki, sorun ne?"

"Sorun şu ki sen hayatımdaki tek iyi şeysin ve ben bunu mahvetmek istemiyorum. Pek fazla iyi yanı yok, Vivi. Bunu biliyorsun." Öne eğilip başının tepesini öptüm.

Geri çekildiğimde başını yukarı aşağı salladı. "Lanet olsun. Şimdi kaçırdığım şeyleri merak etmeme neden oldun. Sanırım bazı şeyleri deneyimlemek için kendime bir erkek bulmam gerekiyor."

Homurdanmadan edemedim. "Ben gidiyorum. Acele etmeden önce kendine toparlanmak için birkaç gün ver."

"Lise son boyunca kalkülüs ödevlerini benim yaptığımı hatırlamanı istiyorum. Bence bana borçlusun," diye bağırdı ben arabaya doğru yürürken.

"Sen kimsin ve Vivian Thomas'a ne yaptın?"

"Eski erkek arkadaşı onu aldattı ve üzerinden çok geçmeden nişanlandı. Ah, evet, ona söyleme zahmetine bile girmedim, sadece *bütün* ailesine düğün davetiyesi gönderdi. Vivian Thomas'ın biraz

eğlenme zamanı geldi de geçiyor bile.” Bir kahkaha attı. Saçlarını başının tepesinde toplamış ve sadece bir tişört giymiş halde kapı eşiğinde dikilirken çok tatlı görünüyordu.

“İşe git.”

Bana el sallayıp kapıyı kapadı. Vivian’ın rasgele herifin tekiyle birlikte olduğunu düşünmek beni sinirlendirdi. Bunca yıl o ahmakla çıkmasının güvenli bir tarafı vardı. Uzak mesafelerdeydiler, bu da ilişkisinin arkadaşlığımıza hiçbir zaman engel olmadığı anlamına geliyordu. Eski sevgilisi kasabaya geldiğinde mesafemi korurdum. Lisedeyken onu umursamamıştım ve bu durum yıllar geçtikçe daha da kötüleşmişti. Ama şimdi... Vivian bekârdı. İsteddiğini yapmakta özgürdü ve benim seks konuşmam yüzünden her türlü pisliği yapmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Siktir.

Arabamı itfaiye istasyonuna çekip içeri girdim.

Ben merdivenlerden yukarı koşarken Paslı, “Leylek pastırma ve yumurta yapıyor,” dedi.

Paslı’nın saçları turuncuydu, bu yüzden en azından gülünç takma adı mantıklıydı. Öte yandan Leylek 1,80 civarındaydı, bu yüzden bu ismin neden tuttuğundan emin değildim. Ama adam yemek pişirebiliyordu.

Viv’in babası Şef masadaydı ve bana yanına oturmamı işaret etti.

“Kızlar Vivi’nin o aptal düğün daveti yüzünden oldukça üzgün olduğunu söyledi. Yani bu çocuğun aklında ne geçiyor? Lanet olsun, kasabaya ne zaman gelse ağzından zar zor bir iki kelime çıkardı. Ortada çok bir şey yoktu. Sonra Dylan’a göre kızımı aldattı. Vivian bana nahoş ayrıntıları anlatmadı ama elbette Dylan o şerefsizi yerin dibine sokup durdu. Gördüğüm kadarıyla Vivi onu pek özlemiyor. Ancak bu, birinin sana ihanet edip hayatına bu kadar çabuk devam etmesinin incitici olmadığı anlamına gelmiyor.”

“O bir pislik. Ondan hiç hoşlanmadım,” diye homurdandım bardağımı portakal suyuyla doldururken.

Koca Al kahkahalarının arasından, “Bize gerçekten nasıl hissettiğini anlat,” dedi.

Gözlerimi devirdim. Ben sözü dolandırmazdım, böylesi işime geliyordu. Lafımı sakınmazdım. İnsanlar sözlerimi ya kabul eder ya da etmezdi. Gerçekten umurumda değildi.

“Söyledim ya,” dedim.

“Yani o pislik hiç zaman kaybetmeden evleniyor mu?” diye sordu Samson.

Jack ağzındaki yumurtalara aldırmadan, “Evet,” dedi.

Tabağıma biraz yiyecek alıp yemeye başladım.

“Kimin hakkında konuşuyoruz?” diye sordu Çaylak. Ekibimizin yeni bir üyesiydi ve ayak uydurmak için çok çabalıyordu.

“Şef’in kızının eski sevgilisi tam bir pislik,” diye mırıldandı Minik Kuş. O ve Çaylak akademiden aynı dönemde mezun olmuşlardı ama çocuğun ateşten korktuğunu hemen anlamıştım. Görünüşe göre adı Richard’dı ve akademideki adamlar dalga geçmek için ona Minik Kuş demeye başlamışlardı ve Çaylak’ın şansı bir şekilde yaver gitmiş, daha az saldırgan bir lakap almıştı. Gerçi sonsuza kadar çaylak olarak kalmayacağı için yakında bundan sıkılabilirdi. “Aynı zamanda Niko’nun da en iyi arkadaşı.”

Büyükbaba kıkırdadı. “Bu ne böyle? Saçma sapan bir televizyon dizisi mi?”

Minik Kuş kızarmış ekmeğinden bir ısırık aldıktan sonra başını kaldırdı. “Paslı bana istasyonun dinamiklerini bilmenin önemli olduğunu söyledi.”

Paslı sırtıttı. “Çok kolay ki.”

İtfaiye istasyonu dinamiğini anlamanız gerekiyordu. Kötülük niyeti taşımadan laf sokar, kandırır, üsteler ve hor görürdük. Bıçak kemiğe dayandı mı birbirimizin arkasını kollardık.

“Kısa bir süre öncesine kadar çaylaktın, unutma,” dedi Obur. Yıllardır buradaydı ve o da sözünü sakınmazdı.

“Evet, evet, evet. Neyse, Mandy dün gece benden ayrıldı. Belki Vivian’a çıkma teklif etmeliyim?” dedi Paslı ve bütün oda tamamen sessizliğe büründü.

“Hayır,” dedik Jack’le aynı anda. Seslerimiz eşit derecede sert çıkmıştı.

“Nedenmiş? Benim neyim eksik?”

“Ee, öncelikle... Mandy senden ayrıldı çünkü seni Cheryl Smothers’a erotik mesajlar atarken yakaladı,” diye açıklayan Leylek domuz pastırmasından bir ısırık aldı.

“Hey. O bana erotik mesajlar attı. Benim hatam değildi. Ayrıca Mandy ve ben ciddi bir ilişkide değildik.”

“Kırlı patilerini Vivi’den uzak tut. Bu konu tartışmaya açık değil,” diye tısladım.

Samson ıslık çaldı. “Tam bir koruyucu.” Bu, adamların kıs kıs gülmelerine neden oldu, ta ki ben görevini yerine getiren LÇK bakışımıyla odayı süzene kadar. Gerçekten de lanet çenelerini kapadılar.

“Vivian’la aranızda bir şeyler geçmediğinden emin misin? O kıza karşı çok korumacısın,” dedi Paslı.

“Hayır. Kafanı alıp tuvalete sokmadan önce konuşmayı bırak ve yemeğini ye,” dedim tabağımı alıp lavaboya bırakarak.

Bugün anlayamadığım nedenlerden dolayı kötü bir ruh hali içindeydim.

Çünkü tek düşünebildiğim Vivi’nin tatlı ağzına sahip olmaktı. Yüzümü bacaklarının arasına gömüp bütün tatlılığının tadına varmak. Onun mükemmel memelerini avuçlamak.

Kahretsin.

Odadan çıkarken herkesin güldüğünü duydum. Onların saçmalıklarını çekecek havamda değildim.

“Sonra görüşürüz, âşık çocuk,” diye bağırdı Büyük Al ve etrafımızı daha fazla kahkaha doldurdu.

Yatağıma uzanıp telefonumu kontrol ettim. Annemden bir mesaj vardı.

Annem ~ Avukatından haber aldım. Birkaç hafta içinde çıkıyor.

Tekrar kahretsin. Bugünün geleceğini biliyordum ama bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum.

Ben ~ Seninle mi yaşayacak?

Annem ~ Burası onun evi, Niko. Biz hâlâ bir aileyiz.

Ben ~ O zaman Jada’yla Mabel’in taşınması gerek. Konu tartışmaya açık değil.

Annem ~ Ödemeyi sen mi yapacaksın?

Elimle yüzümü ovuşturdum. Bir düştünüz mü darbelerin arkası kesilmezdi. Ailemle her zaman böyleydi. Felaketler birbirini takip ederdi. Bundan çok sıkılmıştım. Ama Mabel’i düşündüm, onun bu saçmalığa maruz kalmasına izin veremezdim.

Ben ~ Bir yolunu bulacağım.

Ardından kız kardeşimi aradım.

“Selam Niko. Babamı duydun mu?”

“Duydum. Onun Mabel’in etrafında olmasına izin veremezsin. Bunu biliyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Evet. Ama tek başıma nasıl kira ödeyeceğim? Şu anda kira ödemediğim halde zar zor geçiniyoruz. Üstelik Mabel’in okul öncesi eğitim ücretini de senin karşılamana rağmen.”

“Tam zamanlı iş bulabilir misin?” diye sordum. Kız kardeşim kasabadaki bir butikte yarı zamanlı çalışıyordu.

“Bugün Vivian’la konuşmaya gidecektim. Annem vitrininde çalışan aradığına dair bir yazı gördüğünü söyledi.”

Sözlerini sindirmek için bir dakikalığına gözlerimi kapadım. Jada’nın Vivi için çalışması fikri hoşuma gitmemiştii çünkü kız

kardeşim iş ahlakı konusunda bana pek benzemezdi. Kız herhangi bir işte birkaç haftadan fazla kalmakta zorlanıyordu.

“Dinle, Jada. Viv seni işe alırsa aptalca davranamazsın. Kız o pastanede kışını yırtıyor. Şaka yapmıyorum.”

“Elbette davranmam,” dedi ama bu sözü ilk kez vermiyordu.

Uzun bir nefes verdim. “Tamam. Sana bir daire bulmamız lazım. Benimle kalabilirsin derdim ama biliyorsun sadece bir yatak odam var ve ikinizle birlikte çok kalabalık olur.”

“Daire aramaya başlayacağım. Kendi ayaklarım üzerinde durana kadar biraz maddi yardıma ihtiyacım olabilir,” dedi.

“Sorun değil. Sana yardım edecek kadar birikimim var.” Kendi evim için para biriktiriyordum ama bunun beklemesi gerekiyorsa dünyanın sonu değildi.

“Teşekkür ederim, Niko.”

Alarm çaldığında aramayı sonlandırdım ve kısa sürede giyinip itfaiye aracına yollandım.

Ben araca binerken Şef, “Büyük bir olay,” dedi. “Görünüşe göre Callahan Çiftliği yanıyor.”

Yola çıkarken başımla onayladım. Telefonuma baktığımda Viv’den bir mesaj geldiğini gördüm.

Balarısı - Sadece lafı ortaya koymak istiyorum. En sevdiğin kırmızı kadife keklerden yaptım. Senin için bir düzine ayırdım. Bir ticaret yapalım mı? <göz kırpan emoji>

Güldüm. Kız amansızdı. Teklif ettiği şeyi düşünmek olup bitenlere odaklanmakta zorluk çekmeme neden oldu.

Çünkü şu anda yanan tek şey Callahan Çiftliği değildi.

Aletim alev alevdi ama onunla daha sonra ilgilenmem gerekecekti.

BEŞ

. . .

Vivian

Bütün sabah sersem gibiydim ve ben mutfığı temizlerken Dylan da tezgâhın arkasını süpürüyordu. Mezun olduğundan beri yanımda çalışıyordu ve onun mevcut okul programına ayak uydurmakta hiç sorun yaşamamıştım. Genellikle haftada bir gün geliyordu ama okul ödevlerini yetiştirdiği takdirde, zor durumda kaldığım zamanlar iki güne çıktığı da oluyordu. Charlotte'ın en iyi arkadaşı Jilly burada çalışan diğer bir yarı zamanlı öğrenciydi ama işler o kadar yoğundu ki yeni birini işe almaya çok ihtiyacım vardı.

Kapıdaki zil çaldı ve öğle yemeği telaşının henüz başlamaması için sessizce dua ettim.

“Merhaba Vivian,” dedi Jada tezgâhın önünde dururken.

“Selam. Mabel nerede?” diye sordum.

“Öğle uykusunda, ondan evde annemle bıraktım. Callahan Çiftliği'ndeki yangını duydun mu?”

Midem bulandı. Yangın çıktığında hep böyle oluyordu. Hayatımdaki en önemli iki adam o ateşin içinde olacaktı ve endişem ne kadar zaman geçerse geçsin dinmiyordu. Annemin vefatından sonra babamın mesleğiyle ilgili kaygılarım daha da kötüleşmişti. Evime yakın bir üniversiteyi tercih etmek için bursumu geri çevirmemin nedeni buydu. Niko itfaiyeye katıldığında endişem daha da katlanmıştı.

Alalecele telefonumu kontrol ettim ve Dylan kendi telefonunu almak için yanımdan hızla geçti. Ashlan ve Charlotte, ba-

bamdan ya da Niko'dan haber alıp almadığımı soran birkaç mesaj göndermişlerdi.

Onlara duymadığımı ancak bir şey öğrenirsem onları mutlaka haberdar edeceğimi söyleyerek hızla yanıt verdim. Niko'ya muhtemelen yangınla cebelleştiği esnada o şakacı mesajı gönderdiğim için pişman oldum.

"Hayır. Niko'dan haber aldın mı?" diye sordum.

"Hayır. Annem az önce Meşgul Betty'den duydu haberi." Jada güldü. Abisi şu anda yangınla mücadele ederken nasıl bu kadar sakin davranabildiğini merak ettim. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor muydu? Niko ona ve Mabel'a o kadar destek olmuştu ki Jada'nın çoğu zaman bunu hafife alması beni hayal kırıklığına uğratiyordu. Niko kız kardeşi için çok şeyden vazgeçmişti ama kardeşi ona hiç hakkını vermiyordu.

"Lottie'ye mesaj atıp bir şey duymuş mu öğreneceğim," dedi Dylan ve tezgâhın üzerine hopladığı gibi parmakları çılgınca telefonunun ekranında hareket etmeye başladı.

"Tamam," dedim babamla Niko'ya mesaj gönderirken.

Lottie en iyi şansımızdı çünkü Koca Al'in karısı olarak her şeyi bilmeyi kendine görev edinmişti. Yangın olduğunda itfaiyecilerin aileleri mutlaka bir araya gelir ve bizimkilerden duyduklarımızı paylaşırdık. Lottie gevezeliği sayesinde Honey Mountain'daki herkes için Meşgul Betty'ydi ve oğlu Paslı da istasyonda çalışıyordu, bu yüzden onun durumdan haberdar olması beni şaşırtmamıştı. Ayrıca Callahan Çiftliği'nin hemen aşağısında yaşıyordu.

Dylan tezgâhtan aşağı atlayıp arkadaki mutfğa yönelirken, "Lottie yangını kontrol altına aldıklarını söyledi," dedi.

Rahat bir nefes verdim.

Jada cam vitrinin arkasındaki hamur işlerini incelerken, "Ah, güzel," dedi.

"Sana bir şey getireyim mi?" diye sordum.

“Dört kırmızı kadife kek alacağım. Umarım Mabel, hafta içi vardiyası bitmeden Niko’nunkini yemez.” Kıkırdadı.

“O kızın kendisi tatlı zaten. Eve dönerken itfaiye istasyonuna birkaç kutu bırakacağım. Niko’nun bir tane yediğinden emin olurum.” Eldivenlerimi giydim ve hamur işlerini onun için kutuya yerleştirmeye başladım.

“Yardım aradığını gördüm?” dedi. Başımı kaldırdığında yanaklarının kızardığını gördüm. Jada West’i seviyordum ve Niko’nun kız kardeşi olduğundan ona yardım etmek için her zaman elimden geleni yapardım. Niko’nun şu dünyada umursadığı pek fazla insan yoktu ve hayat ona hep iyi davranmamıştı ama o her zaman kız kardeşinin ve onun küçük kızının yanında olmuştu.

“Evet, öyle. Son zamanlarda başımızı kaşıyacak vaktimiz olmuyor. Yakında kayak sezonu açıldığında burası turistle dolup taşacak, yani işler daha da yoğunlaşacak,” dedim kutunun etrafına bir ip bağlarken.

“Haftada üç sabah butikte çalışıyorum. Niko sana söyledi mi bilmiyorum ama babam yakında hapisten çıkacak.” Bunu sanki hava durumunu konuşuyormuşuz gibi söylemişti. Sanki hayatının büyük bölümünde Niko’ya korku salan ve sarhoş araba kullandığı için neredeyse kendi kardeşini öldürecek olan adamın hayatlarına geri döneceği gerçeğinden bahsetmiyorduk.

“Bu ne zaman oldu?”

“Annem dün gece Niko’ya anlattı ve ardından bu sabah babamın avukatı arayıp her şeyin yolunda gittiğini söyledi.”

Göğsüm sıkıştı. Niko’nun neden bundan bana bahsetmediğini merak ettim. Muhtemelen dün gece kendimden başka hiçbir şeye odaklanamayacak kadar sarhoş olduğum içindi. Bu haberle tek başına başa çıkmak zorunda kaldığı için kendimi berbat hissediyordum.

“Vay canına. Zaman uçup gitmiş desene. Şimdiden çıktığına inanamıyorum.” Niko’nun çocukken yatak odasının penceresinden gizlice içeri girdiği anları hatırlayınca öfke bütün bedenimi sardı. Babası Jada’ya elini sürmemişti ama hatırlayabildiğim kadarıyla Niko sürekli bir istismara maruz kalmıştı. Durum gerçekten kötüleştğinde en yakın arkadaşım pencereme gelir ve yatağında uyurdu. Bu durumdan annemle babamın haberinin olduğunu sanmıyordum ve aramızda hiçbir şey geçmemişti. Elimizden geldiğince birbirimizi teselli ederdik sadece. Liseye başladığımızda gece ziyaretlerini kesmiş ve bana durumların daha iyi olduğunu söylemişti. Ama ön kollarındaki morluklarla yanık izlerini gördüğümde morlukların futbolda olduğunu söylemekle yetinirdi.

Ama ben durumun farkındaydım. Küçükken bana karnına atılan sert bir tekme ya da derisinde söndürülen bir sigarayla uyandırıldığından bahsetmişti. Babasını ihbar etmesi için ona yalvarmışım ama bunun onun için işleri daha da kötüleştireceğini söylemişti. Niko mezun olduğunda Honey Mountain’dan ayrılmayı planlıyordu. Tanrı biliyor ya, 1. Lig’de futbol oynamak için istediği yeri seçebilecek kadar burs teklifi almıştı. Ancak babası hapse girdikten ve annesi dağıldıktan sonra onu ve Jada’yı bırakmamayı seçmişti.

“Evet. Niko, babam eve dönünce Mabel’in onunla aynı evde yaşamasını istemiyor.”

Gözlerim yuvalarından fırladı. “Annen onun eve dönmesine izin mi veriyor?”

“Eh, evet. O onun kocası.”

Uzun bir nefes verdim. Shayla West’e hiç saygım yoktu. Yıllarca oğlunun istismar edilmesine göz yummuştu. Üstelik bunu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı. Niko’yu hiçbir zaman şiddetten korumamıştı. Onu bu konuda affetmek için çok çabalamıştım. Sonuçta en yakın arkadaşımın annesiydi. Kasabadaki pek çok insan gibi ailem de ona Niko’nun vücudundaki morluklarla

ilgili endişelerini dile getirmişti ama o her zaman Niko'nun yaramaz bir çocuk olduğunu söyleyerek durumu hasıraltı etmişti.

“Yani sen ve Mabel taşıyorsunuz?”

“Niko bize yardım edecek. Ama kesinlikle biraz daha çalışmaya ihtiyacım var. Burayı seviyorum. Günlerimi burada geçirmek hayal gibi,” dedi etrafına bakarak.

Balarısı Pastanesi'yle gurur duyuyordum. Üniversiteden mezun olduktan sonra para biriktirip kendi işimi açabileyim diye dişimi tırnağıma takmıştım. Logo, dev bir balarısından oluşuyordu ve ortasında pastanenin ismi yazıyordu. Siyah beyaz kareli zeminler ve sevimli bistro masalarla sandalyeler yemek alanını dolduruyordu. Tepede dört kristal avize asılıydı ve duvarda büyük pembe bir neon tabela vardı: *Hayat kısa. Kâseyi yala.*

Yan taraftaki çiçekçi dükkânının sahibi Bayan Winthrop, her gün satmadığı çiçekler için bana indirim yaptığından masalarda hep taze çiçek bulundurmaya çalışırdım. Kasabanın en işlek caddesindeydik ve işler iyiydi. Bu pastane ilk evimi almama olanak tanımıştı ve işletmemin hızlı büyümesiyle gurur duyuyordum. Hatta çevredeki büyük şehirlerden çevrimiçi siparişler bile alıyordum ve bunları hem Reno, Nevada'ya hem de San Francisco, Kaliforniya'ya gönderiyordum. Jilly kargo ve çevrimiçi siparişlerle ilgilenerek can simidim olmuştu. Büyümeye devam etmek istiyorsam daha fazla yardıma ihtiyacım vardı. Ama Jada West'in hiçbir işte dikiş tutturamadığını biliyordum. Liseyi bırakmıştı ve GED diplomasını almasının tek sebebi Niko'nun dışarıdan da olsa liseyi bitirmesi konusunda onun başının etini yemesiydi. Ama o benim en yakın arkadaşımın kız kardeşiydi ve Niko için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Keşke Niko da benim için küçücük, minicik bir şey yapsa.

Bu düşünceyle yanaklarım kızardı. Dün gece konuştuğumuz şeyler. Evet, akşamın çoğu bulanıktı ama Niko'nun beni yatağıma bıraktığı zamanki bakışlarını gayet net hatırlıyordum.

Ancak dünyanın en ulaşılmaz adamına sözlükten baktığınızda Niko West'in sekize onluk parlak bir tablosunu görürdünüz. Babası onun insanlara güvenmesini zorlaştırmıştı ve güvendiği birkaç kişiden biri olduğum için kendimi şanslı hissediyordum. Ama arkadaşlığımız dışında öyle çok bağlanmazdı. Asla evlenmeyeceğini ve bir aile istemediğini bana kaç kez söylediğini sayamazdım. Benim, Jada'nın, Mabel'in ve itfaiye istasyonundaki arkadaşlarının onun ailesi olduğunu söylerdi. Ama belki kısa süreli bir kaçamak yaşayabilirdik; bana işin kurallarını öğretir, herkesin ne hakkında konuştuğunu gösterirdi ve sonra normale dönerdik.

Bu mümkün değil miydi?

"Merhaba? Dünyadan Vivian'a," dedi Jada gülerek.

"Affedersin. Dün gece yeterince uyuyamadım." Şu anda aklımda abisiyle ilgili fanteziler kurduğumu gizlemeye çalışarak güldüm.

En iyi arkadaşım ile ilgili.

"Peki, beni işe almayı düşünüür müsün? Yarın başlayabilirim."

Omzunun üzerinden baktığımda Dylan'ın bizi endişeyle izlediğini fark ettim. Bakışlarımı başka tarafa çevirdim çünkü gerçek şuydu ki... ona bir şans vermek zorundaydım. Uzun vadede bu Niko'ya yardımcı olacaktı ve işe yaramazsa da bunun sorumlusu Jada'ydı.

"Elbette. Hadi deneyelim," dedim. Sonraki yarım saati onunla bir masada oturup sorumluluklarını ve maaşını tartışarak geçirdim. Kapı açılıp müşteriler içeri girmeye başladığında bana sım-sıkı sarılıyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Vivian. Bana şans verdiğin için teşekkür ederim."

Hızla köşeyi dönmeden önce el salladım.

Sonraki birkaç saat çabucak geçti ve son müşteri de nihayet gittiğinde Jilly ve Dylan'la rahat bir nefes aldık. Herkes dükkândan ayrıldıktan sonra kapıyı kilitledim ve temizliğe başladık.

“Jada’nın gerçekten iyi bir çalışan olacağını düşünüyor musun?” diye sordu Dylan.

“Dürüst mü olayım? Muhtemelen olmayacak. Ama Niko’nun hatırına onu denemem gerekiyor.”

“Bunu tartışamam. Hem işi kıvırtırsa senin yararına olur. Keşke kendime en iyi erkek arkadaş bulabilseydim. Onunla o kadar fazla zaman geçirmek zor olmalı, biliyorsun, o öyleyken...” Başını iki yana sallayıp bir kahkaha patlattı.

“O nasılken?” diye sorarken ona havluyla vurdum.

“Seksi. Hadi ama, Vivi, bunu hep inkâr ettiğini biliyorum. Ama onu dudak uçuklatacak kadar çekici bulmadığını mı söylüyorsun bana? Ayrıca o çok... iri ve kaslı. Eminim dev bir pake ti vardır.” Dylan kaşlarını yukarı aşağı oynatıp güldü. “Tanrım. Onunla sürekli takılmak işkence olsa gerek. Gerçi Jansen Clark cılız küçük bir şeydi, belli ki sen biraz daha narin seviyorsun.”

Hepimiz kahkahalara boğulduk. “Jansen’dan her zaman nefret ettin. Aldatmadan önce bile. Neden?”

“Çünkü o bencil bir narsist,” diyerek omzunu silkti Dylan.

“Psikoloji diplomanı almak için okula dönmek istemediğinden emin misin?” diye sordum son iki masayı silmek için hareketlenerek.

“Yapmalıyım, değil mi? Harika bir seks doktoru olabilirim.”

Başımı arkaya atarak güldüm. “Bunu becerebilecek biri varsa o da sensin.”

“Eh, Jansen’ı pek tanıımıyordum ama Niko konusunda Dilly’yle aynı fikirdeyim. Adam çok ateşli,” dedi Jilly vitrinin camını silerken.

“Eh, Jansen’ı tanımamakla çok şey kaçırmış sayılmazsın. Onunla seks nasıldı? Bundan hiç bahsetmedin,” diye sordu Dylan ve elimden havluyu çekiştirerek yukarı bakmamı bekledi.

“O... olaysızdı.”

“Biliyordum.” Ellerini havaya savurdu. “Narsistler berbat âşık-lardır. Kendi zevklerinin peşinde koşarlar ve partnerlerini umur-samazlar. Küçük hanımına iyi şanslar. Belki de ona düğün hediye-si olarak bir vibratör göndermeliyiz. İhtiyacı olacak.” Dylan hızla dönüp son masayı sildi.

Jilly artık isterik kahkahalar atıyordu. “Bence bu harika bir fikir.”

“Dane’den ayrıldığından beri onunla tekrar konuştun mu?” Bize birer kurabiye almak için tezgâhın arkasına geçerken kız kardeşimden çekilmesini istedim, ardından üçümüz de masanın etrafında oturduk.

“O haber eskidi. İlişkimiz o kadar da ciddi değildi. Ama şu anda sınıfımda çok ateşli bir çocuk var. Herkes ona Kral diyor. Ayrıca şunu da eklemeyi geçemeyeceğim... krallığımla istediği zaman yönetebilir.” Kahkaha attı. “Gerçek adını bile bilmiyorum. Ama hanımlar, bana güvenin... o çok ateşli. Biraz takılmayı düşünüyorum. Bana durmadan mesaj atıyor ve karar vermeden önce bir süre daha ter dökmesine izin vereceğim.”

“Onun hakkında ne biliyorsun ki?” diye sordum. “Dikkatli olmalısın.”

“Ateşli olduğunu biliyorum. Çok çekici. Glen Peters’in arkadaşı, dolayısıyla bir seri katil olmadığını biliyoruz.” Ardından güldü. “Fazla endişeleniyorsun. Daha gençsin. Biraz eğlenmeye ihtiyacın var.”

“Katılıyorum. Biraz eğlenme vaktin geldi, Vivi,” diye ekledi Jilly.

“Diyor yıllardır ilişkisi olan kız,” diye dalga geçtim. Jilly lise-den beri Garrett Jones’la çıkıyordu.

“Doğru. Ama senin artık bir ilişkin yok. Biraz dağıtmanın vakti geldi. Birkaç kuralı çiğne,” dediğinde Dylan da onu başıyla onayladı.

“Belki bir kaçamak yaparım.”

Jilly gülümsedi ve Dylan bir kez ellerini çırpı. “Kesinlikle! Tam olarak ihtiyacın olan şey bu, Vivi. Hayatın boyunca kurallara göre oynadın. Hadi sana ateşli bir sevgili bulalım.”

“Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyorum.” Jilly gülümsedi ve çikolatalı kurabiyenin son parçasını ağzına attı.

Korkunç bir fikir değildi. Uzun zamandır Jansen’la birlikte olduğum için hiç aklımın ucundan geçmemişti. “Belki.”

“Neden şu tanışma sitelerinden birine girmiyorsun?” diye sordu Dylan telefonunu alırken.

“Honey Mountain’da benim yaşımdaki herkesi tanıyormuşum gibi hissediyorum,” diyerek yulafli kuru üzümlü kurabiyeden bir parça kırdım.

“Hey, senin yaşında olmasına gerek yok. Bu bir kaçamak. Buna cinsel uyanış diyelim,” dedi Dylan kaşlarını oynatarak.

“Sana yalvarıyorum... buna herhangi bir isim vermeyelim.”

“Neden Niko’yla çıkar arkadaşlığından bahsetmiyorsun?” diyerek dalga geçti. “O ellerle neler yapabileceğini sadece hayal edebiliyorum. Kara Kline, biz lisedeyken ona bir gecede üç kez orgazm yaşattığını söylemişti.”

Birden ayağa fırladım. Niko’nun başka kızlarla birlikte olduğu düşüncesi beni daha önce hiç rahatsız etmemişti ama üzerine konuştuğumuz bir konu da değildi. Bunu duymak hoşuma gitmemişti. “Tamam, bugünlük bu kadar seks konuşması yeter, seni küçük azgın.” Tezgâhın arkasına geçtim ve itfaiye istasyonuna bırakmak üzere iki kutu dolusu hamur işi paketlemeye başladım.

Jilly pencereden dışarı bakarken, “Ahhh... Niko West’le takılmak her kadının fantazisidir,” dedi.

Dylan sırtı. “Onaylandı. Senden vazgeçmiyoruz, kızım. Ben tetikteyim.”

“İyi. Bundan Charlie ve Ashlan’a bahsetme lütfen.”

“Sırrınız bizimle güvende.” Dylan göz kırptı ve Jilly hiç inandırıcı olmayan bir tavırla başını sallayarak onayladı. Charlie’yle ikisi sıkı fıkıydılar ve aralarında bu konuşmanın lafının geçmeyeceğinden oldukça şüpheliydim. Sadece bunu olduğundan daha büyük bir olay haline getirmek istemiyordum.

“Tamam, gitmem lazım. Erkek kardeşim hafta sonu evde, bu yüzden bu akşam yemeğe gideceğiz.” Jilly ceketine uzandı. Ledger benim sınıfımdaydı ve üniversiteden sonra San Francisco’ya taşınmıştı ama sık sık ziyarete geliyordu.

“Ona selamımı söyle.” Jilly bize el sallarken tezgâhın arkasına geçtim.

Jilly gittikten sonra Dylan da ceketini giydi.

“Eve gidip akşam yemeğine başlamam lazım. Babam artık akşam yemeklerini pişirme görevini bize verdi. Cidden bu şekilde daha fazla yaşayamam.” Arka kapıya doğru ilerledi. Hukuk fakültesinin üç yıllık olduğunu düşünürsek bir süre daha babamla yaşayacaktı. Ya da en azından Charlotte kendine bir yer bulana kadar.

“İtfaiye istasyonuna uğradıktan sonra gelip sizinle yemek yiyeceğim. Seni seviyorum, Dilly,” diye bağırdım.

“Tamam, tamam. Ben de seni seviyorum.”

Güvenlik alarmını kurup kapıyı kilitlemeden önce kutuları sicimle sardım ve biraz daha temizlik yaptım. Zaten evimin yolu üzerinde bulunan itfaiye istasyonuna kadar iki blok yürüdüm.

Hunter Hall veterinerden çıkarken, “Merhaba Vivian,” diye selam verdi. Benden birkaç yaş büyüktü ve daha birkaç ay önce veteriner okulundan mezun olup kasabada kendi muayenehanesini açmıştı.

“Merhaba Hunter.” O kapısını kilitlerken duraksadım. “Yoksa sana artık Dr. Hall mu demeliyim?”

“Ah, lütfen yapma,” diye inledi ve ikimiz de güldük.

“Pekâlâ. Hunter o zaman.”

“Orada kurabiye mi var?” diye takıldı. “Geçen Noel’de tek oturuşta bir düzine yediğimden beri canım onlardan çekiyordu.”

Sicimi kenara çekip kutunun kapağını açtım. “Birkaç tane al. Onları itfaiye istasyonuna götürüyordum.”

“Biraz satın almak için pastaneye uğradım ama sen teklif ettiğin sürece geri çeviremem,” dedi Hunter gülümseyerek. “Gerçi seninle konuşmak için bu hafta uğrayacaktım.” Yanaklarının hafifçe kızardığını görünce midem bulandı.

“Ah, gerçekten mi? Neden?”

“Şey, biliyorsun, artık bekâr olduğumu duydum ve ben...” Kurabiyeden bir parça koparıp olduğu yerde kıpırdandı. “Gelecek hafta bir ara akşam yemeği yemek ister misin diye soracaktım.”

Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. “Hımm, evet. Bu bir randevu mu? Senin nişanlı olduğumu sanıyordum?”

“Eh, öyleydim. Ta ki Sarah’nın veteriner okulundaki en yakın arkadaşım ile yattığını öğrenene kadar. Bu, düğün heyecanını hızla öldürdü.”

Onun adına kalbim kırıldı. Hunter her zaman çok iyi bir adam olmuştu ve ihanetin tadı hâlâ dilimde tazeydi, bu yüzden ne kadar kötü hissettiğini biliyordum. Belki yeni adayım o olabilirdi, sonuçta şu anda ortak bir noktamız vardı. “Ben çok üzgünüm. Seninle akşam yemeği yemeyi çok isterim. Bekârım ve biriyle görüşmeye hazırım.” Kelimeler ağzımdan çıktığı an utandım ve Dylan’ın ne kadar da havalı olmadığımı gözlerini devirdiğini hayal ettim.

Kıkırdadı. “Harika. Bana telefonunu ver. Kendime mesaj atacağım, böylece numaranı almış olacağım ve ne zaman uygun olduğunu öğrenmek için biraz sonra sana mesaj atacağım.”

Ona telefonumu verdim ve o da kendine bir mesaj atıp telefonu bana geri uzattı. Parmakları benimkilere değdiğinde bir

kıvılcım hissettiğimi söyleyemezdim ama ondan, en iyisini umut edecek kadar hoşlanıyordum.

“Elbette. Bunları itfaiye istasyonuna götürsem iyi olur. Yakında görüşürüz sanırım,” dedim kıkırdayarak. Flört taktiklerim üzerinde çalışmam gerekiyordu. Kesinlikle kusursuz değildim.

Hunter göz kırptı. “Evet, görüşürüz.”

Dönüp itfaiye istasyonuna doğru yürümeye başlamıştım ki telefonum Hunter’dan gelen bir mesajla bipledi. Omzumun üzerinden baktım, gülüyordu. “Çok mu hevesli göründüm?”

“Asla,” diye seslendim ve bir blok daha ilerlerken kızardığımı gizlemeye çalıştım.

Yanlarından geçerken Büyük Al ve Samson’a sarılmak için durdum ve yukarı çıktım.

“Herkes iyi mi?” diye sordum kutuları havaya kaldırarak. “Size biraz atıştırmalık getirdim.”

“Bizi iyi besliyorsun,” dedi Koca Al. “Teşekkür ederim, Vivi.”

Tam kutuları masanın üzerine bıraktığım esnada babam köşeden döndü. Ona sımsıkı sarıldım ve o da gülümsedi.

“Kötü bir yangın değildi, canım kızım. İyiyiz.”

“Güzel. Niko nerede?” diye sordum.

“Duş almaya gitti. Şimdiye çıkmış olmalı.” Uyudukları odaya doğru ilerlerken Niko’nun duşa çıplak olduğunu düşünmek kalbimi hızlandırdı. Onu hiç çıplak görmemiştim. Çocukken bile.

Onu pek çok kez mayoyla görmüştüm ama üzerinden uzun zaman geçmişti.

Ben odaya doğru ilerlerken Niko elinde havludan başka bir şey olmadan köşeyi döndü. Gözlerim küçük su damlacıklarıyla kaplı kaslı göğsünden aşağı kaydığı anda ona yaklaşmamak için kendimi zor tuttum. Vücudunu incelemeye devam ettim ve havlusunu sarıldığı yere giden derin V’yi görünce ağzım açıldı.

Siktir, seksiliğe bak.

Karşımdaki bu adam birkaç yıl önce çıplak göğsünü son gördüğümünden bu yana daha da heykeltıraş elinden çıkma gibi görünüyordu.

“Vay canına,” diye fısıldadım.

Niko kıkırdadı. Uzun, ıslak saçları tam omuzlarında bitiyordu ve arap saçına dönmüşlerdi, eliyle birkaç tutamı yüzünden uzaklaştırdı.

Bana yaklaştı ve çenemi başparmağıyla işaretparmağının arasına alıp başımı bakışlarım onunkilerle buluşacak açıyla kaldırdı. “Gördüklerini beğendin mi, Balarısı?”

Cehennem ateşinde yanayım ki evet.

Sesi boğuk ve gergindi, bense konuşamıyordum. Başımla onayladım. Ama sonra kıkırdadı ve tam Paslı ve Jace odaya girerken benden uzaklaştı.

Jace banyoya doğru yürürken, “Kekler için teşekkürler, Vivi,” dedi.

“Rica ederim.” Boğazımı temizledim. Kendimi daha fazla aptal durumuna düşürmeden önce buradan çıkmam gerekiyordu. “İyi olmanıza sevindim, çocuklar. Sonra görüşürüz.”

Başımı kaldırdığımda Niko’nun çelik grisi gözlerinin beni izlediğini gördüm. Ve sonra en şaşırtıcı şeyi yaptı. Banyoya doğru yürüdü ve havlusunu bıraktı. Bana sıkı kıçını gösterdi.

Paslı ıslık çaldı. “Bu gece dolunay var, millet.”

Oradan çıkıp evimin yolunu tuttum.

Niko’yu bir arkadaştan fazlası olarak hayal etmeyi bırakmam gerekiyordu. Karın kaslarının biçimli bir V oluşturarak aşağıya doğru indiğini unutmam gerekiyordu. O güzel kıçından bahsetmiyorum bile.

Acı biber.

Hasta köpek yavruları.

Mide ağrısı.

Laura Pavlov

Jansen'la seks.

Bunlar yetmişti. En azından artık alev alev yanmıyordum ve huzursuz değildim. Hayır. Yakın arkadaşımın şu anda çıplak olduğunu düşünmüyordum bile.

Alakası bile yoktu.

Neden terliyorum böyle?

ALTI

• • •

Niko

İstasyonda geçirdiğim üç uzun günün ardından bir günlük izin için hazırdım. Sabah spor yaptım ve bir saatimi kız kardeşimle Mabel için daire bakarak geçirdim. Honey Mountain'da ev kiralari bok gibi pahalıydı çünkü burası güzel bir dağ kasabasıydı ve büyük bir şehrin trafik sıkışıklığıyla uğraşmanıza gerek kalmıyordu. Turistler daireleri uzun süreli kiralararak durumu daha da kötüleştiriyordu. Yoğun iki sezonumuz vardı. Yazın göl sezonu, kışınsa kayak sezonu. Yani aslında kasabamız yılın yarısından fazlasında hareketliydi.

İşten sonra kanoyu çıkarıp gölde akşam yemeği yemek için Vivi'yle buluşmayı kabul etmiştim. Bu gençliğimizden beri yaptığımız bir aktiviteydi ama artık evi gölün üzerinde olduğu için daha da kolaylaştı. Benim kanom vardı, onun da iskelesi. Kanomu iskelesine bağlıyordum ve bulduğumuz her fırsatta kaçamak yapıyorduk. Ben pizzayı getirirdim, o da gezegendeki en iyi hamur işlerini yapardı.

Onun evine vardığımda kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi. Bu sefer beni gerçekten dinlemişti. İki kez çaldıktan sonra kapıyı açtı.

“Gördün mü? Bazen kapıyı kilitliyorum ama bu aptalca çünkü bu kasabada içeri almayacağım kimse yok.”

“Bu saçma bir mantık, Balarısı. Bu kasabadaki herkesi tanımıyorsun ve seni temin ederim ki kenar mahallelerde pusuya yatmış

bir sürü pislik var. O kapıyı kilitli tut.”

Kot pantolon, lacivert bir ceket, beyaz balıkçı yaka kazak ve tenis ayakkabıları giymişti. Tezgâhın üzerinde şapkasıyla eldivenleri vardı. Vivi her zaman herkesten daha çok üşürdü. Benimse kanım kaynardı, bu yüzden üzerimde sadece kot pantolonla bir kapüşonlu vardı.

“Bunu suyun üstünde konuşalım. Hava kararmadan çıkmak istiyorum.” Tezgâhtan hamur işi kutusunu ve şapkasıyla eldivenlerini aldıktan sonra arka kapıdan dışarı çıktık.

Pizzaları ve altılı kola paketini kanoya taşıdım ve Vivi binmeden önce kanonun sallanmasını engelledim.

“Sallanıp düşmeden buna nasıl biniyorsun, anlamıyorum. Küçük bir şey de değilsin ki,” diye sataştı.

“Buna çeviklik denir. Futbol oynuyordum, unuttun mu?” Kanoyu iskeleden uzaklaştırdım. Göle doğru uzanan Körfez Bölgesi etrafımızı saran fazla büyümüş ağaçlar ve çalılarla kaplıydı. Burası dünyada en sevdiğim yerdi. Huzurlu ve sessizdi; kendimi bir dağlarda bir de burada bu kadar rahat hissediyordum.

“Gidip futbol oynamadığın için hiç pişman oldun mu?” diye sordu Vivian. Bunu ilk soruşu değildi. Yıllar boyunca bunun üzerine çok konuşmuştuk ama sanırım cevabın zaman geçtikçe değişip değişmeyeceğini merak ediyordu.

“Hayır. Doğruya doğru, Jada’yı beladan uzak tutamadım,” dedim. En yakın arkadaşım bacaklarını yanıma uzatmış sırtüstü uzanırken ben de bizi derinlere götürmek için kürek çekiyordum. Yılın bu zamanlarında buraya pek fazla insan gelmezdi çünkü yaz ayları göl bu saatte kalabalık olurdu. Ancak hava değişiyordu ve soğuk havalar su trafiğini azaltıyordu. Görünürde bir tekne yoktu. “Kız hamile kaldı ama sanırım ben olmasaydım uyuşturucu ve alkole daha çok bulaşırdı. Bunun Mabel için ne anlama geleceğini kim bilir? Bu yüzden hâlâ buna değdiğine inanıyorum. Ayrıca

biliyorsun ki geriye dönüp bakmak için zaman harcamıyorum. Bir seçim yaptım ve buna güveniyorum.”

“Jada’nın onun için yaptığın fedakârlıkları takdir ettiğini düşünüyor musun?”

“Takdir edip etmemesi umurumda değil. Ben övgü için bir şey yapmam. Yapmak istediğim için yaparım.” Pizza kutusunun kapağını açıp ona bir dilim uzattığımda o da iki tabak çıkardı. “Peki sence kız kardeşlerin onlara yakın olmak için Berkeley’yi reddetmeni takdir ediyor mu?”

Vivi, UC Berkeley’deki işletme fakültesine tam burslu kabul edilmişti ama annesinin vefatı ve ablası Everly’nin ülkenin öbür ucundaki NYU’da okuması nedeniyle ne kız kardeşlerini ne de babasını bırakıp gitmeye gönlü el vermemişti. Ona ihtiyaçları olduğunu biliyordu.

Vivi pizzasından bir ısırık alıp gözlerini suya dikti. “Ediyorlar bence. Babamın takdir ettiğini kesin olarak biliyorum. Ben de senin gibi hissediyorum. Övgüye ihtiyacım yok. Onların bana ihtiyacı vardı ve hiçbir şeyi değiştirmedim.”

Pek çok açıdan iki farklı dünyadan geliyorduk... Benim kalbim sert, onun kalbi yumuşak ve şefkatle doluydu; yine de konu sadakat, kayıplar ve ikimizin de yaşadığı tüm boktan şeyler olduğunda pek çok ortak noktamız vardı.

Kürekleri bırakıp arkama yaslandıktan sonra pizzadan büyük bir ısırık aldım. “Everly bursunu bitirdikten sonra eve dönüp dönmeyeceğine karar verdi mi?”

“Evet, sanırım birkaç hafta içinde evde olur. Kaliforniya’da birkaç, Şikago’da bir profesyonel takımla görüşmesi var ama nereye gideceğine karar verene kadar bizimle birkaç hafta geçirecek.”

Vivi ablasının hayallerini gerçekleştirmek için okula gitmesinden, kendisininse annesinin vefatının ardından çıkan kargaşayla başa çıkmak için burada kalmasından hiç şikâyetçi olmamıştı.

“Annenin yıldönümünün yaklaştığını biliyorum. Bu konuda ne hissediyorsun?” Başka bir pizza dilimine uzandım.

“Dokuz yıl geçtiğine inanamıyorum. Bazı açılardan sanki dünmüş gibi, bazı açılardansa üzerinden sonsuzluk geçmiş gibi geliyor.”

Başımı anladığımı belirtmek ister gibi salladım. “Evet. Bunu anlıyorum.”

“Peki ya sen? Babanın hapisten çıktığını bana ne zaman anlatacaktın?”

Sorusunu düşünmek için bir dakika bekledim. Lanet olası Jada. Çenesini kapalı tutamamıştı ve artık Vivi için çalıştığına göre bu saçmalıkla benim uğraşmam gerekecekti.

“Endişeleneceğini bildiğim için sana söylemedim. O herif Mabel’den uzak durduğu sürece umurumda değil.”

“Elbette bunun seni nasıl etkileyeceğinden endişeleniyorum. Belki Everly geri döndüğünde onunla konuşabilirsin diye düşünüyordum. Onun teknik olarak terapist olmadığını biliyorum ama o bir spor psikoloğu ve çok sayıda sporcunun travmayla ve yaşadıkları farklı şeylerle başa çıkmasına yardımcı oldu.”

“Yaşadıkların, izin verdiği sürece travma olur. O pisliğin bana yaptıkları beni etkilemiyor. Bunu sana söylemiştim.”

Vivi başıyla onayladı. “Benim için güçlü olmana gerek yok, biliyorsun.”

Bir dilim pizza daha aldım ve ani hareketimle neredeyse kanoyu devirecektim. Vivi öne doğru fırladı ve omuzlarıma tutundu. Geri çekilmeden önce kanonun sabit durmasını bekledim.

“İyiyiz. Ben iyiyim. Senin için güçlü davranmıyorum ya da gösteri yapmıyorum. Lanet olsun. Aynı şeyleri tekrar yaşamayacağım. Babam gibi bir pisliğin beni bastırmasına izin vermem. Bu konuyu konuşmak istersen konuşabiliriz. Ama başka kimseyle konuşmuyorum.”

“Sana yaptıklarıyla ilgili kâbuslar görüyor musun hiç?” diye fısıldadı.

“Hayır. Bunun hakkında düşünmüyorum.” Vivi’nin yüzünü dikkatle inceledim. “Sen kâbus mu görüyorsun?”

“Evet. Annemin vefat ettiği günle ilgili. O son birkaç saatle ilgili. Her yıl bu zamanlarda kötü rüyalar görüyorum.”

Öne eğilip elini tuttum. “Bunun normal olduğunu düşünüyorum. Sadece anılar zihninde yüzeye çıkıyor. Bunda utanılacak bir şey yok.”

Vivi başıyla onayladı ve yanağını elime yasladı. “Evet. O gün yanımda olduğunu ve o öldükten sonra bir hafta boyunca her gün gelip yatağımda uyuduğunu hâlâ hatırlıyorum. Sonsuza kadar minnettar kalacağım, bunu biliyorsun değil mi? Sen orada olmasaydın bırak kendimi toparlamayı, uyuyabileceğimi bile sanmıyorum.”

“Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok, bunu biliyorsun.” Arkama yaslanıp elinin elimden kaymasına izin verdim.

“Daha hafif konulara geçecek olursak. Yarın akşam Hunter Hall’la randevum var.”

“Hunter Hall mu? Peltek konuşan herif mi?”

Vivi gözlerini devirip kıkırdadı. “Artık peltek konuşmuyor. Hem veteriner oldu. Ayrıca çok tatlı ve gerçekten hoş biri. Hem bilmiyorum... belki de üzerinde bir şeyler deneyeceğim adam *odur*.”

Pizzanın kenarı soluk boruma kaçınca öksürdüm.

“Bok öyle. Ondan hoşlanmıyorum.”

Peçeteye uzanıp ağzımı silerken Vivi’nin ağzı açık kalmıştı.

“Onu tanı mıyorsun.”

“Yeterince tanıyorum. Hayvanlarla insanlardan daha iyi bir ilişki kurduğu açık.”

“Bu da ne demek şimdi?” diye tısladı.

“Muhtemelen dört ayaklıların vajinalarıyla senin bacaklarının arasındakinden daha iyi anlaştığı anlamına geliyor.” Omzumu silktim.

Vivi kahkaha atarak geriye yattı ve ben de kanoyu sabit tutmak için küreği yakaladım. “Bu senin için bile fazla abartılı, Niko. Belki bu onu uzman yapmıştır.” Kaşlarını oynattı.

Seksi olmaya mı çalışıyordu? Çünkü bal rengi gözlerinin üzerimize düşen son güneş ışığıyla parıldaması aletimin tetiğe geçmesine neden oldu.

“Güven bana. Kendisi uzman değil.”

“Yani etraftaki tek uzman sensin, öyle mi?”

“Belki de. Bu bir lütuf.” Ellerimi birbirine kenetleyip başımın arkasına yerleştirdim.

“Eh, sana teklif ettim ama sen beni geri çevirdin.” Diliyle alt dudağını ıslattı.

“İstemediğimden değil, Balarısı. Aramızdaki arkadaşlığı mahvetmek istemediğimden. Bu, hayatımdaki tek iyi şey ve onu korumak istiyorum.”

“Neden bir ilişki yaşamıyorsun? Babanın sana yaptıklarından etkilenmediğini söylüyorsun, peki birini duvarlarının ötesine almayı reddetmenin sebebi nedir?”

Ellerim iki yanımda yumruk oldu ve öne doğru eğildim. “Seni aldım, değil mi?”

“Tabii. Ama benimle bu çizgiyi aşmayacaksın. Ve seks yaptığın kadınlarla da ilişki yaşamıyorsun. Peki nedeni ne?”

Beni kızdırmaya mı çalışıyordu? Çünkü başarılı oluyordu.

“Bunun nedeni, istememem. Evlenmek istemiyorum. Çocuk sahibi olmak istemiyorum. Kendim dışındaki kimsenin sorumluluğunu almak zorunda değilim. Hayatımın bu düzenini seviyorum, o yüzden bununla neden bir sorunun olduğundan emin değilim.”

“Sorunum yok. Görünüşe göre benim Hunter Hall’la çıkmamla sorunu olan sensin.”

“Sorunum yok, Balarısı.”

Vivi kanoya yaslanıp gözlerini kapadı. “İyi. Biraz dinleneceğim. Yarın geceki randevum hakkında biraz hayal kuracağım.”

Küreği kaldırıp yüzüne su çarpınca Vivi ciyakladı.

Bunu hak etmişti.

“Lanet olsun, Niko. Son zamanlarda gerçekten huysuzsun.”

“Bu su. İyisin. Ve huysuz falan değilim. Bu benim. Beni tanıyorsun.” Vivi kanoda bıraktığımız havluyla yüzünü silerken tek kaşımı kaldırdım.

“Her zamankinden daha huysuzsun, ki bunu demek bile çok şey anlatıyor çünkü çoğu zaman oldukça huysuzsun.”

“Teşekkür ederim. Bunu iltifat olarak kabul edeceğim. Peki, şu kurabiyeler nerede?”

Vivi kutuyu karıştırıp yulaf ezmeli çikolata parçacıklılardan birkaçını bana vermeden önce başını iki yana salladı ve gülümsedi.

“Seni sevdiğim için şanslısın,” dedi tekrar kanoya uzanırken.

Bilmez miyim? Ben etraftaki en şanslı piçim.

YEDİ

. . .

Vivian

“Süpürmeyi bitirdim,” dedi Jada süpürgeyi mutfaktaki dolaba koyarken.

O sırada yarın için bir gece buzdolabında bekleteceğim tereyağlı kurabiye hamurunu yapıyordum.

“Tamam, teşekkür ederim. Sen çıkabilirsin artık. Benim de işim bitmek üzere.” Ellerimi yıkamak için lavaboya gitmeden önce büyük hamur topunu bir kâseye koydum ve üzerini streç filmle kapladım.

“Yarın görüşürüz,” diye seslendi Jada kapıya doğru yürürken.

“Annen ve Mabel için kurabiye almayı unutma.” Bana tekrar teşekkür edip elinde pembe kutuyla oradan ayrılırken ellerimi kuruluyordum. Yemek alanından geçip kapıyı kilitledim ve arka kapıdan çıktım.

Randevuma hazırlanmak için yaklaşık bir saatim vardı, bu yüzden bugün atıştırmalık götürmek için itfaiye istasyonuna uğramayacaktım. Haftada birkaç gün gitmeye çalışıyordum ve bugün gitmezsem sorun olmazdı.

Garaj yoluma çektiğimde Dylan’ın arabasının orada olduğunu gördüm. Bugün dersi vardı, dolayısıyla pastaneye gelmemiştir. Kapının kilidi açıktı ve içeri adım attığımda Dylan’la Charlotte’in kanepeye yayılmış televizyon izlediğini gördüm, masanın üzerinde de bir tabak kurabiye vardı.

“Ee... merhaba?” dedim kollarımı göğsümde kavuşturup onları izlerken.

“Şşşt... Hangi erkek kardeşini seçecek diye bekliyoruz.” Dylan elini bana doğru uzattı.

Charlotte ayağa fırlayıp ellerini çırttığında gözlerimi devirdim ve gülmemeye çalıştım. “Evet!”

Dylan uzaktan kumandaya uzanıp televizyonu kapamadan önce yumruğunu gökyüzüne doğru savurdu. “Ateşli randevunda giyeceğin kıyafeti seçmende yardımcı olmak için buradayız.” Ardından kahkaha atarak ayağa kalktı.

“Ona kendi kıyafetini kendin seçebileceğini söyledim ama sen hazırlanırken gelip seninle oturmak istedik.”

“Hayıııııı. Sürtüklük seviyeni biraz artırmanı istiyoruz. Yıllardır dünyanın en sıkıcı adamıyla ilişki yaşıyordun... Bu, kendini yeniden keşfetme şansın. Biraz vahşi ol. Makyajını da ben yapacağım bu arada.” Dylan dolabıma doğru ilerledi ve uzun zamandır giymediğim bir sürü şeyi ortaya çıkarmaya başladı.

Uzun sarı saçları omuzlarını süpürüyordu ve makyajı her zaman kusursuzdu.

Charlotte’a baktım ve sanki ne yapacağımı bilmiyormuşum gibi ellerimi iki yana açtım.

Charlotte telefonu ikimizin önüne tutarken, “Everly’yle Face-Time yapıyoruz,” dedi.

Charlotte’la aynı anda, “Merhaba tatlım,” dedik ve güldük.

“Dilly bana bu gece Hunter Hall’la çıkacağını söyledi. Aferin sana. Jansen’ı geride bırakmanın zamanı gelmişti. O adamı hiç sevmemiştim.” Everly koyu renk saçlarını dağınık bir topuz halinde toplamış, kanepesinde oturuyordu.

“Madem hiçbiriniz onu sevmiyordunuz neden bana söylemediniz?” diye söylendim. Dylan’ın havaya kaldırdığı badinin bedenine bakarken gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Önünde derin bir V dekoltesi vardı, bu da sutyen takmayacağım anlamına geliyordu. Dolgun memelerim olmadığı için bu büyük bir sorun değildi, göğüs ucu bantları gayet işe yarardı. Ama... uzun zamandır bu kadar seksi bir şey giymemiştim.

“Sana hep söylemek istedim aslında ama Charlie düşüncelerimi kendime saklamamı söyledi. O aptala dayanamıyordum. Çok da mızımızdı, değil mi?” Dylan inleyerek tiksindiğini hepimize belli etti. “Mızımız küçük sürtüklerden nefret ediyorum.”

Charlotte başını bir kahkahayla geriye attı. “Bu yüzden ağzını açmamamı istedim. İfadelerin berbat.”

“Asıl mesele bu. Biz kardeşiz. Süslü bir takım elbise içindeki zavallı bir çuvalla çıkıp çıkmadığımı bana söylemenizi beklerdim. Off. Onun aldatan bir şerefsiz olduğu gerçeğine değinmiyorum bile. Adama saygım sıfır. Gerçek bir erkekle çıkman gerekiyor.” Siyah badiyi gözlerimin önünde salladı. “Hadi ama, Vivi. Bu üzerinde muhteşem görünecek. Kot pantolonun ve botlarınla kombinleriz. Çok seksi.”

“Merhaba, ben hâlâ buradayım. Onun ne giymesini istiyorsun ben de bakayım.” Dylan aceleyle dolaba gidip siyah topuklu botlarımla geri geldiğinde Everly badiyi inceledi. “Evet oyu veriyorum. İnsan becerileri korkunç ama tarzı çok iyi.”

“Seni duyabiliyorum, Ev,” diye tısladı Dylan.

“Farkındayım. Dobra kişileri sevdiğini sanıyordum.”

Banyoya gidip badiyi giydim, bantları meme uçlarıma yapıştırdım ve başımı iki yana salladım. Bunu gerçekten yapıyor muydum? Kot pantolonumu giydim ve üstün ne kadar güzel göründüğüne şaşırdım.

Kızlarımın gerçekte olduklarından biraz daha büyük görünmesini sağlamıştı ve çok fazla göğüs dekoltesi olmadığı için öyle basit de görünmüyordu. Ayağa kalkmadan önce yatağa oturup botlarımı giydim.

“Vay canına. Vivi. Harika görünüyorsun,” dedi Charlotte.

“Kızım, ateş ediyorsun. Yani bununla mercimeği fırına veremezsen hiçbir şeyle veremezsin,” dedi Dylan, üstümün bir tarafını çekiştirip meme ucu bandına bakarken. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

“Ne yapıyorsun?” dedim şaşkınlıkla.

“Lütfen. Zaten bakmaya değer pek bir şey yok. Sadece kayar mı diye kontrol edeyim dedim. Ama o küçük pamuk topları iyice yapışmış gibi görünüyor.”

Ben gözlerimi devirirken Everly ve Charlotte isterik kahkahalar atıyorlardı. “Onlar pamuk topları değil, seni küçük kaltak. Onlar meme ucu bandı.”

“Hunter bunların lezzetli olduğunu düşünecek mi acaba?” dedi Dylan sesini kalınlaştırarak ve oda yeniden kahkahalara boğuldu.

“Çok sapkınsın, Dilly,” dedi Charlotte bir kolunu omzuma dolarken.

O sırada Dylan’ın telefonu titredi ve telefonu kaldırıp kaşlarını oynattı. “Ash arıyor.” Aramaya cevap verdi ve onu görebilmemiz için telefonu kaldırdı. “Thomas kardeşler sensiz bir arada diye kulakların mı çinladı?”

Ashlan kıkırdadı. “Hayır. Ama Vivi’nin randevusuna hazır olup olmadığını görmek istedim.”

Onunla bu sabah konuşmuştum ve açıkçası bir Thomas kızından sır saklanamayacağını genç yaşta öğrenmiştim. Hepimiz birbirimizin işine burnumuzu sokardık ve bu hep böyle olmuştu.

Maşayla su dalgası yaparak normalde düz olan saçlarıma biraz hacim katmak için yatak odamdaki küçük makyaj masamın başına otururken Dylan telefonu çevirerek Ash’e kıyafetimi gösterdi. Ayağa kalktım ve hafif bir reverans yaptım. “Dilly beni süsleyip püsledi.”

“Kızım.” Ashlan ıslık çaldı. “Çok seksi görünüyorsun.”

“Akşam yemeğine gidiyoruz. Gerçekten bu şekilde mi görünmek istiyorum emin değilim ama hey, hayatı uçlarda yaşıyorum, değil mi?”

“Bunun bir uç değil, bir kaldırım olduğunu söyleyebilirim,” diye araya girdi Everly ve sesindeki alaycı tınıyı kaçırmamıştı. Ben grubun değişmez Eddie’siydim. En temkinli olanıydım, gerçi Charlotte da hemen arkamdan geliyordu. “Gençsin. Hadi, devam et.”

“Evet,” diye bağırdı Dylan. “Çalım ata ata yürü. Tamam, Ash, telefonu Charlie’ye veriyorum. Daha makyajını yapacağım. Ciddi bir dumanlı makyaj düşündüm.”

“O derin dekoltenin aşağısına doğru biraz aydınlatıcı sürme unutma,” diye bağırdı. “Gitmeliyim. Oyunculardan birinden çağrı geldi.”

Charlotte, Dylan’ın elinden telefonu alıp iki ekrana bakarken başını iki yana sallayarak, “Çalışma saatlerine bağlı kalmaları gerekiyor,” dedi.

“Onlar profesyonel sporcu ve bu bir burs.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Ashlan.

“Bu onların fahişesi olduğu anlamına geliyor,” diye tısladı Dylan ve Everly kahkahalarının arasından veda edip aramayı sonlandırdı.

Ashlan bize gazetecilik dersini anlatırken yüzümü Dylan’a doğru çevirip makyajıma başlamasına izin verdim. Ashlan üçüncü sınıftaydı ve harika bir öğrenciydi ama ana dalını seçmekte zorlanmıştı. Onu dinledik ve sabırlı olması konusunda cesaretlendirdik.

Annem her zaman neye yazgılıysanız onun peşinden gitmeniz gerektiğine inanan biriydi. Üzerinde kontrolünün olmadığı şeyler hakkında strese girmeye inanmazdı. Keşke hayat karşısında ben de onun kadar huzurlu ve sakin olabilseydim. Hiç olmamıştım. Ama kız kardeşlerime yazgılı olduğum şeyi mi yaptığımdan emin

olma konusundaki kaygımı aşılamamak için çok uğraşmıştım.

“Danışmanım gelecek yıl mezun olmak istiyorsam çabucak karar vermem gerektiğini söyledi.”

“Mezun olduktan sonra ne yapmak istiyorsun? Çocuklarla çalışmak istediğimi biliyordum, bu benim işimi kolaylaştırmıştı,” dedi Charlotte.

“Bilmiyorum, sorun da bu. Demek istediğim, kendimi ileride evlenip yuvamı kurmuş olarak görüyorum ama ne iş yaptığımı hayal edemiyorum.”

Dylan beni aynaya çevirdikten sonra kahkaha attı. Kendisiyle oldukça gurur duyuyordu, bu yüzden ne yaptığını görmek için sabırsızlanıyordum.

Vay canına.

Gözlerim seksi görünüyordu. Koyu renkli ve dumanlıydı.

Dudaklarım olduğundan çok daha dolgun görünüyordu, kaldı ki dudaklarım zaten dolgundu. Dış kısmını kalemle belirginleştirdiği için dudaklarım daha büyük görünüyordu.

“Bayıldım. Teşekkür ederim. Ash, içini ferah tut. Bilmene gerek yok. Çok fazla alanı olan bir şey seç, mesela işletme gibi.”

“Evet. Hukuk fakültesine gitmek istediğimi fark edene kadar kaç kez fikrimi değiştirdiğimi hatırlasana. Biraz esneklik sağlayan bir şey seçmeye çalış. Bu iş sende.” Dylan parmaklarıyla başparmağını bir araya getirip dudaklarına bastırdı ve ardından açıp öpücük sesi çıkardı. Görünüşümden memnundu.

Charlotte ağzı açık bana bakmadan önce, “Bu iyi bir fikir,” dedi. “Çok iyi görünüyorsun, Vivi.”

“Tamam. Gitmem gerek. Onunla orada buluşacağımı söyledim. İşler iyi gitmezse diye onunla aynı arabada olmak istemedim.”

“Seni oraya bırakırız,” dedi Charlotte, o sırada Dylan kendi dudaklarına ruj sürüyordu.

“Evet. Eğer randevun bir fiyaskoya dönüşürse bizi ara, gelip seni alırız.”

Çantamı bulup uzun siyah trençkotuma uzanırken, “Kız

kardeşlerimin beni randevuma götürüp getirmelerine ihtiyacım yok,” dedim.

“Eh, bu çok kötü. Bu kasabanın bir anayolu var ve biz de şu anda eve dönüyoruz. Ricardo’nun Yeri’nin yanından geçeceğiz zaten, o yüzden sızlanmayı bırak ve o güzel kıçını arabaya götür.” Dylan popoma vurunca ciyaktım.

“Telefonu kapamayın. Sizin yanınızda olduğumu hissetmek istiyorum, çocuklar.”

“Bu çılgınca. Beni birkaç bina aşağıda bırak ki arabandan indiğimi görmesin,” dedim garaj yolundan çıkarken. “Aslında yürüsem de olur. Mekân kelimenin tam anlamıyla bir blok ötede.”

Bunun yerine Dylan zırdeli olduğu için tam mekânın önünde durmayı tercih etti. Başımı iki yana sallayıp kapımı açtım. “Güle güle Ash, güle güle Charlie, kahretsin, Dilly!” Kapıyı çarptım, restoranın girişine doğru yürürken arabanın camı açıldı.

Dylan ıslık çaldı. “Git de kendini göster. Ateş ediyorsun, haksız mıyım çocuklar?” Birkaç çocuk dehşete düşmüş bir halde yanımdan geçerken bana el salladı.

Ben de elimi kaldırarak selam verdim. “Ah, selam Joey. Merhaba Marcus.”

Arkamı dönüp kız kardeşime öfkeli bir bakış attım ve başımı iki yana salladım. “Bedel ödemek çok kötü.”

“Ah, biriyle görüşmenin en zor kısmı bu.” Hunter arkamdan geldi ve o an ölmek istedim. Dylan kaldırımdan hızla uzaklaşırken katıla katıla gülüyordu.

“Bunun için üzgünüm. Kız kardeşim benimle dalga geçiyordu.”

“Dalga geçecek bir şey de yok ki, Vivian. Harika görünüyorsun,” dedi Hunter restoranın kapısını açarken. “Yine de seni evinden almaktan mutlu olurdum.”

“Hayır. Sadece bir blok ötede oturuyorum. Çıkmadan önce evdeydiler.”

Hunter beni başıyla onaylayıp hostese adını söyledi ve biz de onu restoranın arka tarafına kadar takip ettik. Hunter sandalyemi çekip yerime yerleşmeme yardımcı olduktan sonra karşıma oturdu. Garsonumuz gelip siparişlerimizi aldı. İkimiz de birer kadeh şarap sipariş ettik, ben bir de su istedim.

“Yani sen ve kız kardeşlerin hâlâ çok yakınsınız, öyle mi? Küçükken buna hayranlık duyduğumu hatırlıyorum. Herkes Thomas kızlarını severdi.” İçeceklerimizi masaya bırakan garsona gülümsedi ve o masamızdan uzaklaşmadan önce akşam yemeklerimizi sipariş ettik.

“Evet. Bazen fazla yakın oluyoruz. Onları seviyorum ama beni delirtiyorlar.”

Hunter beni başıyla onaylayarak, “Anlıyorum,” dedi. “Abim Logan her zaman benden para ister.”

Kahkaha attım. “Ben sadece hamur işleri ve kıyafetler konusunda sömürülüyorum.”

“Hâlâ o iri adamla takılıyor musun? Sanırım adı Nick’ti?”

Şarabımdan bir yudum aldım ve başımla onayladım. “Niko West. Evet. Anaokulundan beri en iyi arkadaşız.”

“O adam beni hep korkutmuştur. Son sınıfta onunla futbol oynadım ve o sadece birinci sınıf öğrencisi olmasına rağmen göz korkutucuydu.”

“O bir M&M gibi. Sert bir kabuğu var ama altı yumuşak. Sakın ona bunu sana söylediğimi söyleme.” Gülümsedim ve onu dikkatle inceledim.

Uzun boylu ve fitti, üzerinde bir gömlekle süveter vardı ve sarı saçları jöleyle kusursuzca şekillendirilmişti.

“Güven bana. Tek kelime etmeyeceğim. Sarah ve ben de böyleydik. Yani en yakın arkadaş, anlarsın ya?”

Gülümsedim ama durumun tam olarak aynı olduğundan şüpheliydim. Sarah, Honey Mountain’dan değildi. Üniversitede ta-

nışmış ve çıkmaya başlamışlardı. Niko'yla ilişkimizden tamamen farklıydı ama bundan bahsetmedim.

“Ah, bu işi zorlaştırır.”

“Tahmin bile edemezsin. Her şeyi beraber yapardık. Filmler. Tablo. Uzun yürüyüşler. Birlikte olmadığımızda FaceTime'le konuşuyorduk. Ve seks, bu konuyu hiç açtırma bile. O apayrı bir şeydi.” Gözlerinde özlem dolu bir bakışla sanki gerçekten oradaymış gibi tavana baktı. Şu anda eski sevgilisiyle yatakta, onunla tatlı tatlı sevişiyordu.

Şu an benimle randevundayken...

Yanağından süzülen bir gözyaşını sildi ve nefesim kesildi.

“Hunter. Ben çok üzgünüm. Bu korkunç. Gerçekten öyle.”

“Hiç birini onsuz yaşayamayacağını düşünecek kadar çok sevdiğin oldu mu?” diye sordu garson tabaklarımızı önümüze koyarken.

Sorusunu düşündüm. “Hımm... açıkçası hayır. Çıktığım biriyle hiç bu tür bir bağ hissetmedim.”

“Bu gerçekten zor, Vivian.” Sözleri bir hıçkırıkla kesildi ve garson bana şefkatle karışık acımayla baktı.

Sorun yoktu. Karşımdaki iyi bir adamdı ve acı çekiyordu. Bu seksi badiyi giydiğim için pişmandım çünkü dekoltemdeki aydınlatıcı tabağıma her baktığımda dikkatimi dağıtıyordu.

Lanet olsun sana, Dylan.

“Ben çok üzgünüm. Konuşmaya ihtiyacın olursa her zaman buradayım.” Köfteden bir parça alıp ağzıma attım.

“Birlikteyken günde iki ya da üç kez seks yapıyorduk. Neden beni aldattı ki?”

Cevabı bilmiyordum ama asıl soru şuydu: Neden benim dışımda gezegendeki herkes iyi seks yapıyordu?

Emin değildim ama bunu değiştirme zamanının geldiğini biliyordum.

SEKİZ

. . .

Niko

Vivian ona yapmamı istediği şeylerle ilgili tüm şakacı mesajlarını dün akşam kanoyla açıldığımızdan beri kesmişti ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Çünkü kahrolası Hunter Hall'la bir randevusu vardı. Adamla futbol oynamıştım ve üç kilometre koşmak zorunda kaldığımızda bile hile yapan herifin tekiydi. Bir turu kısa kesme konusunda koça nasıl yalan söylediğiyle övünüyordu ve bundan sonra ona asla güvenmedim. Vivian'ın onunla dışarıda olması fikri hoşuma gitmemişi ve pis ellerinin onun üzerinde gezinmesini kesinlikle istemiyordum.

Ben ~ Selam. Randevun nasıl gidiyor?

Siktir. Yakasından düşmem gerekiyordu. Neden bu kadar umurumdaydı ki?

Balarısı ~ Eh, içeri girip nişanlısını en yakın arkadaşıyla doggy pozisyonunda yakalamadan önce onunla yaşadığı muhteşem aşklarına dair iki saatlik bir hikâye dinledim az önce. Şaka yapmıyorum. Daha demin ayrıldım. Eve yürüyorum. O kesinlikle aradığım adam değil. Sanırım bu konuda haklıydın. Yaşlı bir kız kurusu olarak ve gezegende iyi seksi hiç deneyimlemeyen tek insan olarak öleceğim. Tabii, teklifimi tekrar gözden geçirmek istemiyorsan? <göz kırpan emoji>

Bir kahkaha attım ve içimi bir rahatlama kapladı. Onun yabancılarla takılmasını istemiyordum ve Vivian Thomas'ı hiçbir şeyden

mahrum bırakamazdım. Uğruna ateşin içinden geçeceğim tek kişi oydu. Uğruna her türlü sınırı aşacağım tek kişi. Ama açık olmam gerekiyordu. Bu tek seferlik bir anlaşma olacaktı. Ve seks yapmayacaktık. Bunun olmasına izin veremezdim. Ama onun iyi hissetmesini sağlayabilirdim. Ona bu kadarını borçluydum, değil mi?

Geçen hafta boyunca düşünebildiğim tek şey buydu. Onun akşam yalnız yürümesinden hoşlanmadığımı biliyordu. Cevap vermedim, kamyonetime atlayıp doğruca evine sürdüm. Durup ne yaptığımı düşünmedim.

Kapısını çaldım, şok olacağını biliyordum çünkü ona geleceğimi söylememiştim. Restorandan sadece bir blok ötede yaşadığı için eve benden önce varacağını biliyordum.

Kapıyı açtı. Açık kahverengi bukleleri omzunun üzerinden göğsünün aşağılarına doğru dökülüyordu. Bal rengi gözleri benimkilerle buluştu. Her zamankinden daha fazla makyaj yapmıştı ve çok seksi görünüyordu. Altın ve kehribar rengi ışıltılar kahverengi gözlerini daha da yumuşak gösteriyordu. Sıcak.

Ev gibi.

Beyaz bir bornoz giymişti ve üst kısmı açıktı. Onu hemen üstünden çekip çıkarmamak için kendimi zor tuttum.

“Hoş geldin. Bana geri mesaj atmadın. Ben de tam duşa giriyordum.”

Çıplak *Vivian*’ın düşünceleri zihnime hücum etti.

“Mesajını aldım, Balarısı. Benimle erotik mesajlaşmayı bıraktığını sanıyordum?”

Yanakları pembeleşti ve omzunu silkti. “Hey, bir kız şansını deniyorsa ne olmuş yani? Ama sorun değil. Dylan yarın işyerinde bana bir flört uygulaması ayarlayacak.”

“Hayır,” diye homurdandım. “Yabancı herifin teki sana dokunmayacak.”

Vivian ellerini beline koyup çenesini kaldırdı. “Öyle mi?”

“Evet, aynen öyle.” Eğilip başparmağım ve işaretparmağımla çenesini tutarak onu bakışlarımla buluşmaya zorladım. “Seninle seks yapmayacağım, Vivian çünkü sen ve ben sekse farklı bakıyoruz.”

Boğazını temizledi. “Nasıl yani?”

“Ben beceriyorum. Sen sevişiyorsun. Hak ettiğin de sevişmek ama bu ben değilim. Ama aletimi sana sokmadan da kahrolası dünyanı sallamayı kesinlikle başarabilirim. Hem senin tadına ilk bakan ben olmak istiyorum.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve birkaç kez gözlerini kırpı ama konuşmadı.

İleri doğru çıkıp alanını işgal ettim. “Bunu istediğinden emin misin?”

“Eminim,” diye fısıldadı.

İhtiyacım olan tek şey buydu.

Onu hızla kollarıma aldım ve odanın diğer ucuna taşıdım. Sonra sanki porselenmiş gibi şezlong koltuğun yanındaki kanepeye oturttum. Çünkü bir bakıma öyleydi. Bana göre Vivian Thomas tanıdığım en güzel ve narin insandı.

Üzerine çıktım ve köprücük kemiğini okşadım.

“Bir kereliğine, Balarısı. Sonra normale döneceğiz,” dedim kulağına ve kendimi durduramadan kulakmemesini ısırdım. Lavanta ve bal tüm duyularımı doldurdu.

Vivian başıyla onaylayarak, “Tamam,” dedi nefes nefese.

Parmaklarımı pürüzsüz teninde gezdirmeye başladım. Farklılıklarımızı gözden kaçırmak imkânsızdı. Parmaklarım yangınlarla mücadele etmekten ve itfaiye binasında çalışmaktan sertleşmişti. Öte yandan Vivi’nin her şeyi yumuşaktı. Cildi. Saçı.

Kalbi.

Göğsü hızla inip kalkıyordu ve daha ona dokunmamıştım bile. Aletim fermuarımı zorluyordu çünkü hayatımda hiç bu kadar

tahrik olmamıştım. Parmaklarımı aşağı doğru hareket ettirerek bornozunu açtım ve mükemmel memelerini inceledim. Vücuduna her zaman hayrandım ama onu bu şekilde canlı görmek... Hayatımda odnan daha güzel bir şey görmemiştim. Nefesi gitgide kesikleşip hızlanırken sertleşmiş meme uçlarını okşadım. Aşağıya uzandım ve kemeri çekerek bornozun tamamen açılmasını sağladım. Altında sadece beyaz dantelli külot vardı. Dudaklarım dudaklarına saldırırken dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarımla meme uçlarını çekiştirmeye devam ettim. Dudakları aralandı ve dilimin tatlı ağzını keşfetmesine izin verdim. Dillerimiz birbirine dolandı ve onu, eğer bunu yapmazsam ölecekmişim gibi öptüm. Bu, planın bir parçası değildi. Sadece onun iyi hissetmesini sağlayacaktım. Kendimi kontrol altında tutmam gerekiyordu.

Elimi ipeksi teninde gezdirerek sıkı karnından aşağıya doğru yol alıp külotuna ulaştım. Ona bakmak için geri çekildiğimde gözlerinin ihtiyaç ve arzuyla kocaman açıldığını fark ettim.

“Sana dokunabilir miyim?” diye sordum çünkü istediğinin bu olduğundan emin olmam gerekiyordu.

“Evet,” diye soludu pürüzlü bir sesle, ellerini saçlarıma doladı ve beni tekrar dudaklarına doğru çekti.

Elimi dantelin altına kaydırıp en hassas bölgesine dokundum. “Tanrım, sıırılsıklam olmuşsun.”

Kalçalarını elime doğru kaldırdı ve ben de klitorisini okşamaya başladım. Onu daha sert öperken kendini elime sürtmeye devam ediyordu.

Daha hızlı.

Daha şevkle.

Her bir zevk kırıntısının hazzını yaşaması için elimle onu okşamaya devam ederken sonunda adımı ağzıma haykırmadan önce inledi. Başı hızla geriye düştü ve gözleri kapandı.

“Bana bak,” diye talep ettim. “Seni görmek istiyorum.”

Uzun kirpiklerinin çevrelediği gözleri açıldı. Bakışları benimkine kilitlendi. Elimi çekip saç tokasından kurtulan birkaç tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken soluk soluğaydı.

“İyi misin?”

Vivian başıyla onayladı. “Ben harikayım. İı. Teşekkür ederim.”

Bir kahkaha attım. “Yardımcı olabilmeme sevindim.”

Gözleri benimkileri aradı. Bundan sonra ne olacağını merak ediyordu. Ama henüz işim bitmemişti. Geri çekildim ve ısınmış vücudunu öpmeye başladım. Dudaklarım külotuna doğru ilerlerken ellerim memelerine masaj yapıyordu. Ona bakıp gülümse dim. “Şimdi senin tadına bakacağım, Balarısı.”

Vivian başını hızla yukarı aşağı salladığında kahkaha atmaya çalıştım. Külotunun kenarına uzandım ve onu bronzlaşmış bacaklarından aşağı indirdim, ayak bileklerine doğru ilerlerken kadınsı kaslarını hissettim. Külotunu yere atıp ellerimi kalçalarından yukarı çıkardım.

“Bacaklarını aç, Vivi.” Sesim o kadar sertti ki neredeyse tanıyamadım.

Vivian bacaklarını birbirinden ayırdı ve ben de beklentiyle dudaklarımı yaladım. Yüzümü bacaklarının arasına gömmeden önce sırayla bacaklarını tek tek öperek uyluğunun iç kısmına çıktım. Onu yaladım ve kendini iyi hissettiğinden emin olmak için yukarı baktım. Nefes alış veriş i çok hızlıydı ama bana güven dolu gözlerle bakıyordu.

“Kahretsin, çok tatlı. Tam da olmanı beklediğim gibi.” Parmakla girişini bulup yavaşça ileri doğru hareket ettirirken dilimle biraz sataştıktan sonra en hassas noktasını sertçe emdim. “Çok darsın, Vivi.”

Kalçaları sarsıldı ve yemin ederim bu şimdiye kadar yaşadığım en erotik şeydi. Vivian Thomas’ı uçurumun kenarına getirmek en

çılgın hayallerimin bile ötesindeydi. Parmağım işkenceye devam ederken ağızımla daha fazla baskı uyguladım, emiyor, yalıyor ve onu deli ediyordum. Zevkten tekrar haykırırken sırtı bir yay çizdi ve neredeyse kanepeden düşecekti.

Elimi ve ağızımı hareket ettirmeye devam ederek orgazmını uzatırken, “Aman Tanrım,” diye defalarca fısıldadı.

Nefes almak dışında tamamen hareketsizleşti ve yavaşça elimi çekip ona baktım. Bal rengi gözleri benimkine kilirlendi ve ne kadar hoş bir tadı olduğunu hayatımın geri kalanında hatırlamak isteyerek parmağımı ağızıma götürdüm.

“Ah,” diye fısıldadı. “Bu...”

Eğilip yerdeki külotunu aldım ve yavaşça bacaklarından yukarı kaydırırken o da onu giydirebileyim diye sıkı küçük kıçını yukarı kaldırdı.

“Bu ne?” diye sordum, onun üzerine çıkıp mükemmel memesini son bir kez avuçlarken. Bu anla ilgili her şeyi tamamen aklıma kazıyacaktım. Elimi ve dudaklarımı çektikten sonra nasıl tatmin olmuş ve rahatlamış görüldüğünü. Onun aletime boşalmasının nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordum.

Dostum durumdan memnun değildi ama eve döndüğümde onunla duşta ilgilenecektim.

“Bu harikaydı. Senin için bir şey yapmamı ister misin?” diye sordu Vivian kocaman açılmış gözleri ve bütün tatlılığıyla. Göğsüm neredeyse patlayacaktı.

“Hayır. Konu sendin. Bir kereliğine, sonra aynı tas aynı hamam.”

Kıkırdadı. “Pekâlâ. *Aynı tas aynı hamam*. Aslında hayatımın geri kalanında iyi olacağımı düşünüyorum.”

Onu sertçe öptüm. Son bir öpücük. Bütün bu iyiliğin tadına bir kez daha bakmak için dilim ağızını keşfe çıktı.

Geri çekilip kendimi düzelttim. Gözleri aşağıya doğru kaydı ve penisimin kot pantolonumu zorladığını gördü. Utanmıyordum.

Ben seks adamıydım. Etkileyici bir sikim vardı, ne diyebilirim ki? Saklayamazdım ya.

“Bana yaptığın şey bu. Çok güzelsin, Balarısı.” Eğilip alnını öptüm.

Vivian ne kanepeden kalktı ne de bornozunu örtmeye çalıştı. Orada öylece yatmış beni izliyordu. “Akşam yemeği yedin mi? Aç mısın?”

“Az önce yedim,” diye takıldım daha birkaç dakika öncesine kadar başımın bacaklarının arasına olduğunu kastederek. O an yanakları kızardı. “Elbette. Her zaman yemek yiyebileceğimi biliyorsun.”

Bir an önce normale dönmek kötü olmazdı. Elbette, eve gidip hızlı bir duş alırken Vivi’nin iki kez kendini kaybetmesini, adımı haykırmasını ve ihtiyaçtan kıvranmasını zihnimde canlandırarak kendimi rahatlatmayı dört gözle bekliyordum. Ancak yemek teklifini kabul edersem, aramızda herhangi bir tuhafılık olmadığından emin olmak için yarını beklememize gerek kalmayacaktı.

“Ben de yine acıktım,” dedi ve doğrulup bornozunu kapadı. “Hunter’in ağlaması yemek yemeyi zorlaştırıyordu.”

Bir kahkaha attım. “Kulağa iyi geliyor. Ne yapıyoruz?” Peşinden mutfığa gittim ve Vivian buzdolabını açtı.

“Omlete ne dersin?”

“Bana uyar.”

İşte öylece yeniden tamamen normal davranıyorduk. Ama artık onun yakınında olmak benim için zorlayıcıydı. Daha fazlasını istiyordum.

Oysa bu imkânsızdı.

DOKUZ

. . .

Vivian

Niko'nun bana gelmesinden bu yana üç gün geçmişti ve hem gerçek hem de mecazi olarak dünyamı sallamıştı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım, kaldı ki seks bile yapmamıştık. Ancak o zamandan beri ayaklarımın yere değmediğini söylemek çok yetersiz kaçardı.

Ne kadar iyi olabileceğinin tadına varmıştım ya bir kere, artık tek düşünebildiğim buydu. Daha önce seks üzerine hiç düşünmezdim. Tam olarak değil. Jansen'la beraberken bu daha çok an-garya bir işti. Bitip gittiği için mutlu olduğum bir şeydi.

Ama şimdi. Niko'nun bana nasıl dokunduğunu hayal edip duruyordum. Bende nasıl hisler uyandırdığını.

Sonrasında normal davranırsam her şeyin yoluna gireceğini umuyordum ama Niko o zamandan beri mesafeliydi. Omletle-rimizi yiyip sohbet etmiştik ve her şeyin yolunda olduğunu düşünmüştüm ama o her zamanki kadar sık mesaj atmıyordu, yani bir sorunumuz olduğu açıktı. İtfaiye istasyonunda görev başında olduğu için o zamandan beri onu görmemiştim. Atıştırmalıkları bırakmaya gittiğimde de ortalıkta görünmemişti. Jace koşuya git-tiğini söylese de içime istasyona girdiğim an toz olduğuna dair bir his doğuyordu.

Benden kaçtığını biliyordum ve bu da beni sinirlendiriyordu. Kafayı yememiş ya da daha fazlasını istememiştim, bu yüzden

bu kadar tuhaf davranmasının mantıklı bir yanı yoktu. Dylan tanışma sitesine kaydolmakta tereddüt ettiğim için beni azarlasa da aramızda geçenleri kimseye söylememiştim. Niko'yla olanları ona anlatamazdım çünkü bu işin peşini asla bırakmazdı ve onun patavatsızlık yapıp Niko'ya bir şey söylemesi riskini göze almak istemiyordum.

Aramız zaten bir tuhaftı ve durumu daha da kötüleştirmek istemiyordum.

Günlerden cumaydı ve öğle yemeği yoğunluğu bugün her zamankinden daha fazlaydı. Dylan, Jilly ve Jada'nın yardım için burada olmasına minnettardım. Dylan ve Jada birbirlerinden pek hazzetmiyorlar gibiydi ama bir bakıma bu iyi bir şeydi çünkü ikisi de sadece işe odaklıydı.

Öğle yemeği yoğunluğu yeni bitmişti. Menümüze sandviç ve kiş seçenekleri eklediğimizden beri yoğun çalışıyorduk. Cadde üzerindeki ikinci el kitapçının sahibi tatlı hanımefendi Maralee Rhodes'a teslim edilmek üzere kurabiye hazırlıyordum.

Kapı çaldı ve başımı kaldırdığımda Ruby Rhodes'un içeri girdiğini gördüm.

"Merhaba Vivian," diye mırıldandı. Benden bir yaş büyüktü ve her hücrelerinden seksilik akıyordu. Biraz parti kızı olarak biliniyordu. Bu beni her zaman şaşırtmıştı çünkü annesi çok içine kapanıktı.

"Merhaba Ruby. Annenin siparişini almaya mı geldin?"

"Evet. Beni zorla yataktan kaldırdı. Bugün gerçekten çok akşamdan kalmayım," dedi ve iki elini vitrinin üzerine koyup başını oraya yasladı. Şu insanlar camın her yerinde parmak izi görmek istemediğimizi anlamıyorlar mıydı? Bu da kalkmış başını oraya koyuyordu.

"Dün gece neredeydin?" diye sordu Jada, yemek alanındaki son masayı silerken.

“Bira Dağı elbette. Abini gördüm.” Kıkırdadı ve o an göğsüm sıkıştı. “Takıldık. İyi vakit geçirdim, anlarsın ya.”

Belki de Niko’nun dün gece beni aramamasının ya da normalde vardiyası bittiğinde yaptığı gibi kontrol etmemesinin nedeni buydu. Belli ki Ruby’yle birlikteydi. O ve itfaiye istasyonundakiler sık sık Bira Dağı’na giderlerdi. Niko içki içmese de bilardo oynamayı severdi ve saatlerce başından ayrılmazdı.

“Kulağa eğlenceli geliyor. Gerçi bugün bunun bedelini ödüyormuş gibi görünüyorsun,” dedi Jada.

Dylan mutfaktan çıktı ve Ruby’yle Jada’nın konuşmasını izlerken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, ben de gülmek için kendimi zor tuttum.

Kız kardeşim bu pastanede hemen göze batıyordu. Gelen bazı müşterilere karşı takındığı alaycı ve küçümseyici tutum Balarısı’nın havasıyla uyuşmuyordu. Ama onu yine de seviyordum. Jilly mutfakta internetten gelen siparişleri hazırlamakla meşguldü, ki bunu takdir ediyordum.

“Her şey temizlendi,” dedi.

“Ah, merhaba Dylan. Burada çalıştığını bilmiyordum.”

“Niye bileceksin ki?” diye sordu Dylan omzunu silkerek. Tavrını gözden kaçırmak imkânsızdı. Siyah deri ceket ve askeri botlarıyla uyumlu siyah beresini takarken omuzlarını dikleştirdi.

Ruby kıkırdadı. “Bakıyorum yine neşe saçıyorsun.”

“Annenin hamur işlerinin parasını peşin ödemesine sevindim. Bir şey çalmanı istemem.”

“AMAN TANRIM! Yine mi bu mesele?” Ruby başını iki yana sallayıp kutuyu elimden aldı. “Cep telefonunu ben çalmadım, Dylan.”

Dylan tek kaşını kaldırdı. “Senin evine kadar izini sürdüm ve eski erkek arkadaşın telefonumu ona sattığını itiraf etti. Bunu

mahkemede kanıtlamayabilirim ama senin üçkâğıtçı olduğunu biliyorum, Ruby Rhodes.”

Ruby kız kardeşime dik dik bakmadan önce güldü. “Gerçekten ne kadınsın ama. Atıştırmalıklar için teşekkürler, Vivian.”

Kapıdan çıktığında gözlerimi devirdim ve kız kardeşime baktım. “Cidden mi? Şunu yapmadan duramaz mısın? O kız bir müşteri.”

“O kız bir hırsız,” diye söylendi Dylan.

Jada yüzünde kocaman bir sırıtışla kız kardeşime bakarak, “Bu konuda Dylan’a katılıyorum,” dedi. “Ruby Rhodes’un geçen yıl iPad’imi annesinin kitapçısından çaldığına eminim. Onu masanın üzerinde bırakıp tuvalete kadar gitmiştim ve geri döndüğümde yoktu. Ruby o sırada annesinin yerine dükkâna bakıyordu. O da görmediğini, muhtemelen evde bıraktığımı söyledi.”

Dylan, “O kahrolası bir kleptoman!” diye bağırdığında üçümüz de güldük.

“Abimin neden onunla takıldığını hiç bilmiyorum.” Jada yüzey temizleyiciyle havluyu tezgâhın üzerine koydu ve duvarda asılı olan ceketine uzandı.

“Çünkü o çok ateşli ve tam bir kaltak,” dedi Dylan.

“Aman Tanrım. Lütfen düşmanlığını al da git,” dedim ama sözleri aklıma takıldı. Niko beni görmezden geliyordu ve muhtemelen, gerçekten de ateşli olan Ruby Rhodes’la seks yapıyordu.

Jada ikimize de el sallarken isterik kahkahalar atıyordu. “Bence de. Yarın görüşürüz, arkadaşlar.”

Dylan, Jada gittikten sonra tezgâhın etrafından dolaşp bir kurabiye alırken, “Sanırım Jada o kadar da kötü değil,” dedi. “Peki... sana o flört uygulamasında ikimize de hesap açacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Evet. Bu fikre pek düşmedim ama deneyeceğim.” Neden yapmayacaktım ki? Sırf Niko buna karşı olduğu için mi? Benim ona

kiminle yatıp yatamayacağını söylemeye hakkım olmadığı gibi onun da bana kiminle çıkıp çıkamayacağını söylemeye hakkı yoktu.

“Pekâlâ, ikimizin bu akşam randevusu var.”

“Kiminle?” Hiç randevu havasında değildim. Eve gidip sıcak bir banyo yapmak ve Netflix’te bir şeyler izlemek niyetindeydim.

“İki süper ateşli adam. Kuzey Cal’dan geliyorlar. Birkaç haftadır kasabadalar ve bir restoran-bar açmak için potansiyel alanları araştırıyorlar. Bizden biraz büyükler ama ikisi de gerçekten yakışıklı. Profillerini didik didik inceledim.”

“Aman Tanrım, Dylan, onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Bir flört uygulamasından öğrenebileceğin kadarını biliyorum. Hem ikimiz birlikte olacağız. Hadi. Eğlenceli olacak. Bira Dağı’na gideceğiz. Belki Charlie’yi de bizimle buluşmaya ikna edebiliriz.”

“Tamam. Bu hoşuma gitti. Biz üçümüz, onlar iki kişi olacak. Üzerimde çok baskı hissetmem. Daha çok bir grup arkadaşın birbirini tanıması gibi olur.”

“Ateşli erkeklerle çıkmanın üzerinde baskı oluşturmaması gerekiyor, Vivi. Eğlenceli olması gerekiyor. Dışarı çık ve biraz flört et. İyi vakit geçir.”

Başımınla onayladım. “İyi. Seninle orada buluşacağım.”

“Yaşasın,” diye şakıdı. “Daha çok ayak diremeni bekliyordum. Tamam, biraz erken çıkabilir miyim? Yoğunluk bitti ve yarına teslim edilmesi gereken bir makalem var.”

“Tamam. Ben burayı hallederim. Seni seviyorum.”

Dylan yanağını öptü ve kapıdan çıkmadan önce bir kurabiye daha kaptı.

Tereyağlı kurabiye ve kırmızı kadife kek yapmaya koyuldum. Sonraki birkaç saatte sadece birkaç müşteri uğradı ve Jilly’yle

gayet kolay idare ettik. Eve geldiğimde, tuhaf ikili randevumuza hazırlanmadan önce sadece banyo yapıp saçlarımı toplayacak vaktim oldu. Charlotte'a mesaj atmıştım, o da bizimle orada buluşacaktı ve buna çok seviniyordum.

Sıcaklık gitgide düşüyordu, bu nedenle dar kot pantolonumun üzerine kalın, beyaz balıkçı yaka bir kazak, altına da botlarımı giydim. Bira Dağı'na doğru yürürken soğuk hava yüzünden paltomun önünü kapamak zorunda kaldım. Her an kar yağabilirdi ve bir kez başladı mı bir süre dinmezdi.

Bira Dağı'na adım attığımda beni bir uğultu karşıladı. Balası'nın müdavimlerinden olan birkaç müşteriye selam verip paltomu çıkardım ve kız kardeşlerimin iki adamla birlikte oturduğu yüksek masaya doğru ilerledim. Bu adamlar bizden kesinlikle büyüktü. Hatta belki kırklı yaşlarının başlarında bile olabilirlerdi. Ama kardeşim haklıydı, yakışıklıydılar.

Charlotte ayağa fırlayıp bana sarılırken, "Burada olmana çok sevindim," diye fısıldadı kulağıma.

"Merhaba," dedim Dylan'a ve ayaklanan iki adama el sallayarak.

"Vivian, seninle tanıştığıma memnun oldum. Ben Donald ve bu da Lyle." Elimi sıktı ve Lyle da aynısını yaptı.

Masada kokteyller vardı ve Dylan masanın üzerinden bana bir bardak Chardonnay itti. "Bunu senin için aldık. İç, kızım."

Adamlar bakmazken Dylan kaşlarını oynattı ve bu beni güldürdü.

Bara bir göz attığım sırada Niko'nun arka odada bilardo oynadığını gördüm. Herkesten çok daha uzun olduğu için onu gözden kaçırmak imkânsızdı. Uzun saçlarını toplamamıştı ve birkaç tutamı yüzünden uzaklaştırırken bakışları benimkilere kilitlendi. Bugün kontrol amaçlı attığı mesajını saymazsak ondan pek haber alamamıştım. Zorla gülümsedim, sonra bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Uzak ve tuhaf davranacaksa bu onun suçuydu.

Donald ve Lyle bize açmayı düşündükleri bardan bahsettiler. İyi adamlardı ama ortada bir kıvılcım yoktu ve kız kardeşlerimin de bir kıvılcım hissettiğini sanmıyordum. Ama yeterince hoşlardı ve artık ilk kadeh şaraplar da kana karıştıktan sonra bu gece dışarıda olmak beni huzursuz etmiyordu. Bakışlarım sürekli arka odaya kayıp duruyordu. Niko'yla aynı yerdeyken birbirimize selam vermememiz çok tuhaftı.

Telefonumu alıp ona mesaj attım.

Ben ~ Neden tuhaf davranıyorsun?

Mesaj geldiğinde Niko arka cebine uzandı ve bir cevap yazmaya başlamadan önce bana baktı.

Niko ~ Tuhaf davranmıyorum, Balarısı. Rasgele adamlarla takılan ben değilim.

Hayır, Ruby Rhodes'la takılan ve mesafeli davranan sensin.

Ben ~ Neyse.

Konuşmamamız tuhaf değilmiş gibi davranmak istiyorsa ben de ayak uydurabilirdim. Donald yeni barın iç mekân planlarını anlatıp dururken masanın ortasındaki tortilla cipsine uzandım. Telefonum titredi ve aşağı baktığımda aynı masada oturuyor olmamıza rağmen Dylan'dan grubumuza gelen bir mesajı gördüm. Bu tipik Dylan davranıştıydı çünkü kızın sabrı yoktu. Bir şey söylemek istiyorsa işimizin bitmesini bekleyemezdi.

Dylan ~ Donald'ın yüzükparmağında iz var. Piç kurusunun çapkın olduğunu düşünüyorum. Kiraz ağacından ve pirinç donanımlardan bahsetmeyi ve beni öldüresiye sıkmayı bıraktığında buna son vereceğim. Ayrıca Lyle kütük gibi sarhoş oldu.

Kız kardeşimin hiç es vermemesine güldüm. Charlotte yorgun olduğunu ve gitmek istediğini söyleyen bir mesaj attı.

"Bir tuvalete gideceğim, sonra da akşamı burada sonlandıracağım," dedim ayağa kalkarak.

“Bu gecelik bu kadar. İçecekler için teşekkürler, beyler.” Dylan şarabının son yudumunu da içip kadehini masaya koydu.

“Evet. Yarın büyük gün,” dedi Donald garsona işaret verip hesabı öderken.

Ona teşekkür ettik ve tuvalete gitmeden önce kız kardeşlerime sarıldım. Kadınlar tuvaletine giden loş koridorda ilerlerken bir el kolumu kavradı.

“Kim bu adamlar?” dedi Niko, dudakları kulağıma değiyordu.

“Tanrım. Ödümü kopardın.” Arkamı döndüğümde sırtım duvara yaslandı.

“Kim onlar, Balarısı?”

Gözlerimi devirdim. “Onlar Dylan’ın bir flört uygulamasında tanıştığı kişiler. Neden umursuyorsun ki? Benimle pek konuşmuyorsun. Hem sen daha dün gece Ruby Rhodes’la yatmadın mı?”

Kulağa kıskanmışım gibi gelmek hiç hoşuma gitmiyordu ama kıskanmıştım. Ruby pastaneden çıktığından beri içim içimi yiyordu. Niko’nun başkalarıyla düşüp kalktığını biliyordum. Lanet olsun, yaşam tarzını hiç gizlememişti. Ama aramızda yaşananlar konusunda tuhaf davranıyordu ve ilk fırsatta kaçıp biriyle birlikte olmuştu.

Tepemde dikilirken gözleri dikkatle yüzümü inceliyordu. Bir eli omzumdaydı, diğeriye yanağımda. “Ruby’yle yatmadım. Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ayrıca elbette kiminle olduğun umurumda.”

“Ruby dün gece seninle takıldığını söyledi.” Gözlerindeki ifadeyi okumaya çalışıyordum.

Sırıttı. “O buradaydı, ben de buradaydım. Her zamanki gibi kafası güzeldi ve bana asıldı evet ama hiçbir şey olmadı. O bir hırsız ve yalancı. Ben bu saçmalıkla uğraşamam. Birkaç haftadır kimseyle yatmadım ve senden sonra hiçbir kadına dokunmadım.”

“Pekâlâ. Eh, o geceden beri mesafeli davranıyorsun,” diye fısıldadım çünkü işleri daha da kötüleştirmek istemiyordum ama bunun hakkında konuşmamız gerekiyordu.

“Öyleydim. Üzgünüm.”

Vay canına. Niko da böyle biriydi. Ona bir şey sorduğunuzda doğrudan yanıt verirdi.

“Neden? Pişman mısın?” diye sordum ve gözlerimi kapayıp kendimi dokunuşuna bıraktım. Sıcak eli o kadar rahatlatıcıydı ki daha fazlasını istiyordum.

“Bilmiyorum, Balarısı. Olanları düşünmeden duramıyorum ve bu, kafamı karıştırıyor.”

Gözlerim aniden açıldı. “Öyle mi? Neden?”

“Çünkü hoşuma gitti. Sana haz vermek hoşuma gitti.”

“Benim de,” diye fısıldadım. “Ve şimdi sana biraz kızgıyım.”

Gözleri irileşti ve bana daha da yaklaştı. Alnı neredeyse benimkine değiyordu. “Neden kızgınsın? Yaptığımız şeyden pişman mısın?”

“Hayır. Ama sen bana hiç hissetmediğim şeyleri yaşattın ve hâlâ merak ediyorum, anlarsın ya. Sanırım bu da seni gösterip vermeyen biri yapıyor,” dedim kıkırdayarak.

“Hiç kimse bana daha önce gösterip de vermediğimi söylemedi ve sana asla o şekilde sataşmazdım. Tekrar yapmak istemediğimi söylersem yalan olur ama seni incitecek hiçbir şey yapmak istemiyorum. Hak etmediğim hiçbir şeyi almak istemiyorum.”

İnledim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. “Niko. Ben bir bakire değilim. Bunu daha önce yaptım. Pek iyi değildi evet ama benden bir şey alıp götürmüyorsun. Bana bir şey vermiş olacaksın.”

Diliyle altdudağını yaladı ve ben de bacak arama yerleşmeye başlayan zonklamayı durdurmak için uyluklarımı birbirine bastırdım.

“Ah, hey, o yakışıklının arkasındaki sen misin, Vivi?” diye seslendi koridorun diğer ucundaki Dylan Niko’nun arkasından. Niko geri çekilince doğruldum.

“Evet. Konuşuyorduk. Çıkıyor musun?”

“Evet. Charlie’yle eve geçiyoruz. Donald bir kadeh daha içti ve yüzükparmağındaki izi sorduğumda evli olduğunu itiraf etti. Pislik herif.” Bir kahkaha attı. “Bir süreçten geçtiklerini söyledi. Ona şu kapıdan çıkıp eve gitmesi ve numaramı silmesi gerektiğini söyledim.”

“Onunla ilgilenmemi ister misin?” dedi Niko geri çekilerek ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

“Hayır. Eve yürüyerek gideceğiz.”

“Ben sizi bırakırım,” dedi Niko, ardından bakışlarını bana çevirdi. “Üçünüzü eve atarım.”

Yanına gittiğimde Dylan alçak sesle, “Bahse girerim ki öyle yapacak,” dedi ve ona uyarıcı bir bakış attım.

“Tamam, bekleyin de tuvalete gideyim,” dedim.

Tuvaleti kullandım ve aynaya dikkatle baktım. Ne yapıyordum ben böyle? Bu ne anlama geliyordu? Konuşmamızı bitirmek istiyordum ve bu konuyu biraz daha konuşabilmemiz için önce kızları, sonra da beni eve bırakmasını umuyordum.

O da zorlanıyordu ve geçen geceyi düşünen tek kişi olmadığını bilmek beni rahatlatmıştı.

Tuvaletten çıktığımda kapının önünde beni bekliyorlardı. Niko bana paltomu verdi ve hepimiz onun kamyonetine bindik.

Babamın evine doğru giderken Charlotte kahkahalarının arasından, “Dilly ona yüzükparmağındaki izi söylediğinde adamın pantolonuna işeyeceğini sandım,” dedi.

“Hak etmeseydi o zaman. Evli barklı adamın flört uygulamasında ne işi var? Karısının kim olduğunu öğrenip kocasının nasıl biri olduğu konusunda onu aydınlatmayı düşünüyorum.”

Niko babamın evinin garaj yoluna girerken, “Ayrıca babanla akran gibi görünüyordlardı,” diye homurdandı.

“Evet, uygulamada iddia ettikleri gibi kesinlikle yirmi dokuz yaşında değillerdi. Yalancı piçler,” dedi Dylan kemerini çözerken.

Kamyonetten inerken ikisi de, “Bıraktığın için teşekkürler,” dediler ve biz de onların eve girmelerini izledik.

Sessizce evime doğru yol alırken aramızdaki gerginlik beni neredeyse öldürüyordu.

Beni istiyordu.

Onu istiyordum.

Sorun neydi?

ON

. . .

Niko

Garaj yoluna girdim ve onunla yüz yüze gelmek için döndüm.
“Ne istiyorsun, Balarısı?”

“Seni,” dedi tek kaşını kaldırıp ona meydan okumam için beni kışkırtarak.

“İlişkilerin bana göre olmadığını biliyorsun. Aramızdaki şeyi mahvetmek istemiyorum.”

“Niko, senden benimle evlenmeni ya da bana sonsuzluğu vaat etmeni istemiyorum. Biz yakın arkadaşız. Sen bana daha önce kimsenin hissetmediği şeyler hissettirdin. Sadece daha fazlasını istiyorum. Bu geçici bir şey.”

“Peki bunda bir sakınca olmadığına emin misin?” Sesim pürüzlüydü. Onun evinden ayrıldığımdan beri kendimle mücadele ediyordum. Günün her saniyesinde bu kızla ilgili hayaller kurup duruyordum. Vivi’yi zaten seviyordum, bütün hayatım boyunca sevmiştim. Fakat onu arzulamak planlarda yoktu.

Onunla bu çizgiyi en baştan aşmamalıydım ama artık aştığım için onu düşünmeden duramıyordum.

“Hiçbir sakıncası yok. Arkadaşlığımızı hiçbir şey bozamaz. Biraz da bu zamanın tadını çıkaralım. Tek kuralım, benimle yattığın müddetçe başkasıyla yatmayacaksın. Ciddiyim, Niko. Takılmaca falan yok. Başka kadın yok. Tekrar bu rutinine dönmek istediğinde bana söylemen yeterli, hemen orada bitiririz. Yeterince açık mıyım?”

Elimi ensesine koyup uzun saçlarını kavradıktan sonra dudaklarım sertçe onunkilere çarptı. Onun yanından ayrıldığımdan beri tadına tekrar bakmak için yanıp tutuşuyordum. Vivian dudaklarını aralayıp tatlı ağzını keşfetmeme izin verdi. Onu kucağıma çektim ve öpücüğüm daha da tutkulu bir hal alırken o da üzerime oturdu.

Sıkı, küçük vücudunu benimkine sürtüyordu ve aletim fermuarımın ardından patlamaya hazırды.

Bunu hissetmiş olmalıydı ki geri çekilip bana baktı. “İçeriye girelim mi?”

Başını geriye atarak bir kahkaha patlattı ve ben de kamyonetin motorunu kapadım. “Ah, bunun komik olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

Kamyonetten çıkıp Vivi’yi kucakladım, içeri girerken bacakları belime dolanmıştı.

“Biraz komik,” dedi. Konuşurken dudakları hafifçe kulağıma sürtünüyordu.

Kapı kolunu denediğimde, “Bu kahrolası kapı kilitli olsa iyi olur, Balarısı,” dedim ve açık olmadığını görünce gülümsedim.

Çantasına uzanıp anahtarlarını bana verdi. “Kilitli.”

İçeri girdiğimizde onu yere bıraktığım gibi çantasını tezgâhın üzerine fırlattı. Gözleri arzuyla deli deli bakıyordu. Dağılmış saçları her tarafa saçılmıştı. Onu kapıya doğru ittim ve koridorda dizlerimin üzerine çöktüm.

Bacaklarını sırayla kaldırıp botlarını çıkarırken, “Seni yeniden tatmak için sabırsızlanıyorum,” diye homurdandım. Kot pantolonunun düğmesini açtım ve güzel bacaklarından aşağı çektim, o da tamamen çıkarmama yardımcı olmak için önce bir bacağını sonra diğerini kaldırdı. Bacaklarını iki yana ayırdım ve yüzümü onu son gördüğümünden beri olmak için ölüp bittiğim yere gömdüm. Ağzımla onun tatlılığı arasındaki tek engel olan dantelin üzerinden onu içime çektim.

“Kahretsin, çok muhteşemsin, Balarısı. O kadar mükemmel-sin ki.” O kendini bana sürtmeye başladığında onu kumaşın üzerinden yalayıp emdim. Bacaklarını nazikçe birbirinden ayırarak daha da sokuldum. Başımı kaldırdığımda beni izlediğini gördüm; bal rengi gözleri arzuyla parlıyordu. Parmaklarıyla saçlarımı sertçe çekiyor ve beni çılgına çeviriyordu. Kumaşı kenara itip dilimi kadınlığından geçirdim, ben ona sataşmaya devam ederken kendini ağzıma sürtmeye çalışıyordu. Dudaklarımdan bir inleme kaçtı.

“Niko,” diye fısıldadı. “Lütfen.”

Onu istediği hiçbir şeyden mahrum edemezdim. Bunu hiçbir zaman başaramamıştım. Onu ağzıma aldım ve bana sürtünmeye başladığında daha hızlı hareket ettim.

Daha hızlı.

Daha arzulu.

Adımı haykırdı ve her bir zevk dalgasını, bu anın her saniyesinin keyfini çıkarması için olduğum yerde kaldım.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı ve saçımı çekiştirerek beni yukarı bakmaya zorladı. “Bu harikaydı.”

“Sen harikasın.” Ayağa kalkarken ellerimi vücudunda gezdirdim. Bana ne istediğini söylemesini bekliyordum.

“Artık beklemek yok. Hadi.” Elimi tuttu ve beni yatak odasına götürdü. İçeri girdiğimizde kazağını çıkarmam için kollarını başının üzerine kaldırdı ve ben de çıkarıp yere fırlattım. Arkasına uzanıp beyaz dantel sutyeninin kopçasını açtım ve başparmaklarım dikleşmiş tepeciklerini sıyırırken onun da yere düşmesine izin verdim.

“Tanrım, memelerine bayılıyorum.”

Gülümsedi ve bunun bana ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadan altdudağını ısırdı. Ne kadar seksi olduğundan tamamen habersizdi. “Orada pek bir şey yok.”

“Mükemmeller, Balarısı.”

Kapüşonlunun ucuna uzanıp yukarı doğru çekti, ben de bir elimle onu çıkardığım gibi yere fırlattım. Elleri sanki her çıkıntıyı, her kası ezberliyormuş gibi göğsümde gezindi. Yaklaşarak kot pantolonumun düğmesine uzandı ve bunu yaparken boynumdan öpe öpe göğsümden aşağı indi. Hayatımda hiç bu kadar sertleştiğimi hatırlamıyordum ve o da dışarı doğru baskı yapan kabarık aletime bakmak için durdu.

“Hımm. Vay canına,” diye fısıldadı ve dolgun dudaklarını yaladı.

“Bir şey yapmaya niyetin yoksa aletime bakarken dudaklarını yalama,” dedim hırıltılı bir sesle.

“Belki bu konuda bir şeyler yapmak istiyorumdur.” İç çamaşırımın beline uzandı ve dizlerinin üstüne çökerken baksırımı yavaşça aşağı doğru indirdi. Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi, en erotik manzaraydı. Bana pek çok kez sakso çekilmişti, yani bir kızın benim için dizlerinin üstüne çöktüğü ilk sefer değildi.

Ama *bu* kız ilk defa böyle bir şey yapıyordu.

“Vivi, bunu bu gece yapmana gerek yok.” Kelimeler ağzımdan o kadar gergin çıkmıştı ki. Onun tatlı ağzının bu kadar yakın olduğu düşüncesiyle aletim zonkluyordu.

“İstiyorum. Sadece bana yardım etmen gerekiyor.”

Başımla onayladım. *Yavaştan al, pislik.*

“Ucunu yalayabilirsin, sonra beni alabildiğin kadar ağzına alabilirsin.” Cümle kurmak için kendimi zorladığımdan sesim hiç bana aitmiş gibi çıkmıyordu.

Başını geriye yatırdığında bal rengi gözleri benimkilere kenetlendi ve yemin ederim gözlerindeki bakışla neredeyse boşalacaktım. Dili dışarı çıkıp aletimin ucunu takip ederken gülümsedi ve başıyla onayladı.

Gerçekten daha seksi bir şey görmemiştim.

“Elinle tutabilirsin,” dedim boğuk bir sesle ve eliyle aletimi sararak yavaş işkencesine devam ederken aletimi ağzına alıp inledi.

Lanet olası inledi.

Kalçalarım onları durduramadığım için hareket etmeye başladı. Ellerimi ipeksi saçlarına doladım ve kendimi kontrolümü korumaya zorladım.

Aletimi daha da derine aldığında gözlerimi kapadım ve ağzının verdiği hisle başım geriye düştü.

“Siktir, Vivi,” diye homurdanarak başını uzaklaştırdım ve hayatımda hiç gelmediğim kadar sertçe boşalırken beni sıvazlamaya devam etmesi için elimi onunkinin üzerine koydum. “Siktir!”

Ellerimizin üzerine boşaldım. Vivi tamamen şaşkınlıkla bakıyordu. Zevkin son zerresine kadar tadını çıkarırken kendimi sıvazlamaya devam ettim. Eğilip kapüşonlumu yerden aldım ve önce onun ellerini, sonra kendi elimi temizledim.

“Neden çekildin?” diye sordu, sesi huysuzdu.

“Henüz buna hazır olmayacağını düşündüm. Muhteşemdin,” diyerek çenesini başparmağımla işaretparmağım arasına aldım ve onu bana bakmaya zorladım.

Vivian ayağa kalkıp gülümsedi. “İyi. Bol bol pratik yapmayı planlıyorum. Bunu sevdim.”

Sikim anında sertleşti.

“Bana ne yapıyorsun böyle, Vivian?” diye fısıldadım, bacakları yatağına çarpıp geriye düşene kadar onu geri iterken. Tepesinde durarak ona baktım.

“Senin bana yaptığının aynısını. Komodinde prezervatif var,” dedi ve yatakta biraz daha geriye kayarak çekmeceye uzanıp folyo bir paket çıkardı.

Uzandım ama o paketi bırakmadı. “Bana öğret. Jansen bana göstermeye pek hevesli değildi ama ben öğrenmek istiyorum.”

Tanrım. Masumiyetiyle birleşen arzusu çok ateşli.

Başımla onaylayıp paketi ondan aldım ve üst kısmını dişimle yırttım. Lateksi çıkardım ve onun elini tutup penisime doğru

yönlendirdim. Parmakları yavaşça hareket ederken keskin bir nefes aldı.

“Bundan emin misin?” diye sordum.

“Evet.” Geriye doğru yatarken söylediği tek şey buydu.

Aletimin ucuyla girişiyle oynamaya başladığımda nefes nefeseydi. “Yavaş olacağım. Gerçekten çok sıkısın ve incinmeni istemiyorum.”

“Bu ilk seferim değil,” diye soludu Vivian. Bunu istediğini bana göstermeye o kadar kararlıydı ki.

“Biliyorum, Balarısı. Ama senin kalem siki olan bencil bir piçle birlikte olduğun çok açık ve bu seferki farklı olacak.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu kendimi biraz ileri doğru iterken.

“Çünkü parmağım zar zor sığıyor ve kocaman bir sikim var.”

Kıkırdadı ve gözleri arzuyla doldu ama gizlemek istese bile oradaki korkuyu görebiliyordum.

“Sana zarar vermeyeceğim. Eğer işe yaramazsa başka şeyler yapabiliriz, tamam mı?”

Başıyla onayladı ve gözlerini sımsıkı kapadı.

“Gözlerini aç, Vivi. Seni görmem gerek.” Kendimi bir santim daha ileri ittim ve gözleri anında açıldı. “Acıttı mı?”

“Biraz ama aynı zamanda iyi de hissettiriyor. Devam et.”

Dediğini yaptım ve santim santim içine girdim. Ona sahip olma, onu tüketme arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Tamamen içine girdiğimde bir süre hareketsiz kaldım ve bu doluluğa alışması için ona biraz zaman tanıdım. Aletim resmen sinir krizi geçirmek üzereydi ve hareket etmem için bana yalvarıyordu. Boşalmak için yalvarıyordu. Biraz beklemesi gerekecekti çünkü ne kadar şahane bir his olursa olsun bunu aceleye getirmeyecektik.

O kadar sıkıydı ki sanki aletimi lanet bir mengeneye sokmuşum gibi hissettim. Bir nefes verdim. “İyi misin?”

Bana gülümsedi. “Ben fazlasıyla iyiyim. Bunu istiyorum, Niko.”

Vivian hareket etmemi istediğini belli ederek belini yukarı doğru kaldırdı. Dudaklarım meme ucunu buldu ve ilk başta yavaş hareket etmeye başlarken sırayla memelerini yaladım. Elleri saçlarımdaydı. Beni kendine çekerek dudaklarımızı buluşturdu ve ritmimizi bulduğumuzda onu sertçe öptüm.

Lanet olası mükemmel ritmimiz.

Aynı anda hem melodik hem vahşiydi. Kahrolası hayatım boyunca hiçbir şey bu kadar iyi hissetmemi sağlamamıştı. Aletime karşı zonkladığını hissedince dudaklarından geri çekildim. Onun zirveye ulaşmasını izlemek istiyordum.

Tırnaklarını omuzlarıma batırdı.

Sırtı neredeyse yataktan tamamen kalkmıştı. Elimle onun tatlı noktasını bulmaya odaklandım ve tek gereken bir dokunuştı. Nefesi kesildi ve kahrolası güzel bir ihtişamla haykırdı.

“Niko,” diye bağırdı ve bir iki kez gidip gelmem yetti.

Onunla doruk noktasında buluştum.

Aynı anda hem çok güzel hem korkutucuydu çünkü daha önce bu kadar iyi hissetmenin yakınından bile geçmemiştim.

Öne doğru düşecektim ki onu ezmek için açımı değiştirdim. Yan tarafıma yuvarlanıp onu kollarımın arasına aldım ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım. O da aynı durumdaydı.

“Harikasin,” dedim saçlarını yüzünden çekerken. Başparmağım onun dolgun altdudağını bulup okşarken nefesleri yavaşlatmaya başlamıştı.

“Teşekkür ederim,” dediği sırada yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve irkildim.

Başparmağımla gözyaşını silip gözlerinin içine baktım. “Üzgün müsün?”

“Hayır,” dedi titrek bir sesle. “Daha önce seks sırasında hiç böyle hissetmemiştim.”

“Evet, çok güçlü, değil mi?” Onu kendime çekip kollarımla sıkıca sardım.

Ben ne halt ediyordum böyle? Nasıl çekip gidecektim?

“Öyle. Bunu seninle paylaşabildiğim için mutluyum.”

“Ben de,” dedim ve alnını öpüp yavaşça ondan uzaklaştım. Banyoya gidip prezervatifi çöpe attım ve yatağa geri döndüm. Vivian bir dirseğine yaslanmış, yatakta yatıyordu. Çarşaf ince belinin etrafında toplanarak mükemmel memelerini ve muhteşem vücudunu açığa çıkarıyordu. Ayışığı bronz teninde ısıldıyordu. Kahretsin, daha fazlasını yapmaya dönmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Sen kaçıp gitmeden önce bunu tekrar yapmak istiyorum ama biraz ağrım var.” Oturmak için döndü.

“Hiçbir yere gitmiyorum, Balarısı. Henüz değil. Zamanımız var. Bu anlaşmadan yorulan sen olacaksın.” Bunun gerçek olduğunu biliyordum çünkü ona verebileceğimden fazlasını hak ediyordu.

Her şeyi hak ediyordu.

ON BİR

. . .

Vivian

“Bundan şüpheliyim. Baksana,” dedim. “Biraz küvete girsek ya? Belki sızıyı dindirir, sonra da ikinci tura geçebiliriz.” Kaşlarımı oynattım, utançtan tenimin kızardığını hissedebiliyordum.

“Ben pek banyo adamı değilim. Dört ya da beş yaşımdan beri banyo yaptığımı sanmıyorum.”

“Eh, ben de senden önce hiç orgazm yaşamamıştım... yani ikimiz için de ilkler var.” Güldüm. Niko, gezegende kendimi yanında bu denli rahat hissettiğim tek erkekti. Ona her şeyi söyleyebilirdim ve beni yargılamayacağını ya da benimle dalga geçmeyeceğini bilirdim.

“Banyo yapmak ister misin, Vivi?” Sesi toktu. Yeleye benzeyen dağınık saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve eğilip burnunun ucunu öptü. “Küvete sığar mıyım bilmiyorum ama ağrını dindirecekse bunu yapmaya hazırım.”

Çarşafı bedenime sararak yataktan fırladım ve Niko teklifinden vazgeçmeden aceleyle banyoya giderken kıcıma vurdu. Bunun hiç onluk olmadığını biliyordum ama Niko’yu yapmak istemediği şeyleri yapmaya ikna etme konusunda her zaman yetenekliydim. Benimle birlikte resim ve şarap atölyelerine katılmıştı, birkaç yemek pişirme dersi almıştı ve hatta sırf tek başıma yapmak istemiyorum diye yerel bitkilerle çiçekler hakkında bilgi edinmek için inzivaya çekilmişti.

Suyu açtım ve pençe ayaklı küvetin yanındaki pelüş döşemeli banka oturdum. Taşınmadan önce yenilediğim tek yer banyoydu

ve burayı çok seviyordum. Küçük kulübeyi satın aldığımda farklı bir zaman dilimine takılı kalmıştı ama ebeveyn banyomdaki her ayrıntıyı evin vintage havasına sadık kalarak yenilemiştim. Mermer döşeme muhteşemdi ve Fransız çiftlik evi havası veriyordu. Pençe ayaklı küvet kocamandı çünkü tam bir banyo kızı olduğum için alanın izin verdiği kadar büyük olmasını istemiştim. Her akşam küvette stres atıyordum.

Niko, “Oraya sığmamın hiçbir yolu yok,” dediğinde kahkhalara boğuldum. Niko kelimenin tam anlamıyla çok iriydi. Vücudu fit ve biçimliydi ama omuzları genişti, kolları kaslıydı ve hatta elleri bile büyüktü, kaldı ki daha... takımı taklavatından bile bahsetmemiştim. Bütün özgüveniyle orada cırılçıplak duruyordu. Teni bronzdu ve güzel dövmeleri kollarıyla omuzlarını kaplıyordu. Eğilip suyun sıcaklığı karşısında ciyaktı.

“Sığarsın. Önce sen gir, sen yerleştikten sonra sığmanın bir yolunu bulurum ben.” Bir toka alıp saçlarımı başımın üstünde dağınık bir topuz yaptım.

“Senin için yaptığım şu saçma sapan şeyler var ya,” diye homurdandı.

“Alt tarafı küvete gireceksin. Banka soymuyorsun.” Onun küvete adım atmasını ve sıcaklık karşısında tıslamasını izlerken güldüm. “Hayatın yangın söndürmekle geçiyor. Banyo yapma konusunda nasıl bu kadar bebek gibi mızıldanıp duruyorsun?”

Oturduğunda, Niko’nun porselen küvetin içinde bir Yunan tanrısını andırdığı halinin fotoğrafını çekmek çok mu tuhaf olur diye düşünüyordum. Kollarını yanlara dayadı ve altdudağını yaladı. “Hadi gel, Balarısı.”

Gri gözleri karardı ve çarşafı bırakıp küvetin kenarına tutunarak içine adım attığımda derin bir nefes aldım. Bacaklarının arasında ancak benim sığabileceğim kadar yer vardı.

“Bak, çok hoş değil mi?” diye sordum suyu kaparken.

“Sen burada olduğun için güzel.”

Yüzüne bakmak için karnımın üstüne döndüm. “İnsanların düşündüğünden daha tatlısın, bunu biliyor musun?”

“Tatlı falan değilim. Sadece seninle böyleyim,” dedi serbest kalan bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırarak.

“Ve Mabel’la.” O küçük kızla olan ilişkisine bayılıyordum.

“İkinizi de görmezden gelmek imkânsız,” diyerek bir kahkaha attı ve o an göğsüm sıkıştı. Gardını indirdiği, kendisini ana kap-tırdığı zamanları seviyordum.

Parmaklarımla kolunu okşadım ve her yanık izini öptüm. Her kolunda en az bir düzine vardı. Bir tanesini bile kaçırmamaya özen göstererek onu öperken tek kelime etmedi. Yıllar içinde yanıklarının bahsi ne zaman açılrsa her seferinde geçiştirmişti.

“Hâlâ acıyorlar mı?”

“Hayır.”

Başımı yukarı kaldırıp gözlerine baktım. “Babandan nefret ediyorum.”

Yüzümü incelerken saçlarımı okşuyordu. “Kimseden nefret edemeyecek kadar iyisin sen. Ben ondan ikimize de yetecek kadar nefret ediyorum.”

“Geri döneceği için endişeli misin?”

“Enerjimi bu düşüncelerle tüketmek istemiyorum. Kendim için endişeleniyor muyum? Hayır. Eğer yanıma yaklaşırsa onu yok ederim. Peki, Jada’nın başına bela olacağından endişeleniyor muyum? Mabel’a yaklaşacak olmasından? Tekrar annemi döveceğinden? Evet.”

Parmaklarım kollarının üst kısmını kaplayan dövmelerin üzerinde gezindi. Melek kanatları ve ateş, hepsi iç içe geçmişti.

“Jada’ya daire bulma işi nasıl gidiyor?”

“Birkaç tane buldum. Ama biraz masraflı olacak. Para yönetimi berbat, bunu biliyorsun. Şimdilik masrafları ben karşılayaca-

ğım ve işlerin nasıl sonuçlanacağını izleyip göreceğiz. Bu pisliğin hapisten uzun süre uzak kalacağını sanıyorum. Hem onu izliyor olacaklar, bu yüzden işleri berbat ettiğinde çıktığı deliğe geri dönecektir.”

Yanağımı göğsüne yaslayarak, “Herkesin hayatının sorumluluğunu üstlenmenden nefret ediyorum,” dedim. Niko bütün hayatını ailesi uğruna feda etmişti.

“Bu sadece para, Balarısı. Gelir, gider. Tam da bunun gibi saçmalıklar için iyi bir birikim yaptım. Jace’le şansımız son zamanlarda borsada yaver gitti, yani sorun yok. Kız kardeşime iş verdiğin için minnettarım ama yapması gerekeni yapmıyorsa onun kıcını tekmelemenı istiyorum. Zaten gevşek davranırsa Dilly’nin onu hizaya getireceğine inancım tam.” Kıkırdadı. Niko kız kardeşlerimle her zaman yakın olmuştu ve onları iyi tanıyordu.

“Dürüst olmak gerekirse Jada harika bir iş çıkarıyor. Etkilendim. Gelecek haftadan itibaren ona daha fazla saat teklif ettim. Yardıma ihtiyacım var.”

“Öyle mi? Bu harika. Partilemeyi bir bıraksa aslında epey potansiyeli var. Bir sarhoşla büyüdükten sonra Mabel’ı bu saçmalığa maruz bırakmak istemeyeceğini düşünürsün. Ama hayır, onu evde annemle birlikte bırakıyor ve o pislik geri döndüğünde bu pek de kolay olmayacak. Evde olması ve çocuğuna bakması gerekecek.”

Jada’nın sık sık dışarı çıktığını biliyordum. Annesiyle birlikte yaşamak ona tam zamanlı bir bebek bakıcısı olanağı sunuyordu ve bu da özgürlük alanını genişletiyordu.

“Henüz çok genç. On beş yaşında bebeği oldu, bu yüzden hayatta pek çok şeyi kaçırmış gibi hissediyor, anlıyor musun?”

Niko yüzündeki saçlarını geriye itip arkasına yaslandı. “Hayat seçimlerden ibarettir. O kendi seçimini yaptı, bu yüzden bir yetişkin olması ve Mabel’a hak ettiği yaşamı sunması gerekiyor. Hikâyenin sonu.”

Niko o tür adamlardan değildi. Bir şeyleri kaçırdığı için sızlanmazdı ya da hayatın adil olmadığından şikâyet etmezdi. Sadece gider ve yapardı. Bir şeyi istiyorsa peşine düşerdi. Ona dayak atan sarhoş bir babayla büyüdüğü için içki içmiyordu ve bir aile kurmak istemiyordu.

“Mabel’la çok iyi anlaşıyorsun. Harika bir baba olacağını düşünüyorum,” diye fısıldadım.

Sonunda konuşmaya başlayana kadar uzun süre sessiz kaldı. “Bu herkese göre değil.”

Başım la onu onaylayıp konuyu kapadım çünkü iyi bir gece geçiriyorduk ve bunu mahvetmek istemiyordum.

“Haklısın. Yani önümüzdeki iki gün izinlisin, ha? Planın nedir?”

“Jada ve Mabel için birkaç yere daha bakmam gerekiyor. Ayrıca baban yeni çaylakları daha dayanıklı kılma umuduyla benden boş günlerimde onlara idman yaptırmamı istedi. Neden ki? Aklında bir şey mi var, Balarısı?” diye mırıldandı ve o an kadınlığım tam anlamıyla patlayacak gibi oldu. Niko ışığını size çevirdiğinde gezegendeki en seksi adamdı ve şu anda bana bakışı bacaklarımı birbirine bastırmama neden oluyordu.

“Peki, belki bu geceyi tekrarlarız?” diye kıkırdadım.

“Kahretsin, öyle olmaya çalışmadığın zamanlarda bile çok tatlısın.” Dudaklarını yaladı ve başparmağını altdudağımda gezdirdi. “Kulağa bir plan gibi geliyor. Açık konuşayım. Eğer ben başkasını becermiyorsam, artık bu yaptığımız her ne haltsa devam ettiği müddetçe kız kardeşinle kahrolasica hiçbir randevuya gidemezsin. Anlaşıldı mı?”

“Peki Dilly’ye ne diyeceğim? Onun ne kadar ısrarcı olduğunu biliyorsun. Ama ona bunu anlatamam yoksa asla peşini bırakmaz.”

Niko kıkırdadı. Onun sır saklamakla işi olmazdı. Geçici olduğunu bildiğim sürece aramızdaki yeni durum onun için sorun

teşkil etmiyordu. Ama ben bunun aramızda kalması gerektiğini biliyordum çünkü kasabada dedikodular hemen yayılırdı ve ilişkimiz bitip de işler eski haline döndüğünde kimsenin ondan nefret etmesini istemiyordum.

“Sen harikasin. Bir şeyler bulursun. Ama babanın aramızda neler olduğunu bilmemesini tercih ederim. Bu anlaşılmayı pek hoş karşılayacağını sanmıyorum.” Niko ve babam yakındılar. Sanırım babam onun hep hayalini kurduğu babaydı. Ona saygı duyuyordu. Ama bu, babamın karışabileceği bir mesele değildi. Biz kendi kararlarımızı verebilecek kapasitede iki yetişkindik.

“Peki. Bir şey düşüneceğim,” diyerek gülümsedim.

Elini kaldırıp yanağımı okşadı. Yüzümdeki her kıvrımı ezberliyormuş gibi beni inceledi.

Ağzı bu sefer yumuşak ve tatlı bir dokunuşla dudaklarıma kapandığında yine anın içinde kayboldum.

Ona asla doyamayacağımdan korkuyordum. Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum, bu yüzden dikkatli olmam gerekiyordu. Ama şimdi... anın tadını çıkaracaktım.

Çünkü çok iyi hissediyordum.

“İyi, kapkek satın alan şu ateşli adam bahşiş kavanozuna telefon numarasıyla birlikte yüz dolar attı,” dedi Dylan yüz dolarlık banknotu alıp numarasını çöpe atarken. Geçtiğimiz hafta pastane aşırı yoğundu.

“O adamı ön tarafta gördüm. Başta buraya gelmeyi planladığını sanmıyorum ama pencereden sana bakıyordu, Dylan,” dedi Jada. “Sonra da buraya gelip kapkek istiyormuş gibi davrandı.”

“Onu daha önce hiç görmedim. Kayak sezonuna hazırlanan bir kar kuşu olsa gerek,” dedi kız kardeşim.

“Onu arayacak mısın?” diye sordu Jada son masayı silerken.

“Hayır, kesinlikle hayır. Bu tarz adamlar iyi göründüklerini bilirler. Beni nerede bulacağını da bildiğine göre çaba göstermesi gerekecek.”

“Ya da flört uygulamasına giriş yapması,” diye takıldım.

“Evet. Becerikli olup olmadığını göreceğiz. Ah. Geçen haftaki o piç Donald’dan sonra sanırım uygulamadan çıkacağım. Hem şuradaki de randevuya çıkma arzusunu kaybetmiş gibi görünüyor.” Dylan başparmağıyla beni işaret ettiğinde gözlerimi devirdim.

Jilly kargoya verilmeye hazır bir yığın kutuyla mutfaktan çıkarken, “Bu işleri aceleye getiremezsin,” dedi. “Kargoya gidiyorum. Bugün Charlie’yle akşam yemeği yiyeceğim, o yüzden yola koyulmam gerekiyor.”

“İyi eğlenceler. O paketlerle ilgilendiğin için teşekkürler,” dedim kapıyı onun için açık tutarken.

Jada paltosunu alıp bize el salladı. “Birkaç gün sonra görüşürüz, arkadaşlar. Yeni evime taşınabileyim diye bana izin verdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Elbette,” dedim. Taşındığını biliyordum çünkü Niko geçen hafta her gece benim evimde kalmıştı ve gecenin büyük bir kısmında ayaktaydık. O süre boyunca bulutların üzerindeydim. Bugün Jada ve Mabel’in yeni dairelerine taşınmasına yardım edecekti, sonraki üç gün boyunca da itfaiye istasyonunda kalması gerekiyordu. “Taşınmada iyi şanslar.”

“Teşekkür ederim,” dedi Jada dışarı çıkarken.

“Tamam, sonunda yalnız kaldık. Son zamanlarda çok tuhaf davranıyorsun. Sanki dünyanın en mutlu insanıymışsın da öyle değilmişsin ayaklarına yatmaya çalışıyormuşsun gibi. Neler dönüyor?” diye sordu Dylan peşimden mutfığa kadar gelerek. KitchenAid karıştırma kabıma koymak için malzemeleri ölçmeye başladım.

“Balkabaklı kurabiye yapacağım. Yardım etmek ister misin?”

“Şeyy, bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum. Sen iyi bir yalancı değilsin, Vivi. Hiçbir zaman olmadın.” Dylan tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bunun geçen hafta seni ve Niko’yu karanlık bir köşede yakalamamla ilgisi var mı?”

Mikseri yüksek hızda çalıştırıp kahkaha attım. Yanıma gelip düğmesini kapadı.

“Vivian Grace, Everly’yi üzerine salmam için beni kışkırtma. Gelecek hafta evde olacak ve yalanın kokusunu yüz metreden alır.”

Uzun bir nefes verdim. “Lütfen hiçbir şey söyleme, Dilly. Hiç kimseye söyleme, lütfen. Bunu benim için yapıyoruz, tamam mı? Hakkında konuşmak istemiyorum çünkü bir yere varacağı yok ama şu anda mutluyum. Anın tadını çıkarmaya ve fazla düşünmemeye odaklanıyorum.”

Dylan gözlerini kısarak baktı. “Onunla mercimeği fırına veriyorsun, değil mi? Evet!” diye bağırdı yumruğunu havaya savurarak.

“Dilly. Dinle, kimsenin bilmesini istemiyorum. Bu geçici bir durum. İlişkinin onluk bir şey olmadığını biliyorsun. Bittiğinde herhangi bir dargınlık olsun istemiyorum. Ve aramızdaki bitecek. O benim yakın arkadaşım. Kim olduğunu biliyorum ve sonunun nasıl olacağını farkındayım. Tamam mı? Hayatında bir kez olsun fikrini kendine saklaman mümkün mü? Başka kimseye söyleme, tamam mı? Bu aramızda kalabilir mi?”

Dylan ellerini havaya kaldırıp yanıma yaklaştı ve bana sarıldı. “Elbette. Senin adına sevindim. Uzun zamandır ikinizin takılmasını istiyordum. Ama bunu neden sır olarak saklaman gerektiğini anlıyorum. En azından kimse şüphelenmeyecek çünkü zaten birlikte çok fazla zaman geçiriyorsunuz. Ama bana anlat, nasıl?” Geri çekildi ve ellerini ovuşturdu.

Ben mikseri yeniden çalıştırınca Dylan koluma vurup başını iki yana salladı. Kısa süreliğine mutfaktan çıkıp dört kurabiyeye geri geldi ve tezgâha hoplayıp bir ısırik alırken ikisini önüme koydu. Mikseri kapayıp kurabiyeye uzandım.

“Hadi. Dökül. Bu bizim sırrımız. En azından bana harika olup olmadığını anlatabilirsin.”

Başımla onayladım ve yulaf ezmeli kuru üzümlü şahanelikten bir ısırik aldım. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “O... gerçekten iyi. Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor.”

“Lanet olsun. Kendime böyle bir sevgili bulmam lazım. İhtiyaçlarıma hizmet edecek biri... Gerçi babamın evinde yaşamak bu planı kesinlikle sekteye uğratıyor. Niko’yu yoklayıp yeni itfaiyeciler hakkında bilgi edinebilir misin?”

Bir kahkaha attım. “Tabii. Ama Everly geldiğinde seni ne kadar sorguya çekerse çeksin bunu sır olarak saklaman gerekiyor.”

Ablam bir şeyin peşinde olduğumuzu ya da ondan bir şey sakladığımızı her zaman anlardı. Tatil için yakında eve dönecekti ve Niko’nun babasının yakında hapisten çıkmasıyla bazı şeylerin değişmek üzere olduğunu biliyordum.

Ve hayatımda ilk kez... zamanı tam burada dondurmak istiyordum.

Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum.

ON İKİ

. . .

Niko

“Niko, kahvaltı hazır,” diye bağırdı Leylek, ben de ayağa kalkıp kapüşonluma uzandım. İki ev yangını ve Şef’le aldığımız bir dizi tıbbi çağrı nedeniyle çok zor bir üç gün geçirmiştik. Neredeyse hiç uyumamıştım ve Vivian’la uyuduğumda hayatımın en iyi uykusunu çektiğimi hızla fark etmiştim. Daha önce başka biriyle uyumamıştım. Çocukken de yetişkinde de sadece o olmuştu.

Onun yanındayken etrafımı bir huzur dalgası sarıyordu. Lanet olsun, sanki hayatım buna bağlıymış gibi sadece bu ilişkiye tutunmamın nedeni de buydu. Bense tutmuş her şeyi berbat ediyordum. Ve nasıl duracağımı da bilmiyordum. Artık tadına varmıştım ya, daha fazlasını istiyordum.

Konu Vivian Thomas olduğunda açgözlü piçin teki olup çıkıyordum. Her zaman böyleydi. Ama bu artık bir seviye ötesiydi. Durmadan mesajlaşıyorduk ki bu hiç de sıradışı değildi, birbirimizi daha önce hiç deneyimlemediğimiz bir şekilde özlüyor olmamız dışında. Ve bunu saklamıyorduk. Mesajlardan birkaçı gece yarısı soğuk duş almama neden olmuştu.

Buradan çıkıp onu görmeye gitmek için sabırsızlanıyordum. Bize atıştırmalık bırakmıştı ama ben bir evde çıkan yangını söndürmeye gittiğimden onu görememiştim.

Telefonum çaldı ve ekrana baktığımda kız kardeşimin aradığını gördüm. Kahretsin, taşınmasına yardım etmişim ama tek başına pek iyi idare edemiyordu. Bunu nasıl yapacağını bir an

önce çözmesi gerekiyordu çünkü babam birkaç hafta içinde eve dönecekti ve Jada'nın yerleşip Mabel konusunda anneme bel bağlamayı bırakması gerekiyordu.

“Ne oldu?” diye homurdandım.

“Dün gece seni dört kez aradım, Niko.”

Bir elimle yüzümü sıvazlayıp tekrar yatağıma oturdum. Herkes yemeğe inmişti ama bu konuşmayı aşağı taşımak istemiyordum. Ekibimi seviyordum ama onlar sürekli ne işler peşinde olduğumu çözmeye çalışan bir grup meraklı tavuktu. Üstelik bu konuda üstü kapalı da davranmıyorlardı.

“Jada, sana görevde olduğumuzu söylemiştim. Bir çağrı için dışarıydım. Artık kendi evin var. Sadece buna alışman gerek.”

“Eh, bu berbat. Artık *kendime* ayıracak zamanım yok. İki işte birden çalışıyorum,” dedi ve ağlamaya başladı. Pislik yapıp ona yarı zamanlı iki işte çalıştığını hatırlatmak istemedim. İkisi arasında haftada otuz saat zar zor çalışıyordu. “Ve taşındığımdan beri dışarı çıkamıyorum. Babamın eve gelmesiyle annem bir anda devre dışı kalacak.”

“Mabel tam zamanlı okula gidiyor. Her gün kendine biraz zaman ayırıyorsun, Jada. Bil bakalım buna ne deniyor; ebeveynlik. Artık senin de adım atman gerekiyor. Sana yardım etmek için elimden geleni yaptım ben. Dışarı çıkabilmen için bir gece ona göz kulak olacağım, tamam mı? Ama bu saçmalığı çözmelisin. Lanet bir yangının ortasındayken beni günde on beş yirmi kez arayamazsın.”

Kız kardeşim hâlâ bir çocuktı ve bunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Annemle birlikte Mabel konusunda çok destek oluyorduk ve ona yardım etmek için elimden geleni yapmaya devam edecektim ama onun da büyüüp anne olması gerekiyordu.

Birkaç kez burnunu çekti. “Tamam. Bu sadece çok fazla. Ayrıca Mabel seni sorup duruyor.”

Yumuşak karnımı biliyordu. O küçük kızın benim zayıf noktam olduğunu biliyordu. “Bugün onu okuldan alıp yemeğe götüreceğim, tamam mı? Böylece sen de birkaç saat kendine zaman ayırabilirsin.” Vivi’nin bunu umursamayacağını biliyordum. Mabel’i seviyordu.

“Teşekkür ederim, Niko. Tüm bunları tek başıma yapmak çok zor.”

Kızgınlığımı belli etmemeye çalıştım çünkü hiçbir zaman tek başına halletmek zorunda kalmamıştı. Annemin gözü hep Mabel’in üzerindeydi ve ben de ona maddi olarak destek oluyordum. Bunu tek başına yapmanın neye benzeyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ama babam birkaç hafta sonra dönecekken koşa koşa eve dönmesini istemiyordum. Kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmesi gerekiyordu.

“Pekâlâ. Kapamam gerek. Onu saat yedi civarı eve bırakırım, tamam mı?”

“Harika. Seni seviyorum,” dedi Jada.

“Seni seviyorum.” Aramayı sonlandırıp aşağıya indim.

Paslı bana bakarak, “Dün gece döndükten çok sonra bir duş daha aldığını duydum,” dedi ağzı yumurtayla doluyken. “Sanırım biri çavuşu tokatlamış?”

Koca Al’in masanın karşısından fırlattığı tereyağlı çörek Paslı’nın tam kafasına isabet etti. “Yemek yerken sikten muhabbetler etmeyin. Tanrım. Size bu genç neslin hiç utanması olmadığını söylemiştim.” Jack’e baktı ama o da omzunu silkip yemeye devam etti.

“Neden kendi işine bakmıyorsun?” diye tısladım. Ama haklıydı. Bunun Şef’in kızıyla düzüştüğümü söylemek için iyi bir zaman olduğundan şüpheliydim. Suyuma uzanıp uzun bir yudum aldım.

Jace, “Masada biraz terbiyeye ne dersin?” dedi Paslı’ya ters bir bakış atarak.

“Günlerdir berbat bir ruh halindesin. Neler oluyor?” diye sordu Büyükbaba ve Jace’le ben başımızı kaldırıp ona baktık.

İtfaiye istasyonunda bir aile gibiydik ama bazı konular yasak bölgeydi. Jace bana istasyondan eve döndüğünde bakıcının orada olduğunu ve kadının Karla’nın eve gelmediğini ve geceyi çocuklarla kendisinin geçirdiğini söylediğini anlatmıştı. Karısını düzeltmeye çalışmaktan bıkmıştı. Sırf hamile kaldığı için evlenmişlerdi ve arkadaşım dağ gibi adamdı. Ama Karla tam bir felaketti. Onu tanıdığım yıllar boyunca ayık gördüğüm tek dönem iki hamileliğinden ibaretti. Ama o küçük melekleri Jace’in kucağına verdiği an evden gizlice çıkıyor ve gençliğinin peşinde koşuyordu.

Jace pankekinden bir ısırık almadan önce bize bakarak, “Sanırım Karla ve ben bitiriyoruz,” dedi. “Bu konuda başka bir şey söylemek istemiyorum.”

Şef ve Büyükbaba anlayışla başlarını salladılar, böylece konu kapanmış oldu. Kimse onun evliliği sonlandırma kararını sorgulamazdı. O ve Karla birkaç yıl önce tek gecelik bir ilişki yaşamışlardı ve bunun sonucunda Paisley dünyaya gelmişti. Herkes o kadının bir baş belası olduğu konusunda onu uyarmasına rağmen Jace onunla evlenmiş ve birbirlerine şans vermişlerdi. İki yıl sonra Hadley’yi kucaklarına almışlardı ve işler daha da kötüleşmişti.

Konuyu değiştirmeye çalışan Paslı, “Dün geceki yangın nasıldı?” dedi.

“Tam bir felaketti. Götümden ter aktı. Siz şerefsizler de bu sabah daha gözümü açar açmaz bana kahvaltı hazırlattınız,” dedi Leylek gözlerini devirerek.

“O güzel önlüğü çok iyi taşıyorsun,” diye dalga geçti Samson.

“Aynen öyle. Siz pis herifler bir halt pişiremezsiniz. Birimizin elini taşın altına koyması gerekiyor.”

Ayağa kalkmadan önce lokmamı yutup portakal suyumı içtim. Herkes Leylek'e gülerken Jace'in yanında durdum. "Bana ihtiyacın olursa ara, kardeşim."

"Ararım. Teşekkürler," diyerek başını yukarı aşağı salladı.

Tabağımı lavaboya bıraktım. "Ben çıktım. Birkaç gün sonra görüşürüz." Adamlardan birkaçı hiç anlamadığım nedenlerden dolayı uludu.

"Bugün birinin acelesi var. Nereye kaçıyorsun, ateşli şey?" diye bağırdı Paslı.

Arkama bakmadan ona ortaparmağımı gösterdim ve Şef'le Koca Al'ın arkamdan kıkırdadığını duydum.

Birbirimize takılırdık, başka türlüünü de istemezdim.

Haksız da değillerdi. Bir görevim vardı. Kendimi en sevdiğim hamur işlerine saklıyordum. Vivi'nin sabahın bu erken saatlerinde pastanede yalnız olacağını biliyordum. Dylan ve Jada öğle yemeği saatine kadar gelmeyeceklerdi, Jilly de bugün izinliydi.

Balarısı Pastanesi'nin arka tarafına park edip o taraftaki kapıyı çaldım çünkü onun sabah yoğunluğu başlamadan önce hazırlık yaparken bulacağımı biliyordum.

Kapıyı açtığı an onu kollarımın arasına aldım. Onu kucaklayıp yerden kaldırdığımda kahkaha attı. Bacakları belime dolandı ve onu sertçe öptüm.

"Lanet olsun, Balarısı. Seni özledim."

"Ben de seni özledim," dedi Vivian dudaklarına karşı ve gülümsediğini hissedebiliyordum. Kızını tezgâha oturtup gözlerini ona diktim. Saçları omzunun üzerine gelen gevşek bir örgüyle arkada toplanmıştı.

"Çok güzel görünüyorsun." Parmaklarım kazağının altına doğru hareket etti ve her iki memesini de avuçladım. Ereksiyonumu ona doğru bastırdığımda nefesi kesildi.

Parmaklarını saçlarıma daldırıp beni bir kez daha sertçe öptü. Kapı hızla açıldı ve Vivian neredeyse tezgâhtan düşüyordu ama onu hemen tuttum.

“Ah. Aman Tanrım. Sanırım bir şey böldüm. Bu yangını söndürmek için itfaiyeyi arardım ama görünüşe göre sen zaten buradasın,” dedi Dylan katıla katıla gülerken.

Vivi tezgâhtan atlamadan önce doğrulup kazağını düzeltti. “Erkencisin.”

“Değilim. Bayram kurabiyelerini yapmana yardım etmem için bu sabah erkenden gelmemi istedin.”

Geri çekildim ve Vivi'nin aceleyle buzdolabına girip üzerinde tepsiler olan devasa bir servis arabasını çıkarmasını izleyerek tezgâha yaslandım. Dylan bana yaklaştı.

“Görüyorum ki meşgul bir itfaiyecisin,” diye fısıldadı muzip bir gülümsemeyle.

“Görüyorum ki meşgul bir iş bozansın,” dedim.

Güldü, sonra yüzüne ifadesiz bir maske takındı ve yalnızca benim duyabileceğim kadar yakına eğildi. “Bunun için üzgünüm. Onu mutlu görmeyi sevdiğimi biliyorsun. Uzun zaman oldu.”

Dylan Thomas çoğu zaman ukalanın tekiydi ama özünde melek gibi bir kızdı. Lafını asla sakınmazdı ve kız kardeşlerini çok severdi. Ancak bu sözleri damarıma dokundu. Çünkü aramızdaki sonsuza kadar sürmeyecekti. Vivian önceden hazırlanmış birkaç kâse hamur çıkarırken başımla onayladım.

“Tamam Dylan, yuvarlamaya başla. Niko, seninle sonra görüşürüz.” Vivian bana doğru yürüyüp arka kapıyı açtı ve kimsenin izlemediğinden emin olmak için arkasına baktı. “Bunun için üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Olma. Bu gece benimsin,” dedim kulağına, dudaklarım onu kıvrandıracak kadar boynuna sürtünmüştü. Bu çok hoşuma gidiyordu. Bana verdiği tepkileri izlemeye bayılıyordum.

“Bugün saat beş civarında işim bitecek.” Boğazını temizledi.

“Kulağa hoş geliyor,” dedim kamyonete doğru geri geri yürürken. “Jada biraz dirlensin diye Mabel’ı yemeğe götürsek sorun olur mu? Artık annem ona bakmadığı ve kendine vakit ayıramadığı için sızlanıp duruyor.”

Bakışlarından bir ifade geçti ama hiçbir şey söylemedi. Vivi’yi tanıyordum. Hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı.

“Elbette, sorun olmaz. Bunu çok isterim.”

Başım la onayladım ve kamyonetime atladım. Uzaklaşırken diz kiz aynasına baktım, bakışlarımız birbirine kilitlendi ve el salladı. O an kahrolası göğsüm sıkıştı ve bu da beni sinirlendirdi. Kendimi kontrol altında tutmam gerekiyordu. Duyguların beni yönetmesine asla izin vermemiştim ve şimdi de veremezdim. Kontrolü kaybetmek bir seçenek değildi.

Mabel’in okulunun önünde durdum ve onu arabama getirdiklerinde kıkırdadım. Bugünlerde çocukları okula bırakıp almak, hamburger almak için araba sırasına girmeye benziyordu. Ve bu kız kesinlikle özel bir siparişti.

Öğretmeni Bayan Adams arka kapıyı açtığında Mabel, “Neek Neek,” diye ciyakladı. Ben de veli listesindeydim ve bu yıl onu birkaç kez almıştım, ayrıca Janey Adams’la birlikte büyüdüğüm için işler kolaylaşmıştı.

“Selam prenses.” Janey onu koltuğuna oturttuğunda arkaya dönüp ona baktım.

“Merhaba Niko,” dedi öğretmeni.

“Merhaba. Günü nasıl geçti?”

“Bilirsin. O bir uğurböceği. Bugün annesini çok fena özleyen Abe’ye yardım etti. Elini tuttu ve ona her şeyin yoluna gireceğini söyledi.”

Kalbim göğsümde kabarıırken başımı aşağı yukarı salladım. "İşte benim kızım. Her zaman başkalarına göz kulak olur."

Bunu Mabel daha çok küçükken fark etmiştim. Sürekli annesini kontrol ediyor ve büyükannesi için endişeleniyordu. Bu onun doğasında vardı. Balarısı'nın küçük bir kız olduğu haline çok benziyordu. Etrafta uçup tatlılıklarını herkese saçıyorlardı.

"İyi akşamlar." Janey kapıyı kapamadan önce el salladı.

"Nereye gidiyoruz? Annem iyi mi?"

"İyi. Sadece kızımınla biraz vakit geçirmek istedim, olmaz mı?" diye sordum arabayı okuldan çıkarıp kasabaya doğru sürerken.

"Olur. Ne yapacağız?"

"Vivian'la buluşup akşam yemeği yeriz diye düşündüm. Pizza kulağa nasıl geliyor?"

Küçük ellerini çırpıp çığlık attı. Çocukken asla çıkarmadığımdan emin olduğum bir sestir bu. Bu saf neşenin sesiydi. Mutluluğun.

Hatırlayabildiğim kadarıyla hayatımda hiç bu kadar güvende ve mutlu hissetmemiştim. Çocukken her zaman gergindim çünkü babam ilk anılarımda bile benden nefret ediyordu. Nedenini hiç bilmiyordum, öğrenmek de istemiyordum. Sarhoş, beyni uyuşmuş, mantıksız ve kızgın bir adamdı. Ve çocukken bunun alıcı tarafında olmak çok fazla mutluluktan ciyaklamaya izin vermiyordu. Mabel'in en azından şimdilik hayatın kötü yanıyla karşılaşmadığına şükrediyordum. Ve bunun böyle kalmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapardım.

"Bayan Vivi'yi iki gün üst üste göreceğim," dedi ve dikiz aynasına baktığımda yüzüne kocaman bir gülümsemenin yayıldığını gördüm.

"Sen ve annen dün pastaneye mi uğradınız?"

"Hayır. Annem dün akşam beni Bayan Vivi'nin evine götürdü. Biraz resim yaptık ve göl kenarında sıcak çikolata içtik. Bayan Vivi'nin evini çok seviyorum."

Direksiyonu sertçe tuttum. Kız kardeşim dün gece ben onun aramalarına cevap vermeyince kızını Vivi'nin yanına bırakmıştı. Sonra da kendine vakit ayırdığını bile bile bu sabah beni suçlamaya çalışmıştı.

“Gerçekten mi? Akşam yemeğini orada mı yedin?”

“Evet. Annem beni onun evine götürdü, sonra Bayan Vivi'yle birlikte annemi oyun randevusundan aldık, o da annemle beni Neek Neek'in bize aldığı yeni evimize götürdü. Ve tahmin et ne oldu?”

Vivian kız kardeşimin sarhoş kıcını toplamıştı. Artık parçalar kafamda yerine oturuyordu. Ancak Vivi bana bundan bahsetmemişti. Jada'nın böyle davranmasına kızacağımı biliyordu. Bunu öğrenmeyeceğimi umuyordu. Ama çok şükür ki ufaklık hayatı buna bağlı olsa bile sır saklayamazdı.

“Ne?”

“Bayan Vivi odamı gerçek bir prenses odası yapacağını söyledi. Resim yapmayı seviyormuş. Bize odayı benim için boyayacağını söyledi.” Mabel ellerini tekrar çırpı.

Vivi'nin garaj yoluna girdim ve yeğenimi artık kalıcı olarak arka koltukta duran araba koltuğundan çıkarmak için kamyonetin etrafından dolaştım.

“Çok güzelmiş,” dedim onu kollarımın arasına alırken.

“Neek Neek,” diye çığlık attı Mabel ve ellerini yana açarak yukarı baktı. “Kar yağıyor!”

İlk taneler gökyüzünden süzölmeye başlamıştı. Ben burada büyümüşüm. Kar artık beni etkilemiyordu. Bu, yangınlarla mücadele edeceğimiz buz gibi günler anlamına geliyordu ama yeğenimin benimkilere benzeyen gri gözlerinin heyecanla parıldayışını görmek beni kıkırdattı.

“Evet, prenses. Hadi, seni soğuktan kurtaralım.”

Kapıyı iterek açtım ve elbette kilitli değildi. Ama şu anda Vi-vi'yle tartışmak için bundan daha büyük sebeplerim vardı.

“Selam,” diye seslendiğimde Vivian üzerinde siyah balıkçı yaka kazak, siyah tayt ve kar botlarıyla yatak odasından çıktı.

Vücudu şekilli ve sıkıydı ve cehennem kadar ateşliydi. Min-yondu ama hafif kıvrımları aletimin anında sertleşmesine neden oldu.

“Selam,” dedi Vivi ve Mabel kollarımdan sıyrılıp ona doğru koştu.

“Neek Neek’e seni iki gün üst üste gördüğümü söyledim.” Mabel eğilip yeğenime sarılan Vivi’ye iki parmağını kaldırdı.

“Evet. Bu konuda kendimi çok şanslı hissediyorum.” Bana bakıp altdudağını ısırdı ve özür dilercesine gülümsedi.

“Evet, bugün seni gördüğümde bundan bahsetmemiştin.”

Mabel göle yağan karı izlemek için arka kapıya doğru koşarken, “Aklımdan çıkmış olmalı,” dedi.

Kulağına, “Belki de gerçeği sakladığın için seni daha sonra cezalandırmalıyım,” diye fısıldadığımda ürperdi.

“Sanırım bunu hak ediyorum,” diyerek geri çekildi ve bana gülümsedi.

“Ah, kesinlikle hak ediyorsun.”

Elime vurduktan sonra Mabel’ı işaret etti. “Pis ağzını sonraya sakla.”

“Emin olabilirsin,” dedim, ardından ikimiz de kar yağışını onunla birlikte izlemek için yeğenimin yanına gittik.

Orada oturup Mabel’in yağan kar karşısında kıkırdamasını dinlerken, dünyada en çok memnun olduğum yerin burası olduğunu fark ettim. İri kar taneleri suya düşerken bu ikisinin pence-reten dışarı bakmasını izliyordum.

Daha önce hiç bu kadar tatmin olmuş hissetmemiştim.

ON ÜÇ

...

Vivian

Tepsiye iki fincan kahveyle birlikte iki çörek koydum ve çırılçıplak yatan Niko'nun yeni kıpırdanmaya başladığı yatak odasına doğru yürüdüm. Biraz onu seyrettim. Yüzüstü yattığından arka tarafı tamamen açıktaydı. Kaslı, dövmeli kollarını başının yanına doğru uzatmıştı ve heykeltıraş elinden çıkma kıcı görülmeye değerdi.

“Beni mi izliyorsun, Balarısı?” Sesi pürüzlüydü. İrkildim ve ardından bir kahkaha attım.

“Yakalandım,” dedim ve yatağın diğer tarafına geçip tepsiyi komodinin üzerine bırakarak tekrar yatağa girdim. “Perdeleri açtım, dışarı baksana bir.”

Niko sırtüstü dönüp yatakta doğruldu, uzun saçları yüzünü çevreliyordu. Saçlarını geriye doğru itip dışarı baktı. Küçük arka bahçemin tamamını görüyordu, çünkü bahçe dediğim şey muhteşem Honey Mountain Gölü koyuna giden bir parça çimenden ibaretti.

“Vay. Ne çok yağmış, değil mi?” Bana bakmak için döndü. “Fakat bu manzarayı daha çok seviyorum.” İri eli önce yanağını kavradı, ardından saçlarıma dolandı.

“Ah, öyle mi?”

Eğilip beni aşağı çekti ve gözlerini gözlerimden ayırmadan üzerime çıktı. “Çok güzelsin.”

Nefesim kesildi ve sözlerinin beni ne kadar etkilediğini belli etmemeye çalışarak altdudağımı ısırđım. “Eminim bunu tüm kızlara söylüyorsundur.”

Niko başını iki yana salladı. “Hayır. Sadece sana. Şu ana kadar gördüğüm en güzel kıza. Benimle böyle takılarak ne yaptığından emin değilim.”

“Sen tanıdığım en iyi insansın, Niko. Bunu bilmeyen tek kişi sensin.”

Söylediğim doğruydu. Köklerinden nefret ediyordu ve bunun onun bir parçası olduğunu düşünüyordu. Ama değildi. Hiç olmamıştı. Ama savaşa giden bir savaşçı gibi etrafında sürekli bir kalkan bulunduruyordu. Bundan hiç hoşlanmıyordum. Babasının günahları yüzünden yargılandığını hissetmesinden nefret ediyordum.

“Bunun nedeni saf güneş ışığı olman, Balarısı. Ve bundan daha iyisini hak ediyorsun,” dedi bakışları benimkileri araştırırken.

“Bundan daha iyi olabileceğini sanmıyorum.” Kıkırdarak yanağını okşamak için uzandım. “Elimdekilerle mutluyum. Ama...”

“Ama ne?”

“Pastanede balkabağı çöreklerini fırına vermem gerekiyor, bu yüzden büyük babacıkla yatakta uzanacak vaktim yok,” diye sataştım kalçalarımı ereksiyonuna sürterek.

Bir kahkaha attı. “Büyük babacık, öyle mi?”

Onu uzun uzun öptüm, ardından üzerimden ittiğimde homurdandı. Ona kahvesiyle çöreklerini verdim. “Hemen yemek yiyip hızlı bir duş almaya ne dersin? Birlikte.” Kaşlarımı oynattım.

Niko çöreğın yarısını ağzına tıktıktan sonra lokmasını yutmadan konuşmaya başladı. “Hadi yapalım.”

Gülerek çöreğimden birkaç ısırık aldıktan sonra yataktan aceleyle kalkıp banyoya geçtik. Niko çırılçıplaktı ve kollarımı kaldırıp büyük kapüşonlusunu kafamdan çıkarmasına izin verdim.

Duša girip suyu açtı ve elimi tutup beni içeri çekti. Sonra sırtımı duvara yasladı ve hiçbir uyarıda bulunmadan dizlerinin üzerine çöktü. Başım arkaya düşerken şaşkınlıkla nefesim kesildi ve başını bacaklarımın arasına gömdüğünde inledim.

Güne başlamak için fena bir yol değildi.

Ve balkabaklı çöreklerden bahsetmiyordum.

Sonraki iki hafta nasıl geçti anlamadım. Niko ve ben Cadılar Bayramı'nda Mabel ve Jada'yla şeker mi şaka mı turuna çıktık. Hayatımda ayçiçeği gibi giyinmiş küçük Mabel'dan daha sevimli bir şey görmemiştim. Küçük bacakları yorulduğunda Niko bloklar boyunca onu omuzlarında taşımıştı.

Günler gri ve soğuktu, pastanenin önünde yarım metreden fazla kar birikmişti. Kar küreme araçlarına, yolları ve kaldırımları temiz tutan insanlara müteşekkirdim. Şükran Günü yaklaşıyordu ve ablam Everly bugün eve geliyordu. Ashlan döneli iki gün olmuştu ve iki geceyi de bende geçirmişti. Niko itfaiye istasyonunda görevdeydi ama kız kardeşim elbette onun çalışmadığı her gece benimle kaldığını bilmiyordu. Onu çok özlemiştim. Babam ablam Ev'in eve dönüşü için büyük bir ziyafet düzenlediğinden bu akşam yemeğe gelecekti. Ama herkesin önünde ona dokunamazdım ve üç gün ayrı kaldıktan sonra bu benim için çok zor olacaktı.

"Abimi çok az görüyorum. O çocuğu bir yerlerde mi saklıyorsun?" diye sordu Jada ben bayram kurabiyelerini açarken. Şükran Günü'nde hiç almadığımız kadar sipariş almıştık ve ben boğuluyordum. Jilly siparişlere yetişebilmek için elinden geleni yapıyordu. Ashlan da yardım etmek ve tatil alışverişi için ekstra para kazanmaya bugün buraya geliyordu. Dylan dersleriyle uğraşıp duruyordu, bu yüzden onun saatlerini kısaltmıştık ve Jada da daha çok çalışıyordu ancak iki vardiyada bir hasta olduğunu

bildiriyordu, bu yüzden kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalıyordum.

Kıkırdadım ve durumu geçiştirmeye çalıştım. “Niko’yu tanıyor-sun, muhtemelen Bira Dağı’nda itfaiyecilerle takılıyordur.”

“Hayır. Geçtiğimiz birkaç gece oradaydım. Annem sonunda Mabel’in geceyi onda geçirmesine müsaade etmeye karar verdi çünkü babam gelecek hafta hapisten çıktığında zamanının sınırlı olacağını farkında.”

Sinirimi gizlemeye çalıştım. Öncelikle gezegendeki en tatlı çocuk olan Mabel’dan sürekli ayrı kalmaya çalışıyordu. Çocuk zaten bütün gün okuldaydı ve bir de akşamlarını Shayla’yla mı geçiriyordu? Hem Shayla’yı iyi tanıyordum. Bu, bütün gece içki ve sigara içtiği sırada Mabel’ı televizyonun önüne oturttuğu anlamına geliyordu. O hep böyleydi.

Tamamen ilgisizdi.

“Onu birkaç kez gördüm ama boş zamanlarını nerede geçirdiğini bilmiyorum,” dedim ve yalan söylediğimi anlamaması için bakışlarımı hamurdan ayırmadım. Niko itfaiye istasyonunda olmadığı her dakikayı benimle geçirmişti.

“Muhtemelen Ruby Rhodes’la ya da takıldığı bir sürü kızdan biriyle kırıstırıyordu.” Sesindeki küçümseme kafasını koparmamı zorlaştırıyordu. Abisi her daim arkasını kollayan tek kişiydi ama Jada her fırsatta onu satmaktan çekinmiyordu. Bu beni rahatsız ediyordu. Niko sevdiği insanlara tamamen sadıktı ve karşılığında sadakat hak ediyordu.

“Bilmiyorum. Çok çalıştığını düşünüyorum.”

“Evet. Muhtemelen babam eve geldikten sonra daha da fazla çalışacak. Ondan neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyorum.”

Hamuru tezgâha bıraktım ve ona tepeden bakarken ellerimi bir havluya sildim. “Gerçekten mi? Aynı evde büyümediniz mi? Orada yaşamadım ama ben bile neler döndüğünü biliyorum.”

Jada'nın gözleri irileşirken ağzı açık kaldı. Hiçbir zaman Jada'ya tahammülsüz davranmamıştım ve ona hep nezaket göstermiştim. Ama şu anda kibarlığımı hak etmiyordu.

"Yani pek çok çocuk şaplak yiyor, Vivi."

Başımı aşağı yukarı salladım ve gözlerime hücum eden yaşlar akmasın diye çabaladım çünkü onun empati eksikliği mideme inen bir yumruk gibiydi.

"Şaplak mı? Abinin sigara yanıklarıyla kaplı kollarını gördün mü? Mor gözleri ve sıyrıkları hatırlamıyor musun? Ya da Noel sabahı *sen* oyuncaklarını toplamadığın için babanın abinin sırtına ayağını kıracak kadar sert tekme indirdiği yıla ne demeli? Bunlardan herhangi biri bir şey çağrıştırıyor mu?"

Jada ellerini yukarı kaldırdığında gözlerimden akan yaşları sil-dim. Niko'nun yaşadığı cehennemi düşünmekten nefret ediyordum.

"Şey, sanırım bunları unutmuşum," diye fısıldadı Jada ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

"Unutmuş musun? Bahse girerim bunlar senin başına gelse unutmazdın, Jada. Abinin sürekli çalışmasına gelince, gelirinin büyük bir kısmının Mabel'in okuluna ve senin kirana gittiğinin farkında mısın? Bu yüzden yerinde olsam taş atmak yerine, benim için gerçekten her şeyi yapacak bir abim olmasına minnet duyardım. Sırf senin bakımına katkı sağlamak için futbol oynama ve okula gitme şansından vazgeçen abinden bahsediyorum."

İçimdekileri dökmek bana iyi gelmişti ama bu kadar duygu-sallaşmama şaşırmıştım. Jada bana doğru yürüyüp elimi tuttu. "Haklısın, Vivi. Niko benim için bir abiden çok baba gibiydi. Bazen babam olmadığını unutuyorum, biliyor musun?"

Elini sıktım. "Biliyorum, Jada. Ama o senin abin. Çocukken çok şey yaşadı ve bundan bahsetmediğini biliyorum ama hatırlıyorum. Senin hatırladığını da biliyorum çünkü oradaydın."

“Evet. Odamda saklanırdım ve ertesi gün Niko bana her şeyin yolunda olduğunu söylerdi, sanırım o yüzden öyleymiş gibi davranmayı seviyorum. Ailemiz o kadar boktan ki rol yapmak daha kolay geliyor.”

Kollarımı ona dolayıp sarıldım. “Ailen boktan değil, Jada. Baban pisliğin teki, buna şüphe yok. Ama abin herkese yeter. Üstelik seni seven harika bir kızın var.”

“Bu doğru. O küçük meleği benim doğurmuş olmam şoke edici, değil mi?”

O geri çekilince kıkırdadım. “O küçük bir melek.”

“Pekâlâ. İtfaiye istasyonuna bir kutu kurabiye götürmemin sakıncası var mı? Şu anda abime sarılmak istiyorum.” Yüzünden akan gözyaşlarını sildi ve gergin gergin kıkırdadı.

“Elbette. Paketlemene yardım edeyim. Kapkekleri de seviyorlar.”

Oraya vardığımda ev doluydu. Yemin ederim görevde olmayan her itfaiyeci buradaydı. Hepsi babamı çok seviyordu ve o da en büyük kızının New York Gliders'ta çalıştıktan sonra eve dönmesiyle övünüyordu. O kadar sarınmıştım ki ön kapıya doğru merdivenlerden çıkarken etrafı zar zor görebiliyordum. İçeri girdiğimde beremi çıkardım ve Everly bana doğru yaklaşıırken onu yere fırlattım.

“Biriciğim, seni özledim,” diye bağırdı bana sarılırken.

“Ben de seni özledim.”

“Aman Tanrım, ne bitmek bilmez coşku seliymiş böyle. Size katlanamıyorum, millet,” diye inledi Dylan, ben paltomu ön kapının yanındaki portmantoya asarken.

“Thomas kızları bir arada.” Charlotte yanımıza gelip kollarını ikimize dolarken Ashlan hızla yaklaşıyordu.

“Ben de katılmak istiyorum,” dedi ve kollarımızı açıp sahaya çıkmaya hazırlanan bir futbol takımı gibi birbirimize sokulduk.

Everly geriye çıkmaya yeltenen Dylan’ı çekiştirerek, “Buraya gel, Huysuz Şirin,” dedi.

Babam elinde telefonuyla yanımıza geldi. “Bir fotoğraf çekmem lazım. Sanırım Dylan eve döndüğünden bu yana ilk kez gerçekten gülümsüyor.”

Babam fotoğrafı çekti, ardından telefonunu alıp da hepimizin ona neşeyle bakarken Dylan’ın ona el hareketi çektiğini görünce kahkahayı patlattım.

“Neden hep fotoğrafı mahvetmek zorundasın?” diye tısladı Everly.

“Hiçbir şeyin mükemmel görünmemesini sağlamak benim vatandaşlık görevim.” Dylan babama hafifçe sarıldı, o an başımı kaldırdığımda Niko’nun beni izlediğini gördüm. Gri gözleri sanki bir sonraki yemeği benmişim gibi vücudumu süzüyordu.

Kesinlikle öyle olmasını umuyordum.

Gülümseyip el salladım, o da çenesini kaldırarak selam verdi ama şehvetli bakışları benimkinden hiç ayrılmadı.

“Tamam, hadi yemeğimizi yiyelim,” diye bağırdı babam ve herkes mutfığa yöneldi. Isıtıcı, tel örgülü bir verandamız ve çoğu insanın yemek yiyeceği iki büyük masamız vardı. Ben ve kızlar genellikle yemek salonunda yerdik çünkü Dylan itfaiyeci konuşmasının onun zevkine göre fazla rahatsız edici kaçtığını iddia ediyordu.

Bir tabak almak için mutfak adasına doğru giderken karşılaştığım herkese sarıldım ve durumu fazla ele vermemek için Niko’dan hızla uzaklaştım. Çaylak en küçükleriydi ve başımı ne zaman kaldırırsam bana bakıyordu.

Paslı en sonunda başının arkasına bir tokat patlattı ve mutfağın diğer tarafındaki babam duymasın diye kısık sesle konuştu. “Dostum, o Şef’in kızı. Gözlerine hâkim ol.”

Niko bunları duyunca bakışları Çaylak'a takıldı ve zavallı adam irkildi. Aralarında o kadar da büyük bir yaş farkı yoktu ama Çaylak istasyona yeni gelmişti ve Niko'dan gözünün korktuğunu görebiliyordum.

“Özür dilerim, ıı, özür dilerim, Vivian. Öyle bakmak istemedim.”

“Biraz terbiyeli ol,” diye çıkıştı Niko.

Dylan kahkaha attı. “Ah tabii, çünkü mesele görgü kurallarıyla ilgili.”

Everly başını kaldırdı ve sanki bunun ne anlama geldiğini çözme çalışıyormuş gibi bakışları ben, Dylan ve Niko arasında gidip geldi. Omuz silkip yemek salonuna yönelen Dylan'a bir bakış attım.

Niko hemen yanımdaydı ve serçeparmağı benimkine hafifçe değip tüylerimi diken diken etti. Derin bir nefes aldığımnda Everly'nin hâlâ bizi izlediğini gördüm. Yoğun bir dikkatle.

Hızla uzaklaştım. “Yemek salonunda yiyeceğiz biz.”

Bunu kime söylediğimi bilmiyordum ama mutfaktan çıkarken herkes gülüyordu.

Ashlan, Charlotte ve Dylan çoktan masaya geçmişlerdi ve biz onlara katılırken Everly arkamdan geldi.

“Bu da neydi?” diye sordu.

“Ne? Çaylak mı? Bilmiyorum, onu çok az tanıyorum. Yeni geldi.”

“Bahsettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum,” dedi mikser Dylan bıyık altından.

“Niko onun ilgisinden pek memnun görünmüyordu. İkinizin arasında neler oluyor?” Everly lazanyadan bir parça kesip ağzına attı.

“Aynı tas aynı hamam,” dedim şarkı söylercesine, konuyu şakayla geçiştirmeye çalışıyordum.

Charlotte konuşmayı tamamen rotasından saptırarak, “Babamın Jansen’ın düğün davetine olumsuz yanıt verdiğini duydun mu?” dedi ve ben de sessiz bir teşekkürle ona gülümsedim. Niko’yla aramda neler olduğunu bildiğini sanmıyordum ama her zaman grubun en gözlemcisi olmuştu.

Bunu bilmelerini istemiyordum. Çünkü hepsi öğrendiği an babam da öğrenecekti. Bu, babamla Niko’nun ilişkisini değiştirdi ve bunun Niko’yu öldüreceğini biliyordum. Babamı seviyordu. Tüm bunlar sona erdiğinde... sonuçta sona erecekti çünkü sonsuza kadar bir geleceğimiz olmadan yatıp kalkmaya devam edemezdik, değil mi? Babam beni incittiğini düşünecek ve ona gücenecekti. Sonra her şey fazlasıyla karmaşık bir hal alacaktı. Bunların hiçbirini istemiyordum. Bu sadece ikimizin arasındaydı. Ben ve Niko. Ayrıca şimdiye kadar bu denli mutlu olduğumu hatırlamıyordum.

Biri kapı zilini çaldı ve Dylan kapıya bakmak için aceleyle ayağa kalktı. Yemek salonuna geri döndüğünde tek kaşını kaldırmış, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

“Şey, Vivian... bir ziyaretçin var.” Omzunun üzerinden bakmak için döndü, kapı eşiğinde Jansen duruyordu. Ağzım açık kaldı, ayağa kalkıp paltomu kapattığım gibi onu dışarı ittim. İhtiyacım olan son şey babamla Niko’nun bu işe karışmasıydı.

Kapıyı arkamdan kapadım. “Jansen. Burada ne yapıyorsun?”

“Şükran Günü için eve gelmiştim de. Ben... ııı... seni görmek istedim.”

“Nişanlandığını söylemek için arama zahmetine girmediğinden bu biraz tuhaf kaçıyor ama sanırım ilişkiyi sır olarak sakladığına göre neden şimdi gerçeği söyleyesin ki?” Sesimdeki öfkeyi saklamadım.

“Biliyorum. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Katie seni aramamı veya mesaj atmamı yasakladı ama annem aileni davet et-

mem gerektiğini düşündü. Bence Katie, seninle olan geçmişimiz yüzünden biraz özgüvensiz.”

Gözlerimi devirdim. “Beni onunla aldattın ve onunla evleniyorsun. Kendisini oldukça güvende hissedeceğini düşünüyorum.”

“Olay da bu, Vivi. Bu durum beni canlı canlı yiyor. Senden hiçbir zaman doğru düzgün özür dileyemedim ve artık arkadaş olamamamızdan nefret ediyorum.”

“Arkadaşlar birbirlerine ihanet etmezler, Jansen. Dinle, mutlu değildik ve bunun fazlasıyla farkındaydım. O gece işleri bitirmek için geliyordum zaten. Bu yüzden, her şeyin sona ermesine üzülmediğimi söylediğimde bana inan. Ama bana onunla birlikte olduğunu söyleyecek kadar saygı göstermemenin canımı acıttığını da söyleyemem. Acıttı. O yüzden şu anda nasıl arkadaşın olabilirim bilmiyorum.”

“Farkındayım. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum,” dedi Jansen ellerini havaya savurarak. “Ama beni özlemiyor musun?” Yaklaştı ve tam kapının açıldığı esnada sırtımı kapıya dayadı. Niko oradaydı ve onun kollarımı tuttuğunu gördü. Omzumun üzerinden baktığımda yüzünde her an cinayet işleyebilirmiş gibi bir ifade gördüm.

ON DÖRT

. . .

Niko

“Burada neler oluyor? Sen iyi misin?” Vivian’ı kollarıma alıp kendime çektim. Yüzü solgundu ve tek kelime etmemişti.

“Selam Niko. Tam da Vivi’yle konuşuyorduk,” dedi sik kafalı.

“Ah, öyle mi? Onu kapıya yasladığın için daha çok sıkıştırıyor-muşsun gibi duruyordu. Yanılıyor muyum?”

“Sorun yok. Sadece konuşuyorduk,” dedi Vivi ve boğazını temizleyip eski erkek arkadaşına döndü. “Seni görmek güzeldi, Jansen. Sanırım eve dönsen iyi olur.”

“Pekâlâ. Seninle sonra konuşuruz,” dedi ve Vivian başıyla onaylamadan önce derin bir nefes aldı.

“Güle güle.” Vivian döndü ve kapıyı çekerek açtı. Kız kardeşlerinin hepsi açıkça gözetledikleri pencereden kaçışınca Vivi onlara ters ters baktı.

“Ne? O pisliğin teki ve seni evinde bulmaya çalıştıktan sonra arabayı tesadüfen garaj yolunda gördüğünü söyledi. Gözetlemekten nasıl duracaktık?” Dylan sanki savunması çok mantıklıymış gibi konuşmuştu. Ben de aynı fikirdeydim ama bunu söyleyecek değildim.

“Peki Niko’yu kim çağırdı?” Vivian ellerini beline dayadı ve kız kardeşlerine dönmeden önce bana baktı.

“Üzgünüm, Vivi. Biraz agresifleşiyor gibiydi ve ben de endişelendim.” Ashlan bir parça sarımsaklı ekmek koparıp ağzına attı.

“Açıkçası senin için endişelendik,” dedi Everly şarabından bir yudum aldıktan sonra kadehini masaya koyarken. “Ne istiyormuş?”

Milyon dolarlık soru da bu değil mi zaten?

Vivi gözlerini devirdi ve uzun bir nefes verdi. “Özür dilemek istemiş.”

İki yanımda yumruklarımı sıktım ama bunun beni etkilediğini göstermemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Neden şimdi? Altı ayı vardı ve tek kelime etmemişti. Şimdi, düğününün birkaç hafta önce mi özür dilemek istiyordu? Buna kanacak halim yoktu.

“Küçük pislik.” Dylan yumruklarını masaya indirdiğinde herkesin ağzı açık kaldı. “İş işten geçti.”

“Şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi Vivian sert bir ses tonuyla ve herkes irkildi çünkü Dylan’ın patlamaları normaldi ama Vivi hiç böyle davranmazdı.

Göğsüm sıkıştı. O pisliği gerçekten özlüyor muydu? Her şeyin farklı olmasını mı diliyordu? Demek istediğim, ona istediğini asla veremeyecek biriyle, benimle takılıyordu. Onunla yatıp kalkarak ne halt ediyordum ki?

Vivian yerine oturdu ve o pislik hakkında tek kelime etmeden yemeğine gömüldü. Dışarı çıktığımda bizimkilerin çoğu ikinci tabaklarına geçmişti. Ne yapacağımı düşünürken sessizce yemeğimi yedim. Yemeğimizi bitirdiğimizde tabağımı temizledim ve iş arkadaşlarıma veda ettim.

“Yarın görüşürüz. Yemek için teşekkürler, Jack.”

Vivian ve kız kardeşleri de yemeklerini bitirmiş, mutfağa doğru ilerliyorlardı.

“Yarın çalışıyor musun, Niko?” diye sordu Everly.

“Evet. Baban eğitim vermem için birkaç günlüğüne gelmemi istedi.”

“Ah... öğrendiğim iyi oldu. Yarın görüşürüz o zaman. Babam gelip sihrimi konuşturmamı istiyor.” Büyü yapar gibi parmaklarını salladı.

“Hepinizi psikanalize tabi tutacak. İyi eğlenceler,” dedi Dylan ve bana doğru eğilip hafifçe sarıldı.

“Harika,” diye homurdandım.

“Şükran Günü’nde görüşürüz,” dedi Ashlan kollarımın arasına girip bana sıkıca sarılırken.

“Evet. Görüşürüz.”

“Hoşça kal, Niko.” Şimdi bana sarılma sırası Charlotte’daydı. Thomas kızları sarılmayı çok severdi ve bunu kabullenmeyi uzun zaman önce öğrenmiştim.

Vivian beni inceleyerek, “Ben de çıkıyorum,” dedi. “Sana eşlik edeyim.”

Vivi mutfaktaki herkesle hızlıca vedalaşırken Paslı’yla Samson bana bakıp kaşlarını oynattılar. Kapıya doğru yürürken onlara hareket çektim ve arkamdan kahkahalar patladı.

Dışarı çıktığımızda Vivi’nin arabasına doğru yürüdüm. Palto-suna iyice sarınıp sırtını arabaya yasladı.

“Geliyor musun?” Sesinde şüphe vardı. Kahretsin, beni iyi tanıyordu. Ne düşündüğümü biliyordu. Ne hissettiğimi.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirip yüzümden uzaklaştırdım. “Bu gece olmaz, Balarısı.”

“Jansen geldi diye mi?”

“Çünkü ne halt ettiğimi bilmiyorum. Ve evet, eski erkek arkadaşın seninle birdenbire arasını düzeltmek mi istiyor? Bunun kafanı karıştırmadığını mı söylüyorsun? Onunla yeniden başlamaya istekli olsaydın siktiğimin düğününü muhtemelen iptal ederdi. O sik kafalıyla yıllarca birlikte olduktan sonra hiç mi ikilemde kalmadın?” Nereden geldiğini bile bilmediğim bir öfke dışa vuruyordu.

“Hayır. İkilemde falan kalmadım. Peki neden biliyor musun, Niko?”

“Nedenmiş?”

“Çünkü sanırım sırf rahat olduğu için yıllarca o ilişkiye katlandım. Erkek arkadaşım burada yaşamadığından bütün zamanımı seninle geçirmemi sağlayan bir ilişki içindeydim. Çünkü benim için o kişi hep sen oldun.”

“Ben olamam, Balarısı. Bunu biliyorsun.”

“Sana evlenme teklif etmiyorum, Niko. Senden bize bir şans vermeni istiyorum. Artık sır yok. Gerçekten denemek istiyorum çünkü son birkaç haftadır hayatımda hiç olmadığı kadar mutluyum,” dedi ve yanağından bir damla gözyaşı süzülürken sözleri hıçkırıklarla kesildi.

İşte başlıyoruz. Korktuğum başıma gelmişti. Hayatımdaki en güzel şeyi mahvetmiştim.

“Yanlış ata oynuyorsun, Vivi. Aramızda istediğin ya da ihtiyaç duyduğun gibi bir şey olamaz. Hak ettiğin gibi.”

“Neden bu kadar korkuyorsun?” diye bağıarak ikimizi de şaşırttı.

“Bundan. Seni incitmekten. Seni yüzüstü bırakmaktan.”

“Yani, işe yaramayabilir diye denememeyi mi tercih ediyorsun? Mantığın bu mu?”

“Eğer böyle bakmak istiyorsan. İstedığın kişi ben değilim. Babamla aramızda geçenleri kız kardeşimle konuşmana da gerek yok. Bugün ona söylediklerinden bahsetti. Jada’yla bu boktan şeyleri konuşmak istemiyorum ve beni onarmaya çalışmana ihtiyacım yok. Beni değiştiremezsin. Ben neysem oyum.”

Ağzı açık kaldı ve omuzlarını dikleştirdi. “Kız kardeşinle konuştuğum için kırgınsın. Jansen uğradığı için kırgınsın. Neden sadece bunları söylemiyorsun? Ama yok, sen kaçmak için bir bahane arıyorsun. Korkağın tekisin, Niko.”

“Haklı olabilirsin. Ama her hâlükârda, bu iş şimdi bitiyor. Seni seviyorum, Vivi ama senin ihtiyaç duyduğun şekilde değil.”

Arkasını döndü ve arabasına atlayıp kapıyı çarptı. O, motoru çalıştırıp yola çıkarken geri çekildim.

Böylesi daha iyiydi. Ama göğsüm çökmüş gibi hissetmeyi beklemiyordum. Sikerim böyle işi. Onun için doğru olanı yapmıştım.

İkimiz için de.

Ertesi sabah işe gittiğimde Paslı zavallı Çaylak'ın iç çamaşırını sertçe çekerek kıcının arasına sıkıştırmıştı ve ben çantamı yatağıma bırakırken çocuk uluyordu. İtfaiye istasyonunu pastırma kokusu sarmıştı, mutfağa indiğimde herkes devasa masanın etrafına geçmişti.

Paslı ıslık çaldı. “Ee, Niko, Vivi'nin eski sevgilisinin dün gece geri döndüğünü duydum. Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?”

Bakışlarım ondan Jack'e kaydı, yüzünde koca bir sırıtış vardı ve tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu.

“Kapa çeneni. Biz arkadaşız. Her zaman onun arkasındayım. Bu konuda hiçbir şey yapmayacağım.”

“Dostum. Bu saçma hikâyeye inanan tek kişi sen misin?” diye sordu Jace pankekinden bir ısırık alarak.

“Kenarda öylece duran çocuğa ne olur biliyorsunuz, değil mi?” dedi Büyükbaba ve herkes başını kaldırdı çünkü genelde ağzını bıçak açmazdı.

“Kenarda öylece duran çocuğa ne olur?” diye sordu Obur ve herkes güldü çünkü sesi sanki Büyükbaba bu cevapla hayatın tüm sorunlarını çözecekmiş gibi çıkmıştı.

Büyükbaba ağzındaki lokmayı bitirip doğrudan bana baktı. “Kenarda kalmaya devam ediyor çünkü oyundan korkuyor.”

Bütün masa kahkahalara boğulurken Çaylak'la Minik Kuş'un gözleri benimle Büyükbaba arasında gidip geliyordu.

"Belki de bazılarımız oyunlarla ilgilenmiyordur."

"Belki de. Ya da sadece oynamaktan korkuyorlardır," dedi Büyükbaba ve yarım parça pastırmayı ısıtırıp gülünç derecede yavaşça yemeye başladı. "Ama hayat, kenardan izlendiğinde sıkıcıdır."

Bu da neydi böyle? Büyükbaba birden kendini Gandi sanmaya başlamıştı ve bana hayatın tüm derslerini öğretecekmiş gibi bir tavra bürünmüştü.

"Ben şahsen oyunu seviyorum," dedi Obur meyve suyuna uzanırken.

"Neden bahsettiğimizi anladığımdan bile emin değilim." Ayağa kalktım ve tabağımı lavaboya bıraktım. Bu saçmalıklarla uğraşacak havamda değildim. Neredeyse hiç uyumamıştım çünkü artık her geceyi Vivi'nin yatağında geçirdiğim için yalnız uyumayı sevmiyordum. Bu tam da olmasını istemediğim şeydi. Babasının evinden ayrıldığımdan beri ondan haber alamamıştım ve kızgın olduğunu biliyordum. Önümüzdeki üç günü burada geçirecek ve sakinleşmesini bekleyecektim.

Mutfaktan hızlıca kaçmaya çalışırken Everly, "Hey, önce kiminle konuşacağım?" dedi.

"Niko. Yemeğini bitirdiğine göre neden önce sen gitmiyorsun?" dedi Şef ve onunla tartışmak için döndüğümde gözlerinde o bakış vardı.

Pazarlık falan yok.

"Peki."

"İyi eğlenceler," dedi Leylek kahkahaları arasında.

Everly'nin peşinden babasının ofisine gittim, ardından kapıyı kapayıp karşısındaki sandalyeye oturmamı işaret etti. O da babasının koltuğuna oturup ellerini kavuşturdu, meseleye dalmaya hazır mış gibi görünüyordu.

"Bu ne, Ev? Senin sporcularla çalıştığını sanıyordum."

“Öyle. Ama herkesle çalışabilecek donanımım var. Mülakatları beklerken kendimi zinde tutmam gerekiyor.”

“Ama psikolojik sorunlar yaşayan sporcularla ilgilenmiyor musun? Oyuna geri dönmek için mücadele edenlerle.”

“Elbette. Ama herkes psikolojik sorun yaşar. Farklı travma biçimleri, değil mi? Yoksa sen hiç zorluk çekmiyor musun? Hayat çok mu mükemmel?”

Bu beni gıcık edince alaycı bir kahkaha attım. “Yakınından bile geçmiyor. Ama benimle konuşmanın neyi düzelteceğini bilmiyorum.”

“Birinin seni dinlemesi ve seninle empati kurması seni düzeltmeye çalıştığı anlamına gelmez. Bu konuda gerçekten takıntılı görünüyorsun. İnsanların seni düzeltmek istemesine tepkilisin. Travma travmadır, Niko.”

“Travma yaşamın bir parçasıdır. Baktan şeyler yaşanır. Benim düzeltilmeye ihtiyacım yok.”

“O halde kız kardeşimle aranda neler olduğunu konuşalım,” dedi ve sanki bu hiç de rahatsız edici bir konu değilmiş gibi sandalyede arkasına yaslandı.

“Kardeşinle bir şey olduğu yok.” Konu beni rahatsız ettiği için boğazımı temizledim.

“Peki neden böyle? Birbirini seven yakın arkadaşlar. Sonunda o pislik Jansen’la işi de bitti. Ama sen şansını denemeyecek misin?”

“Tanrım,” diye bağırdım ve ayağa kalktım, ellerimi saçlarımın arasından geçirirken odanın içinde volta atıyordum. Bugün neden herkes benimle uğraşıyordu? “Şans falan yok. Vivi çok daha iyisini yapabilir. Ailemi biliyorsun. Bunu önerdiğine bile inanmıyorum.”

Bu patlamaya kendim bile şaşırmıştım. Bu öfkeye. Normalde istediğim zaman onu kontrol altında tutma konusunda daha iyiydim ama Everly irkilmedi bile.

“Sana bir şey söyleyeceğim ve beni gerçekten dinlemeni istiyorum, Niko. Haklısın... travma hayatın bir parçası. Evet, boktan şeyler yaşanır. Annemizi çok erken kaybettik ve bunun hepimizin hayatını etkilediğini söylemek çok yetersiz kalıyor. Evet, ilerlemeye devam ediyoruz ama bu, canımızı yakmadığı anlamına gelmiyor. Bu, ilerleyen ilişkileri ele alma şeklimizi etkilemediği anlamına gelmiyor. Ama bunun hakkında konuşuyoruz. Sürekli annem hakkında konuşuyoruz.”

“Bu ne anlama geliyor, Ev? Sana babamın bir pislik olduğunu ve annemin de ondan iyi olmadığını mı söylememi istiyorsun? Bu sana kendini daha iyi hissettiriyor mu? Çünkü ben kesinlikle daha iyi hissetmiyorum. Yaşamak. Yangınlarla mücadele. İlerleme. İşte yaptığım şey bu.” Tekrar sandalyeme geçip oturdum. İçimdeki öfkeyi göğsümden çıkarmak iyi gelmişti.

“Anlıyorum ama bundan asla kaçamayacaksın, Niko. Kendini işe vermek travmanı çözmez. Onunla yüzleşmen gerekir. Onu hissetmen. Kederlenmen. Ağlaman. Paylaşman. Bu bir süreç. Ama sana şunu söyleyeceğim. Travma en büyük hırsızdır. Geçmişini çalmış olabilir ama yalnızca sen izin verirsen geleceğini de çalabilir.”

Başımla onayladım. Söylediği bazı şeyler mantıklıydı. Belki kenarda oturuyordum ama bunu umursadığımdan emin değildim. Geçtiğimiz birkaç haftaya kadar daha fazlasını isteyeceğimi hiç düşünmemiştim.

“Vivi çok... iyi, biliyor musun? O en iyisini hak ediyor,” dedim, sesim gergin ve yorgundu.

“Buna tamamen katılıyorum. Sanırım asıl soru şu; neden o kişinin sen olduğunu düşünmüyorsun? Küçükken annemle babamın evliliğinden beri birbirini sizden daha çok seven iki insan gördüğümü sanmıyorum.”

“Ama eğer batırırsam her şeyimi kaybederim,” diyerek elimle yüzümü ovuşturdum.

“Ama denemezsen de her şeyi kaybedeceksin, değil mi? Yani o sonsuza kadar bekâr kalmayacak, Niko. Ayrıca Jansen dışında çoğu erkek ikinizin arkadaşlığını kabul etmeyecektir. Sırf korktuğun için Vivi’nin elini zorluyorsun.”

“Korkmuyorum,” dedim sertçe. İnsanların bunu söylemesinden nefret ediyordum. Elimdeki tek şey buydu. Asla korkuyu göstermemek. “Doğru olanı yapmaya çalışıyorum sadece.”

“Kim için?”

“Onun için,” diye bağırdım ve hüsrân dolu uzun bir nefes verdim.

“O zaman kız kardeşimi sandığım kadar iyi tanımıyorsun demektir.”

Alarm çaldı ve ayağa kalkıp kapıya doğru koşmaya başladım.

“İşimiz bitmedi, Niko!” diye seslendi Everly ben dolabıma doğru koşarken. İki dakikadan kısa bir süre içinde üniformamı giymiş ve dışarı koşmuştum. İtfaiye aracı hareket ederken içine atladım.

“Çok kötü bir yangın,” dedi Jack yolda hızla ilerleyerek. “Kasabanın sınırındaki altı katlı ofis binası alevler içinde.”

“Kahretsin. Ormanın kenarındaydı, değil mi?” diye sordum.

“Evet. Saldırmaya hazır ol, Niko.”

Kafamı toplamak için kendimizzorladım.

Oyun zamanı.

ON BEŞ

. . .

Vivian

“Her şeye nasıl yetişiyorsun? Bu kadar çok Şükran Günü siparişi aldığına inanamıyorum,” dedi Jada bir turtayı daha kutulayıp dondurucuya koyarken.

“Bu gece ve yarın gece geç saatlere kadar kalıp kalan siparişleri bitireceğim. Jilly de yarın bütün gün burada olacak ve yardım edecek. Sen ve Mabel Şükran Günü’nde ne yapacaksınız?”

“Annemle birlikte yemek yapacağız, büyükannem ve büyükbabam da gelecekler sanırım. Galiba Niko yine iki kere yemek yiyecek,” dedi kahkaha atarak. “O adam kesinlikle yemek yiye-biliyor. Size geçmeden önce bizim eve uğrayıp yemek yiyecek.”

Niko’nun bahsinin açılmasıyla göğsüm sıkıştı. Dün gece evden ayrıldığımdan beri konuşmamıştık ki bu bizim için uzun bir süreydi. İletişime geçen ben olmayacaktım, top onun sahasındaydı. Bu işe başlarken neye bulaştığımı biliyordum ve o aramızdaki kafasında bitirmişse ona kızamazdım. Ama bu, canımın yanmadığı anlamına gelmiyordu elbette.

“İyi bir plan.”

“Evet. Mabel tam tatilden keyif alacağı yaşlarda, bu yüzden dört gözle bekliyorum.”

Dylan elinde bir kurabiyeyle içeri girdi, siniri tepesindeydi. “Bir ziyaretçin var. Yine.” Kızgınlığını gizlemeye çalışmıyordu.

Jada mutfaktan başını uzattı. “Jansen Clark mı? Kasabaya geri mi döndü?”

İnledim. Dün gece bana birkaç kez mesaj atmıştı ama onu görmezden gelmişim. Çünkü açıkçası Niko’yla olan konuşmam Jansen’la olandan daha çok canımı sıkıyordu.

“Şu turtaları paketlemeyi bitirip etiketleyebilir misiniz lütfen?” diye sordum.

“Elbette,” dedi Jada.

Dylan önüme dikildi. “Sakın taviz verme, Vivi.”

“Teşekkür ederim, yaşlı bilge. Ben hallederim.”

Eviyeye gittim ve ellerimi yıkayıp kuruladım, önlüğümü çözüp tezgâhın üzerine bıraktım, sonra ön kısma yöneldim. Yoğunluk bitmişti ve yakında dükkânı kapayacaktık.

“Selam Vivi,” dedi Jansen, arka taraftaki bir masada oturduğu yerden kalkarak.

“Merhaba Jansen.” Ona doğru ilerledim ve sarıldık. Bu gerçekten tuhaftı. Şu boktan durumu dostça noktalamaktan başka bir arzum yoktu. “Burada ne arıyorsun?”

Karşılıklı sandalyelere oturduk. “Dün geceki konuşmamızı bitirmek için uğramak istedim. Babanın evine gelmemeliydim. Önce aramalıyım. Ben sadece... bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum, Vivian. Aramızdaki şeylerin bitiş şekli yüzünden kendimi bok gibi hissediyorum.”

Başımınla onayladım. “Dinle, Jansen. Ben de böyle bitmesinden rahatsızım. Katie’yle seni basmak kesinlikle hoş bir deneyim değildi. Ama şunu bil, oraya ilişkimizi bitirmeye geliyordum. İlişkimiz son dönemeçteydi. İkimizin de bunu bildiğini düşünüyorum. Yine de keşke aynı nezaketi iş arkadaşınla yatağa girmeden önce bana gösterebilseydin. Ama... onunla evleniyorsun, bu yüzden aranızdaki özel bir bağ olmalı ve senin adına mutluyum.” Jansen’in mutlu olmasını istiyordum. Elbette, sadakatsizliği canı-

mı yakmıştı ama uzun zamandır mutlu değildik ve bunu ikimiz de biliyorduk. Hem ben yoluma devam etmiştim.

“Teşekkür ederim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Seni seviyorum, Vivi. Her zaman da seveceğim. Ama biz birlikteyken hep kapı eşiğindeymişsin gibi hissettim.” Sözlerini bitirmesini engellemeyeyim diye ellerini havaya kaldırdı. “Seni suçlamıyorum. Sadece dürüst oluyorum. Niko’ya hep içerledim, biliyor musun? Çünkü ikinizin paylaştığı şey bizim ilişkimizden çok daha derindi hep. Ama bu konuyu seninle konuşmalıydım. Onun yerine, elini zorlamaya çalıştım. San Francisco’ya taşınmanı sağlamaya çalıştım. İşler istediğim gibi gitmeyince de Katie’yle sınırı aştım.”

Dediklerini düşündüğümde haklı olduğunu gördüm. Hiçbir zaman derin bir bağ kuramamıştık. Hep bir rutini devam ettirmiştik. Jansen Clark güvenli bir alandı. Bunu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim. Beni gerçekten incitemezdi çünkü kendimi ona tamamen vermemiştim. Hem de hiç. Onu yatakta başka bir kadınla bulduğumda bile... canımı yakmıştı ama beni yıkmamıştı. İlişkimiz bittiği için kalbim kırılmamıştı.

“Dinle, Jansen, olan biteni düşünecek zamanım oldu. Hissettiğin suçluluğu bir kenara bırakabilirsin. Gerçek şu ki, uzun süre birlikte olmamamız lazım. Sonuna kadar iyi bir erkek arkadaşın ve gerçekten mutlu olmanı isterim,” dedim.

Jansen gülümseyip elime uzandı. “Başıma gelen en iyi şeyin sen olduğunu bilmeni istiyorum, Vivi. Umarım ilişkimizi bizim için daha fazla mücadele etmeyerek mahvetmemişimdir. Katie’yi seviyorum, gerçekten. Ama aramızdaki ilişkinin sona erme şeklinden dolayı çok pişmanlık duyuyorum.”

Göğsüm sıkıştı çünkü ilişkimizin başarısızlığa uğramasının bütün sorumluluğunu üstleniyordu ve ona gerçeği borçluydum. Evet, beni aldatmıştı. Ama ben de ona karşı tam anlamıyla dürüst olmamıştım.

“Dinle, Jansen. Yaşananların hepsi senin suçun değil. Sanırım uzun zamandır Niko’ya âşıktım ve seninle olan ilişkim benim için daha çok güvenli bir limandı. Senin uzakta olman bana onunla istediğim kadar zaman geçirme özgürlüğünü verdi. Hiçbir zaman bu konuda harekete geçmedim. Sana asla sadakatsizlik etmedim. Ama Niko’ya karşı hislerim arkadaşlıktan öte ve ilişkimizin bitmesi bunu keşfetmemi sağladı.”

Jansen sandalyesinde geriye yaslandı. “Gerçekten mi? Vay be. Her zaman onun hakkında deli gibi paranoya yaptığımı düşünmüştüm. Sanırım bir şeyler sezmişim.”

“Sanırım,” diyerek omzumu silktim.

“Peki sen iyi misin, Vivi?”

“İyiyim. Mutluyum.” Niko’nun benden uzaklaşması hâlâ kalbimi acıtıyordu ama bunların hiçbiri Jansen Clark’ı ilgilendirmezdi.

“Pekâlâ. Benimle konuştuğun için minnettarım. Seninle bu kadar çok zaman geçirdiğim kasabaya dönmek nostaljik hisler uyandırdı,” dedi ve elimi bir kez daha sıktı. “Peki, beni affediyor musun?”

“Evet. Gerçekten mutlu olmanı istiyorum.”

“Bu benim için dünyalara bedel. Seni her zaman seveceğim, Vivi.” Ayağa kalktığı anda ben de aynısını yaptım. Kollarını her zamankinden daha uzun süre bana doladı. “Hoşça kal.”

“Güle güle, Jansen. Umarım muhteşem bir düğünün olur.”

Başıyla veda edip kapıdan çıktı.

Jansen çıkarken Sweet Blooms’un sahibi Bayan Winthrop içeri girdi ve kapı kapanmadan önce hızlıca selamlaştılar.

“Ah, Tanrım, nişanlısıyla tanıştın mı? Bunca yıl onunla çıktıktan sonra sana bunu sormam çok mu tuhaf?” diye sordu ben tezgâhın diğer tarafına geçerken.

“Yok, hiç tuhaf değil. Ve hayır. Nişanlısıyla tanışmadım.”

Abartılı bir tavırla gözlerini devirdi. Altmışlı yaşlarının ortasında idi ve konu Honey Mountain'da yaşayanlar olduğunda kesinlikle "bilgi sahibiydi."

"Aman aman. Sana şunu söyleyeyim, Bayan Vivi... Jansen kalitesini düşürdü. Kız gerçekten anlaşılması zor biri. Çiçeklerle mükemmel uyum sağlasınlar diye bana kumaş parçaları gönderip duruyor. Pinterest fotoğraflarının sayısız ekran görüntüsü de var. Aşırı kararsız. Bir an şakayık istiyor, sonra gül istiyor. Canını kurtarmak için bile olsa asla karar veremez."

"Ooo, müstakbel Bayan Clark'tan mı bahsediyoruz?" Dylan köşeyi döndü ve zıplayıp tezgâhın üzerine oturdu. Bayan Winthrop'a karşı her zaman bir yumuşak karnı vardı.

"Bahsediyoruz tabii. O gerçek bir... bugünlerde siz çocuklar nasıl diyorsunuz... bir *sürtük*?"

Jada da köşeden döndü ve Dylan'la kıkırdamaya başladılar. Jansen'in gerçekten mutluluğu bulmasını istediğimden tüm bunların dedikodu olmasını umdum ve gülüşmelerine katılmadım.

Jada kahkahalarının arasından, "Kesinlikle bir *sürtük*," dedi.

"Eh, iyi. Bugün keyfim kaçık. Bay Winthrop dün kolonoskopi yaptırdı, o yüzden her türlü atıştırmalığı istiyor. Bu işlemin ne demek olduğunu biliyor musunuz? Kelimenin tam anlamıyla içinden bokunu püsürünü temizliyorlar. Hepsini. Ve şunu da söyleyeyim... Bay Winthrop tam bir bok torbası."

Dylan katıla katıla gülmekten duvara yaslanırken Jada da ona eşlik etti. Katılmamak için çok uğraştım ama mümkün değildi. Kahkahamı gizlemeye çalışarak elimle ağzımı kapattım.

"Ah, kızlar. Keşke şaka yapsam. Bir insanın yemesi gereken den daha fazla sosisli yiyor. Ondan temizleyip çıkardıkları şeyleri sadece hayal edebiliyorum. O yüzden... bir düzine karışık tatlı alacağım, her birinden birkaç tane. Dört kapkek, dört brownie ve üç kruvasan koyun."

Dylan aşağı atlayıp bir kutu alarak siparişi paketlememe yardım ederken, “Kendini yeniden dolduracağı bir sürü bok püsür,” dedi.

Jada paltosunu aldı. “Yarın görüşürüz, kızlar.”

Onunla vedalaştık ve tezgâhtaki zili çalarak Bayan Winthrop’a siparişinin hazır olduğunu haber verdim. Kutularını alıp vedalaştık ve Dylan kapıyı arkasından kilitledi.

“Hey, bugün iyi misin? Biraz üzgün görünüyordun. Dün gece Niko’yla gittikten sonra ne oldu? Sana birkaç kez mesaj attım ama cevap alamadım, bu yüzden biraz eğlendiğini tahmin ettim.” Kaşlarını oynatıp kıkırdadı.

“Hayır. O iş geçti.” Bir bez alıp tezgâhı silmeye başladım.

“Jansen uğradığı için mi? Bu onu korkuttu mu?”

Omzumu silktim. “Gerçekten bilmiyorum. Sanırım kaçmak için bir neden arıyordu. Jansen da ona istediğini sunmuş oldu.”

“Çok üzgünüm, Vivi. Dün gece neden telefonu açmadın? Yanına gelirdim.”

“Çünkü bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Kızların ya da babamın hiçbir şey bilmesini istemiyorum, o yüzden bunu büyütmemek en iyisi.”

“Everly bana bir sürü soru sorup durdu. Seninle Niko arasında bir şeyler olduğunu sezmiş.”

“Ona söylemedin, değil mi?”

“Hayır. Elbette, söylemedim. Ben gayet de sır tutabilirim.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim, Dilly.”

“Kalıp turtalara yardım etmemi ister misin?”

“Hayır. Ben hallederim. Biraz müzik açıp hepsini bitireceğim. Gelecek haftaki sınavına çalışman gerektiğini biliyorum. Gidebilirsin.”

“Hey, Ev ve Ash de geldiğine göre neden geceyi bizim evde geçirmiyorsun? Babam bu gece ve yarın çalışıyor ama biz kızlar

eski günlerdeki gibi bir Thomas partisi düzenleyebiliriz. Patlamış mısırla romantik filmler olur ve belki eski erkek arkadaşlarımdan birkaçını telefonda işletiriz, birkaç *shot* da tekila atarız?”

Güldüm. “Tamam. İşim bitince gelirim. Yolda akşam yemeği almamı istersen beni ara.”

“Akşam yemeğini ben hallettim. Seni seviyorum.” Yanağımı öpmesi hiç Dylan’lık değildi ve bu, canımın yandığını bildiği anlamına geliyordu. Kızlar gecesi bizim başa çıkma yöntemimizdi.

“Sonra görüşürüz.”

Sonraki birkaç saati bir düzineden fazla turta yaparak geçirdim. Önümüzdeki iki gün siparişleri elden teslim etme ve kargoya vermekle deli gibi yoğun geçecekti. Ashlan ve Charlotte yarın gelip benim için teslimat yapacaklardı çünkü Charlotte’ın okula tatile girmişti. Yardıma ihtiyacım vardı ve kız kardeşlerimin bu konuda istekli olmalarına minnettardım.

İşten sonra doğruca babamın evine gittim. İçeri girdiğimde müzik çalıyordu, ayaklarımı tekmeler gibi savurarak kar botlarımı çıkardım. Kar şu anda Honey Mountain için bile tuhaftı. Son birkaç gündür alışılmadık miktarda kar yağıyor ve bir türlü dinmek bilmiyordu.

Ashlan zıplaya zıplaya merdivenlerden indi. “Geceyi burada geçireceğin için çok mutluyum.”

Paltomu portmantoya asıp ona sarıldım. “Ben de öyle. Doğrudan işten geldiğim için her şeyi ödünç almam gerekecek.”

“Biz arkanı kollarız, kızım. Dylan, Everly’ye akşam yemeği için Meksika yemeği aldırıldı.”

Hepimiz aşağı yukarı aynı bedendik, memelerimiz söz konusu olduğunda bir iki kap oynadığı oluyordu. Ama kıyafetlerimizi, ayakkabılarımızı ve makyaj malzemelerimizi paylaşırdık. Hep böyle olmuştu.

“Bu kız gerçekten görev dağıtmayı biliyor, ha?” Güldüm ve mutfağa girdiğimde masanın ortasının cips ve salsa, pilav, fasulye, bir tabak taco ve dilimlenmiş birkaç burrito’yla dolu olduğunu gördüm.

“Hey, Vivi, burada kalacağın için çok heyecanlıyım. Dün gece seni doğru düzgün göremedim,” dedi Everly, Charlotte ve Dylan mutfağa girerken. Hepimiz kendi yerlerimize geçip yemeklerimize giriştik.

“Biliyorum. Bir kızlar gecesi işime yarayabilir.”

“Jansen’in pastaneye geldiğini duydum?” diye sordu Everly tabağına biraz pilav ve fasulye koyarken.

Dylan’a tek kaşımı kaldırarak baktım.

“Ne?” Başını iki yana salladı. “Bu bir sır mıydı?”

“Hayır. Sadece konuşmaya bile değmez. Bir kapanış istedi. İlişkimiz iyi bitmedi ve bu konuda kendini kötü hissediyor.” Tavuklu taco’ya uzandım ve üzerine biraz peynirle salsa ekledim.

Dylan, “Bir ilişkin varken sikini başkasına sokmaya karar verirken böyle olur,” dedi ağzı burrito’yla doluyken. “Ama seçimleriyle yaşamak zorunda kalacak çünkü Bayan Winthrop, Jansen’in nişanlısının tam bir sürtük olduğunu söyledi.”

Charlotte ve Ashlan kahkahalara boğulurken Everly gözlerini devirdi. “Bu kadının hiç filtresi yok, değil mi?”

“Hey, açık sözlü insanları severim,” diyen Dylan şarabından bir yudum aldı.

“Elbette seviyorsun,” dedim. “İtfaiye nasıldı?” Konuyu değiştirmek istedim.

“Biliyor musun, ilginçti. İtfaiyeciler sporculardan çok da farklı değiller. Başta biraz kapalıydılar ama birkaçı bana açıldı. En büyük sürpriz Niko’ydu.”

Taco’mu masaya bıraktım ve onu inceledim. “Onunla konuşun mu? Ne hakkında?”

“Üzgünüm, Vivi, bunu kimseyle konuşamam. Hasta mahremiyeti.” Bana sırtıtarak bakıyordu.

“Sen tıp doktoru falan değilsin. Doktoran var sadece. Niko tutup da ne yapacak ki? En yakın arkadaşına onun işkence çektiğini söylediğin için seni dava mı edecek?” Dylan bir cipse uzandı ve büyük bir ısırik almadan önce salsa sosuna batırdı.

“Dinle, Honey Mountain’da ‘kasaba tellalı’ unvanına sahip olmaktan bir kademe uzaktasın, Dilly. Bayan Winthrop ve Meşgul Betty meşaleyi sana verir vermez.” Güldü. “Ama sana şu kadarını söyleyeyim. İyi bir seanstı. O biraz açıldı. Ben biraz açıldım. Ve ona düşünmesini sağlayacak bir şeyler sundum.”

“En azından bize ne üzerine tartıştığınızı söyleyebilir misin?” dedim. Terapi seansında benden bahsedip bahsetmediğini bilmem önemliydi çünkü o zaman Everly’nin bizi bildiğini ama daha da önemlisi Niko’nun benim hakkımda konuşacak kadar durumu önemseydiğini anlardım.

“Elbette. Asıl konu sendin. Görünüşe göre en yakın arkadaşının aklında sen varsın, Vivi.” Göz kırptı.

“Bence boğma oyunu oynayalım ve ona işkence edelim,” dedi Dylan ve herkes güldü.

“Tanrım, bu oyundan nefret ediyorum. Lisedeyken beni neredeyse öldürüyordunuz.” Charlotte hâlâ inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Çok hassassın, Charlie. Biraz daha mücadeleci olmalısın. Sana yardım ediyorduk,” dedi Dylan.

“Babamın görevde olduğu bir gece kendimi odama kilitlediğimi ve Dilly’nin beni öldürmek istediğini hatırlıyor musun? Bütün gece orada kalmıştım,” dedi Ashlan.

“Dostum. Kaşmir kazağını kurutucuya koymuştun. O kazağı alabilmek için aylarca Bonsackların çocuklarına bakıcılık yapmıştım. Küçük veletler kâbus gibiydi ama o üç yüz dolarlık kazağı

almaya kararlıydım ve senin yüzünden kazağım ancak bir bebeğe olacak kadar çekti.”

Gülmek için elimle ağzımı kapadım. Ashlan can havliyle kaçmıştı ve Dylan boğma oyunumuzu hepimizden biraz daha ileri götürmüştü.

“Benim en sevdiğim kısım Vivi’yi boğmaktı zaten,” dedi Dylan.

“Korkunçtu.” Charlotte başını iki yana sallarken gözlerinde muziplik dans ediyordu.

“Bizim küçük Vivi’nin insanüstü bir gücü olduğunu asla tahmin edemezsiniz,” dedi Everly gülmekten gözünden gelen yaşları silerek. “Dylan’ı odanın öbür ucuna fırlattığında kapıya çarpıp düştüğünü hatırlıyor musun?”

Artık hiçbirimiz isterik kahkahalarımızı kontrol edemiyorduk. Oyun çok saçmaydı. Her birimiz sırayla yatağa uzanıyor, diğerleri de sizi tutup yüzünüze bir yastık koyuyor ve ne kadar dayanabileceğinize bakıyordu. Elbette, boğulma oyununu Dylan icat etmişti ve her zaman en hızlı kurtulan olmam onu içten içe öldürüyordu.

Sanırım bu şekilde hayatta kalmayı çok genç yaşta öğrenmiştim.

Ve Niko’nun işler ciddiye bindiği anda gemiyi terk etmesine duyduğum acıyı da atlatacaktım.

Sonuçta sonsuza kadar mutlu olmak herkes için değildi.

ON ALTI

. . .

Niko

İtfaiye aracını Mabel'in okulunun otoparkına çekerken Büyükbaba, "Dostum, küçük çocuklar ödümü koparıyor," dedi.

"Dört çocuğun ve yarım düzine torunun var," dedi Şef ve herkes güldü.

"Evet. O insanlar bana iyi davranmak zorunda. Ben onlar için baba ve dedeyim. Ama bu çocuklar beni tanımıyor ve her yıl sanki lanet olası CIA için çalışıyorlarmış gibi insanı soru yağmuruna tutuyorlar. Soruların yarısının yangınla ilgisi de yok. Geçen yıl küçük bir kız bana evli olup olmadığını sordu. Bunun yangınla ne alakası var?" Kamyondan inerken söylenip duruyordu ve ben bile bu sefer gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Belki de bir arkadaşı için soruyordu," dedi Paslı kahkahalarının arasından.

Jace ve diğer çocuklar istasyonda kalırken buraya altı kişi gelmiştik. Ben, Şef, Büyükbaba, Paslı, Leylek ve Çaylak, Mabel'in kreşini almıştık.

"Bunu yapmayı kabul ettiği için bu işi Niko yönetecek," dedi Şef ve ben de gözlerimi devirdim. Bayan Adams çocuklar için bunu yapmamı istediğinde başka seçeneğim mi vardı sanki?

"Sorun değil. Siz bir avuç korkak tavuksunuz sadece. Dört yaşındalar. Ne kadar kötü olabilir ki?" diyerek girişe doğru yürüdüm.

“Okuldayız, hakaret etme,” diye alay etti Leylek.

“Neden ki? Çocuklar tavuk sever,” diyen Çaylak herkes için kapıyı tuttu ve arkamızdan geldi.

“Uslu durun, millet. Bu çocuklar sizi örnek alıyor,” dedi Şef ön ofise doğru ilerlerken.

Bayan Beaver, “Ah, işte geldiler,” diye bağırdı ortaya ve ayağa fırladı.

“Niko, Jack, bunu yapmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Bayan Beaver ve o an Şef’i nasıl süzdüğü gözümünden kaçmadı. Elimi ağzıma götürdüm ve onun utanmaz flört girişimine kıkırdamamak için öksürdüm.

“Hiç sorun değil, Anita,” dedi Şef. Kadının bir adı olduğunu bile bilmiyordum. Hayatı boyunca Honey Mountain’da yaşamıştı; eskiden gittiğim devlet okulunun kütüphanecisiydi, şimdi de Mabel’in okulunun ön bürosunu yönetiyordu. Vivian ondan hep korkardı çünkü kütüphanede sıkı yönetim uygulardı. Eğer fısıldarsan kışına tekmeyi basardı. Oradayken Vivi’yi güldürmek için elimden geleni yapardım çünkü çok gerilirdi, kıkırdama krizine girerdi ve ikimiz de kendimizi koridorda bulurduk.

Kızımı özlemiştim. Ona ilişkimizi bitirmemiz gerektiğini söylediğimden beri birkaç gündür konuşmamıştık. Biraz ara vermenin daha iyi olacağını düşünmüştüm ama bu onunla konuşmadan geçirdiğim en uzun süreydi bu ve durumdan hiç hoşnut değildim. Uyuyamıyordum, iştahım kaçmıştı ki bu kesinlikle normal değildi. Aramızdaki mesafe beni öldürüyordu.

Onu özlemiştim. Arkadaşımı özlemiştim. Ve sevgilimi.

Uyuyabildiğim o birkaç saatte rüyamda onu görüyordum.

Bayan Beaver bizi avludan geçirip daha önce girmediğim bir binaya götürürken, “Tamam, şimdi hepinizi çok amaçlı odaya götürüyorum, birazdan kreşli çocuklar da gelecek,” dedi. “Çıkar-ken uğrayıp bir hoşça kal dersin, duydun mu Jack?”

Şef başıyla onayladı ve boğazını temizledi. "Uğrarım, Anita."

Kadın odadan çıktığında Paslı bacaklarını tokatladı ve bir pislik gibi kahkahayı bastı. "Siktir, dalga mı geçiyorsun, Şef? Adı gerçekten Anita Beaver mı?"

"Ever. Ne olmuş?" dedi Şef sertçe. "Ve küfretme. Çocuklar birazdan burada olur."

"Yavaşça söylesene," dedi Paslı. "Aaaannniitttaaa Beaver."

Ahmak herife bakıp gözlerimi devirdim ama gülmek mümkün değildi.

"Benim de bir ama ihtiyacım var.* Hem de en ateşlisinden," diye ulurcasına kahkaha attı Leylek.

"Pekâlâ, bu kadar am muhabbeti yeter," diye tısladı Büyükbaba.

Kapı açıldı ve Bayan Adams sınıfını içeri soktu, arkasından başka sınıflar da takip etti. Mabel'in bakışları benimkilerle kilitlendi ve bütün yüzü aydınlandı ama küçük melek sırada yürümeye devam etti çünkü kreşi çok ciddiye alıyordu.

Büyükbaba bana, "Bunlardan yüz tane olmalı," diye fısıldadı ve Şef'le ben gülmek için kendimizi zor tuttuk.

"Sen, Paslı ve Leylek konuşma boyunca arkada durup destek olacaksınız," dedi, adamın sürekli çocuklardan şikâyet etmesinden duyduğu rahatsızlığı gizlemeden. "Sonra hep birlikte onlara itfaiye aracını gezdiririz. Bununla başa çıkabilir misin?"

"Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum," dedi Büyükbaba yüzünde hınzır bir sırıtışla.

"Ne zaman istersen gidip Bayan Beaver'la oturabilirsin," diyerek sırtı Paslı.

Janey Adams sınıfını yerleştirdi ve yanında Mabel'la bana doğru yürüdü. "Bunu yaptığın için tekrar teşekkürler, Niko," dedi ve

* Beaver kelimesinin İngilizce argoda "am" anlamına gelmesi ve Anita kelimesinin okunuşunun ihtiyaç belirten "I need" kalıbına benzemesiyle yapılan kelime oyunu. (ç.n.)

bana baktığında yanakları kızardı. Mabel'ı kucağıma alıp yanığından öptüm.

"Bu küçük melek için her şeyi yaparım," dedim. "Çocuklarla yangın güvenliği hakkında konuşmaya geldiğimiz için çok mutluyuz."

"Harika. Son sınıf da geldi. Belki onlara ne iş yaptığınız ve yangın güvenliği hakkında temel bilgileri anlatmakla başlarsınız, sonra da soruları alırsınız?" dedi.

"Elbette, kulağa hoş geliyor."

Büyükbaba homurdandı ve ona sert bir bakış atıp Mabel'ı yere bıraktım, meleşim de öğretmenini takip ederek sınıfıyla birlikte yere oturdu.

Çaylak itfaiyeci kıyafetlerimizi ve teçhizatımızı masanın üzerine koymuştu, böylece çocukları bu konuda da bilgilendirebilecektik.

Boğazımı temizledim ve tüm çocuklar görebilsin diye odanın ortasına geçtim. Şef de yanıma gelirken diğer çocuklar arkamızda kaldı.

"Bugün yangın güvenliği hakkında konuşmamızı dinlemeye geldiğiniz için teşekkürler."

"Teşekkürler," diye bağırdı grup ve bir yanıt beklemediğim için irkildim.

Kıkırdadım. "Elbette. Burada olmaktan mutluyum. Ben Mabel'ın dayısı Niko ve bu arkadaşlarla birlikte itfaiyeciyim." Arkamı işaret ettim. "Bu şefimiz, işimiz bittiğinde sorularınızı o yanıtlayacak."

Yaptığımız işin temeline indim. Giydiğimiz teçhizattan ve gördüğümüz farklı yangın türlerinden bahsettim. Onlara eğitimden, itfaiyeci olmanın tıbbi gerekliliklerinden ve en önemlisi de çocuklar için yangın güvenliğinden bahsettim. Aileleriyle birlikte bir yangın planları ve evlerinden çıkarken bir buluşma

yerleri olması gerektiği hakkında. Yangın sırasında yardım etmek için evlerine gelen itfaiyeciden korkmamaları gerektiği hakkında. Çaylak'a bütün teçhizatı giydirdim ve yerde sürünmesini söyleyerek bir itfaiyecinin onları bulmaya gelmesinin nasıl bir şey olduğunu gösterdim. Bunun komik olduğunu düşündüler ve ciddi görünmek için elinden geleni yapan zavallı adama güldüler. Çaylak Dur, Bırak ve Yuvarlan'ı gösterdi, bu da onları daha çok güldürdü. Beklediğimiz tepkinin bu olduğundan emin değildim ama dört yaşındaydılar ve bu henüz bir başlangıçtı.

"Yaptığımız işin temelleri bu kadar, şimdi sizden bazı sorular alacağız," dedim ve Şef'e bakarak bana eşlik etmesi için işaret ettim.

Size şaka yapmıyorum, tüm eller havaya kalktı ve Büyükbaba öksürerek bana bilmiş bilmiş baktı. Ensemi ovuşturdum çünkü bu uzun bir gün olacaktı.

Şef ön sıradaki küçük bir adamı işaret etti. Öyle bir zorunluluk olmamasına rağmen gururla ayağa kalktı. "En çok yangınla şef mi mücadele eder?"

"Şart değil," dedi Şef. "Ben de kendi payıma düşen yangınlarla mücadele ettim ama bu adamlar da öyle."

"Bu harika," dedi çocuk oturmadan önce.

Kolunu kopacağını düşündüğüm kadar çılgınca sallayan kızı işaret ettim. "Merhaba, Mabel'in dayısı Niko. Çok yakışıklısın. Evli misin?"

Boğazımı temizledim, Büyükbaba bir kahkaha attı ve şerefsiz Paslı, kız beni zor durumda bıraktığı için heyecanlanmış gibi arkamdan ellerini çırpı.

"Değilim." Bu kadarla bıraktım ve arkadaki küçük adamı işaret ederek hızla bir sonraki soruyu aldım.

"Siz doktor musunuz? Ya kurtardığınız biri hastalanırsa?"

"Bu harika bir soru," dedi Şef. "Hepimiz Acil Yardım Müdahale çalışanıyız, yani hasta insanlara da yardım edebiliriz. Ben ve

Niko aynı zamanda paramedik doktorlarız, bu da gerektiğinde gerçekten hasta olanlara yardım etmemizi sağlıyor.”

Bana el sallayan bir kızı işaret ettim ve devam etmesi için başımla işaret ettim.

“Portakalları çok severim. Sen de sever misin?”

Ellerimi ovuşturdum ve kıkırdadım. “Severim. Portakala bayılırım.”

Mabel kıkırdayarak küçük elini havaya kaldırdı, ben de devam etmesi için başımı salladım.

“Seni seviyorum, Neek Neek.” Küçük tombul ellerini kalbinin üzerine koydu ve o an göğsümün patlayacağını düşündüm.

“Ben de seni seviyorum, küçük böcek.”

Sonraki otuz dakika boyunca yangınlardan taco'lara ve en sevdiğimiz kapkeke kadar her konuda soru almaya devam ettik ve sonunda Bayan Adams hepimizi kurtararak sunumun bittiğini söyledi. İtfaiye aracını gezmek için onlarla ön tarafta buluşmayı kararlaştırdık ve nihayet otoparktan çıktığımızda çok yorulmuştum. Orta koltukta Jack'in yanına oturduğumda herkes gelen birkaç çılgın sorudan bahsediyordu.

“Demek Bayan Adams senden hoşlanıyor,” diye takıldı Jack.

“Hayır. Biz eski arkadaşız. O iyi bir hanımefendi.”

“Onunla çıkmak istememenin bir nedeni var mı?” Tek kaşını kaldırarak bana baktı ve bu adamı bir şey ima ettiğini anlayacak kadar iyi tanıyordum.

“Ne demek istiyorsun?”

“Önünde iyi bir şey varken öylece kışının üstüne oturma. Çünkü sonsuza kadar orada olmayabilir,” dedi sadece benim duyabileceğim şekilde eğilerek.

Neyden bahsettiğini biliyordum ama şaşırmıştım çünkü Vi-vi'yle olan ilişkimi onunla hiç konuşmamıştık. Şu son altı aya

kadar, itfaiyede çalıştığım süre boyunca Vivi başka biriyle çıkıyordu. Böyle bir ihtimal hiç olmamıştı.

Öyle bir ihtimal *şu an var mıydı?*

Elimle yüzümü sıvazladım. “Jansen onu görmeye geldi ve ben çıldırdım. Ona verebileceğimden daha iyisini hak ediyor.”

“Bana sorarsan bu kaçmak için bir bahaneye benziyor. O adam senin için bir tehdit değil. Birliktelerken bile değildi bence.”

Sözleri karşısında şaşırarak gözlerimi kıstım. “Dürüst olmak gerekirse, senin bundan mutlu olacağını sanmıyordum. Beni tanırsın, Jack. Muhtemelen batıracağım bir şeyin peşinden gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun gerçekten?”

“Çok haklısın, seni tanıyorum. Vivian’ın onca yıl boyunca hiç hoşlanmadığı bir adamla çıkınış olması sence de tuhaf değil mi? Hadi ama Niko. Hepimiz görüyoruz. Yıllardır görüyoruz. Sen de penceresine tırmandığın ilk andan beri benim kızımın peşinde-sin.”

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, hemen başka tarafa baktım. “Belli ki düşündüğüm kadar sinsi değilmişim. O zamanlar aramızda bir şey geçmediğini bildiğini umuyorum. Ona hiç dokunmadım ve yıllar boyunca Jansen’la olan ilişkisine saygı duydum. Saygı duyduğum kişi Vivi ve korumaya çalıştığım kişi de o.”

Neden bu konuyu babasıyla konuşuyordum ki?

“Senin kim olduğunu biliyorum. Her zaman biliyordum. Bu konuda hiç endişelenmedim. Her zaman onun arkasını kolladın, buna şüphe yok. Ama herkesin korunmaya ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum. Kızım güçlü bir kadın, Niko. Bunu biliyorsun. Onu hiç ikinizin birlikte olduğu zamanki kadar mutlu görmedim. Ayrıca *seni* de ikinizin birlikte olduğu zamanki kadar mutlu görmedim. Ne karın ağrın varsa hallet artık, evlat.”

“Aaa, birinin karnı mı ağrıyor?” diyen Paslı kafasını aramıza soktu ve güldü. “Benim de sıçmaya ihtiyacım var. Portakal ve taco hakkındaki tüm bu konuşmalar midemi bulandırdı.”

Başparmağımla arka koltuğa bir fiske vurdum. “Kıçının üstüne otur.”

İtfaiye istasyonuna girdiğimizde Jack omzuma vurdu. “Benim onayımı bekliyorsan çoktandır onaylıyorum. Kızım için senden daha iyi birini seçemezdim. Bunu bilmeyen tek kişi sensin.”

Sözlerine şaşırarak başımı yukarı aşağı salladım. Bu adama büyük saygı duyuyordum ve Vivi’yle aramda geçenler yüzünden beni mahvedeceğini düşünmüştüm.

“Sadece ben, o adam olduğumdan emin değilim,” dedim ayağa kalkıp onu takip ederken.

Arkasını döndü ve gürültülü bir kahkaha attı. “Hiçbirimiz değiliz, Niko. O adam olmak için tek gereken iyi bir kadındır. En azından ben ve Beth için öyle oldu. Onunla tanıştıktan sonra... saptığım tüm kötü yolları değiştirdim.”

Sırtıma hafifçe vurup uzaklaşırken hâlâ gülüyordu.

Leylek yanıma geldi ve kulağımın dibine kadar girerek, “Görünüşe göre baba iznini kapmışsın. Daha ne bekliyorsun, ahmak?” dedi.

“Katılıyorum. Yeşil ışık, bebeğim.” Paslı kıcıma vurduğunda bir kahkaha attım. Çünkü bu piçler her zaman işime karışıyorlardı.

Yukarı çıktım ve Jace’i kanepede tek başına otururken buldum. Elinde telefonu vardı ve öfkesi yüzünden okunuyordu.

“İyi misin, kardeşim?” diye sordum yanına oturarak.

“Karla gitti. Barda tanıştığı bir adamla kasabayı terk etmiş. Kızları bıraktı.” Bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Çok boksant bir durum ve onun arkasını toplamaya çalışmaktan çok yoruldum.”

Başımla onayladım. O kız gerçekten darmadağınktı. Her zaman öyleydi. “Dinle, sen sorumluluk aldın ve onun için doğru olanı yapmaya çalıştın. Bence onu bırakmanın ve kızlarla yeni bir yolculuğa başlamanın zamanı geldi.”

Omzunu silkti. “Gitmesine izin vermekte bir sorun yok. Çok boktan yıllar geçirdik. Ama onları terk etmesinden nefret ediyorum, anlıyor musun? Bu şekilde büyümelerini istemezdim.”

Acısını görebiliyordum. Jace tanıdığım en iyi babalardan biriydi. Kızlarına yaklaşımı bana Şef’i hatırlatıyordu. Onları tutkuyla seviyordu ve bir çocuğun ihtiyacı olan tek şey de buydu.

“Beni dinle. Doğduklarından bu yana onlara hem anne hem de baba oldun. Karla hiç orada değildi. İyi olacaktı. Onun sürekli gelip gitmesinden daha iyi bile olabilir bu. Kim olduğunu biliyorum. Kim olduğunu biliyorsun. Bu iş sende, dostum.”

Jace başını kaldırdığında ne kadar rükenmiş olduğunu gördüm. Çok çalışmıştı. Başlarda çok zorlanacaktı ama ritmini bulacaktı çünkü Jace böyle biriydi.

“Sanırım haklısın. Şimdi kendi tavsiyene uymaya ve kendinden şüphe etmeyi bırakmaya ne dersin?”

“Bu da ne demek şimdi?” diye sordum.

“Vivi söz konusu olduğunda ayak sürümeyi bırakmalısın demek. Ben de senin kim olduğunu biliyorum, Niko. Ayrıca risk almaya değer birini bulmanın ne kadar zor olduğunu da biliyorum. O kız buna değer. Sonsuza kadar burada olmayacak ve sana yemin ederim, onu elinden kaçırırsan bu en büyük pişmanlığın olacak.”

“Sen ne zaman siktiğimin terapisti oldun?” diyerek bir kahkaha attım.

“Siktiğimin hayatı elimde patladığında. Güven bana. Mutluluk için bir şansın varsa onu kullanmalısın. Ve bu kız için mücadeleye değer.” Ayağa kalkarken omzuma hafifçe vurdu.

Vivian'ı düşündüm ve pastaneye koşup ona her şeyi bitirdiğim için aptalın teki olduğumu söylemek istedim.

O sırada siren sesi duyuldu ve Jace'le birlikte olabildiğince hızlı adımlarla dolaplarımıza doğru koştuk. Önce bu yangını söndürmem gerekiyordu, sonra da Vivian'la aramda büyüyen yangınla uğraşacaktım.

Çünkü en önemlisi oydu.

ON YEDİ

. . .

Vivian

Şükran Günü sabahı Jilly'yle birlikte yerel siparişlerimiz için son turtaları teslim ettik. Son yirmi siparişin teslimatını bölüşeceğimiz konusunda anlaşmıştık ve babamın evine vardığımda işim bittiği için rahatlamış olduğumu söylemek hafif kalırdı.

Ön kapıyı iterek açtığımda içerisi balkabağı ve hindi kokuyordu. Everly en sevdiği mumları yakıyordu ve babam belli ki dev kuşu fırına vermek için erkenden kalkmıştı.

Çocukken annem ve babam bu yemeği hep birlikte yaparlardı. İtfaiye istasyonundaki herkes Şükran Günü'nde bize gelirdi ve bu geleneğimiz haline gelmişti. Yaptığım bir yığın turtayla iki güveci tezgâhın üzerine koydum.

Mutfakta sadece babam vardı ve bana bakmak için döndüğünde bir tavayı kuruluyordu.

"Kızlar nerede?" diye sordum.

"Yukarıdalar, muhtemelen hazırlanırken bir iki sigorta attırıyorlardır," diyerek kıkırdadı.

Güveçleri buzdolabına koymak için hareketlendim. "Dün okula gittiğinizi duydum. Jada, Mabel'ın çok heyecanlandığını söyledi."

Onu biraz hırpaladığım günden beri Jada'da büyük bir değişim görmüştüm. Çok çabalıyordu. Sorumluluk alıyordu. Onunla gurur duyuyordum.

Babama Niko'nun bugün gelip gelmeyeceğini sormak için can atıyordum. Onunla hâlâ konuşmamıştım ve bu beni öldürüyordu. Ama ilk hamleyi ben yapmayacaktım. İlişkiyi bitiren ve uzaklaşan ben değildim. Bu onun suçuydu. Eğer gelmezse bu birlikte geçirmediğimiz ilk Şükran Günü olacaktı.

“Evet. Niko konuşmayı yönetmede harika bir iş çıkardı. Çocuklar onu en sevdiği meyve hakkında sorguya çektiler, evli olup olmadığını sordular, hatta küçük bir çocuk arabasının markasını bile sordu.” Babam kahkaha atıp başını iki yana salladı.

En yakın arkadaşımın bir grup çocuğun önünde durup itfaiyecilik hakkında konuştuğunu düşününce kalbim sıkıştı. Çocuklara karşı çok sabırlıydı ve bu beni hep şaşırtmıştı. Mabel'i dinlemek için zaman ayırması ve üst üste iki ya da üç kez sorduğu soruları yanıtlaması.

“Eminim onu sevmişlerdir. Ee, bugün herkes geliyor mu?” diye sordum, dışarı baktığımda verandadaki açılmış ısıtıcıları ve beyaz masa örtüleriyle kaplı iki uzun masayı görebiliyordum. Dolaba doğru ilerledim ve tabakları çıkarmaya başladım.

“Bildğim kadarıyla herkes burada olacak. Eğer gelmezlerse küçük bir orduya yetecek kadar yemeğimiz var,” diyerek kıkırdadı babam. Ben de tabaklarla birlikte verandaya çıkıp sofrayı kurmaya başladım.

“Selam kızım,” dedi Everly elinde bir yığın keten peçeteyle bana katılırken. “Dylan dün sonbahar temalı bir sürü süs aldı, şu torbaların içindeler. Sihrini konuşturup ortamı güzelleştirirsin diye düşündük.”

Güldüm. Tatillerde masa dekorundan sorumlu olmayı çok se-verdim. “Elbette.”

“Her şeyi teslim ettin mi? Bugünlük işin bitti mi?”

“Evet. Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca resmen tatil-deyim. Pastane yarın kapalı.”

“Aferin sana. Peki ya Niko? Onunla konuştun mu?” Elbette önceki gece yatıya kaldığımda iki şişe şarabı bitirdikten sonra kız kardeşlerime her şeyi dökülmüştüm. Onlardan sır saklamayı hiç beceremezdim zaten.

“Hayır. Sanırım gerçekten her şey bitti. Ama umarım arkadaşlığımızı yeniden rayına oturtabiliriz.”

Everly peçeteleri tabakların sol tarafına koydu ve durup bana baktı.

“Gerçekten mi? Hepsi bu mu?”

“Yani, evet. Başından beri dürüst davrandı. Olan oldu. Geçici bir durumdu.” Omzumu silktim ama boğazımın arkasına büyük bir yumru oturdu. Telefonumu sürekli kontrol ettiğim için son birkaç gecedir pek uyuyamamıştım. Benden tamamen kopmuş olabileceği düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

Benden uzaklaşmak bu kadar kolay mıydı?

Gözlerim dolmaya başladı ve Everly kalan peçeteleri masaya bırakıp yanıma geldi.

“Vivi, hayır. Hadi ama. Bu sen değilsin.” Bana bakmak için geri çekildi. “Senin için önemliyse uğruna savaşmalısın.”

Başımı iki yana sallayıp yanaklarımı sildim. “O beni istemiyor. En azından benim onu istediğim şekilde değil.”

“Saçmalık. Bunu hepimiz görüyoruz. Jansen’la çıkıyordun çünkü o güvenli limandı. Kendimi bildim bileli Niko West’e âşıksın. Ama hâlâ risk almaktan korkuyorsun,” dedi.

“Hayır, korkmuyorum. Hislerimi biliyor. Asıl korkan o. Babasıyla yaşadığı onca şeyden sonra mutluluğu kucaklama iznini kendine verebileceğini sanmıyorum.” Omzumu silktim.

“Buna inanmıyorum.” Everly bir sandalye çekti ve bana da aynısını yapmamı işaret etti.

“Neye inanmıyorsun?”

“Senin korkmadığına. Bence bu işin bir yere varmamasında kabullenmek istediğinden çok daha fazla payın var.”

Ağzım açık kaldı. “Ne? Nasıl?”

“Vivian, sen de korkuyorsun. Annemi kaybettin ve ben kaçıp hayallerimin peşinden koşarken her şeyi sen üstlendin.”

“Durumun bununla hiçbir ilgisi yok,” dedim.

“Yok mu?” Everly gözünden süzülen bir damla yaş sildi. “Sen bir koruyucusun. Herkesin mutlu olmasını istiyorsun. Bir de Niko’yla ortak bir noktanız var.”

“Neymiş?” diye fısıldadım.

“İkiniz de mutlu olmaktan korkuyorsunuz. O bunu hak etmediğini düşünüyor ve sen de birini onu kaybettiğin takdirde çok acı çekecek kadar sevmekten korkuyorsun. Çünkü bunun ne kadar acı verdiğini zaten deneyimledin, değil mi?”

Gözyaşlarım yüzümden akarken başımla onayladım. Annem olmadan tatiller hep daha zordu. “Annemi özledim.”

Everly kollarını etrafıma dolayarak bana sımsıkı sarıldı. “Ben de. Ancak bu, bir daha o kadar çok sevemeyeceğin anlamına gelmez. Sen ve Niko ister çıkıyor olun, ister sadece en yakın arkadaşlar olun, onu kaybetmek de aynı derecede acı verecek. Ama hayatını korku içinde yaşayamazsın.”

“Korkmuyorum,” dedim ve ona bakmak için geri çekilirken başımı iki yana salladım.

“Korkmuyor musun? Bunca yıldır Jansen gibi bir adamla çıktın. Güvenli bölge olduğu içindi, değil mi? Onu başka bir kadınla yatakta bastığında ağlamadın bile. Ama Niko ne zaman yangına çağırılrsa nasıl tepki verdiğini görüyorum. Telefonda konuştuğumuzda sesindeki korkuyu duyabiliyorum. O adamı çok seviyorsun, o yüzden peşine düş, Vivi. Sevmekten ve yaşamaktan korkma. Sen tanıdığım en iyi insansın, sadece Dilly’ye söyleme yoksa kıcıma tekme basar.”

Kahkaham hıçkırıklarına ve gözyaşlarına karıştı, ablama bir kez daha sarıldım.

“Aman Tanrım. Şimdi ne var? Bugün neden herkes bu kadar duygusal? Şükran Günü’ndeyiz, cenaze töreninde değil, Tanrı aşkına,” diye tısladı Dylan arkamdan ve ona bakmak için döndüm.

Önce Everly ayağa kalktı, hemen peşinden de ben ayaklandım.

Everly, “Sadece konuşuyoruz,” dedi ve gözlerini devirdi.

“Eh, Ash saç düzleştiricisi kırıldığı için sinir krizi geçirdi. Charlie’nin büyüteç olmadan kimsenin göremeyeceği bir sivilcesi var ve aşağı inmeyi reddediyor. Şimdi de ikinizi gözyaşları içinde buluyorum ve ben sadece... Ben herkesin gün ışığı olamam.” Dylan ellerini havaya savurdu. Everly gülmekten iki büklüm olurken ben de başımı arkaya atarak kahkahalara boğuldum.

“Sen bu grubun gün ışığı mısın?” dedi ablam kendini toparlamaya çalışırken.

“Evet.” Dylan kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sadece karanlık bir bulutun arkasına saklanmış olabilirim.”

Kardeşıme koştum ve ona sımsıkı sarıldım. “Seni ve kara bulutunu seviyorum, Dylan Thomas.”

“Burada neler oluyor? İkiniz de çok şüpheli davran-”

“Niko’dan haber almadı. Ben de ona bu kadar kolay pes etmemesini söylüyordum. Bence istediği şey için savaşmalı.”

Dylan geri çekilip beni inceledi. “Belki de artık başkalarıyla ilgilenmeyi bırakıp kendine bakmanın zamanı gelmiştir.”

“Hey, ben kendimle ilgileniyorum. Kendi pastanemi açmak istedim ve bunu başarmak için çok mücadele ettim,” dedim tek kaşımı kaldırıp bir Dylan’a bir Everly’ye bakarken.

“Eh, öyle yaptın. Ama sonra en iyi ikramlıkları pişirmene ve bunları sevdiğin herkese ulaştırmana olanak tanıyan bir işletme açtın. Bu da tam bir Vivian Thomas hareketiydi. Çevrendeki herkesle ilgilenebilmeni sağlayacak bir iş kurdun.” Dylan dudaklarını büzdü ve sana söylemiştim dercesine bir kez ellerini çırpı.

“Yaptığım işi seviyorum,” dedim savunmaya geçerek.

“Bunu biliyoruz.” Yanağımı öperken Everly bana arkadan sarılarak ve göğsünü sırtıma yasladı.

“Ama işin bittiğinde Niko’nun seni evinde, yatağında çıplak olarak beklediğini bilerek tereyağlı kurabiye pişirmek çok daha iyi olmaz mıydı?” diye sordu Dylan da diğer taraftan sarılarak.

Arka kapı çat diye açılırken üçümüz de gülüyorduk.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Ashlan ve aceleyle yanımıza gelip kucaklaşmanın tam ortasına daldı.

“Pekâlâ, bana ve devasa sivilcelerime yer açın çünkü bu şeyin başlı başına bir hayatı var.” Charlotte yanımıza geldi ve biz de kollarımızı açıp onu içeri aldık.

Hiçbir şey Thomas kardeşlerin grup kucaklaşmasının yerini tutamazdı.

“Tanrı aşkına, bunların hepsi bir sivilceyle mi alakalı?” dedi babam arka verandaya çıktığında. “Lanet şeyi göremiyorum bile.”

Hepimiz kahkahalarla geriye çekildik.

“Çok büyük, baba.” Charlotte yüzünü işaret etti ve orada kelimenin tam anlamıyla minicik bir sivilce vardı.

Dylan, Charlotte’ı eve geri sokarken, “Hadi, sivilceli şey, gidip üzerine biraz kapatıcı sürelim,” dedi.

“Hadi, işe geri koyulalım kızlar. Everly, iç malzemeyi hazırla. Ashlan, kızılıkları yapman lazım. Bırakalım Vivian burada sih-rini konuştursun.” Babam göz kırptı ve kızlar da onun peşinden içeri girdi.

Peçeteleri yerleştirmeyi bitirdim ve süslerle dolu torbaları masanın üzerine koydum. Her tabağın önüne konacak küçük bir ahşaba yerleştirilmiş tatlı isimlikler vardı. Tebeşiri çıkardım ve herkesin adını yazmaya başladım.

Niko’nun adını yazarken içim bir tuhaf oldu. Onun isim etiketini benimkinin hemen yanına koydum. Birlikte oturmasaydık tuhaf olurdu. Çizgiyi geçmeden önce hep yan yana otururduk.

O an telefonum titredi, ekrana baktığımda Niko'dan mesaj geldiğini gördüm. Birkaç gündür attığı ilk mesajdı bu.

Niko ~ Şükran Günün kutlu olsun, Balarısı.

Ekrana bakarken midem takla attı. Kız kardeşlerim haklıydı. Niko benim sadece en yakın arkadaşım değildi. Ona âşıktım.

Artık onun için savaşmanın zamanı gelmişti.

Korkmaktan bıkmıştım.

Ben ~ Şükran Günün kutlu olsun. Bu akşam görüşürüz.

Tüm kozlarımı masaya yatırmaya karar verdim. Eğer başarısız olacaksam sebebi denemekten korkmam olmayacaktı.

İstediğimin peşinden gidecektim.

Ve ben Niko West'i istiyordum.

ON SEKİZ

. . .

Niko

Büyükannem ve büyükbabam masaya oturup daha fazla yiyecek almam konusunda dırdır ediyorlardı. Buradan ayrıldıktan sonra Thomaslara geçecektim ve kalkmaya hazırdım. Vivi'yi günlerdir görmemiştim ve mesafe koymakla işim bitmişti.

Jack'in bana söylediklerini düşündüm ve sonunda Vivian'ın o pislik Jansen'la neden bu kadar çok zaman harcadığını anladım. O da benim kadar korkuyordu. Jace'in söylediklerini düşünmüş-rüm ve haklıydı. Gezegende risk almaya gönüllü olacağım bir kişi varsa o da Vivian Thomas'tı.

O benim için doğru kişiydi. Her zaman öyle olmuştu. Peki neden bunu ona söylemekten bu denli korkuyordum?

Ben babam değilim.

Hayır, birdenbire onun istediği her şeyi istemeye başladığım yoktu. Evlilik hiç üzerine düşündüğüm bir şey değildi ama bana göre aramızdakini bitirecek bir şey de değildi. Vivi'nin çocuk istediğini biliyordum. Hem de bir sürü. Bu düşünceyle neredeyse kurdeşen dökebilirdim.

Ama bunu ona doğrudan söyler ve topu onun sahasına bırakırdım. Lanet olsun, ondan başkasını istemiyordum. Bundan sonra isteyebileceğimi de sanmıyordum. Sanırım hiçbir zaman gerçek bir ilişki yaşamamış olmamın sebebi Vivian'dı; eh, berbat bir babamın olması ve kimseye güvenmemek için bir sürü nede-

nim olması dışında. Ama geriye dönüp baktığımda, bu kıza çok uzun zaman önce âşık olduğumu ve bunu ancak fark ettiğimi görüyordum.

“Gitmem gereken bir akşam yemeği daha var, o yüzden karnımı çok doyurmak istemiyorum,” dedim.

“Ah, anlıyorum. Vivian nasıl? Geçen ay onun pastanesine gittim ama bir daha gitmem lazım,” dedi büyükannem.

“İyi.”

Büyükbabam kız kardeşime, “Seni işe alması kesinlikle çok hoş bir davranış,” dedi.

“Aslında orada çalışmayı seviyorum. Hem o harika bir patron. İşine tutkuyla bağlı ve orada çok eğleniyoruz.”

Kız kardeşimin bir işten sevgiyle bahsedeceğini hiç düşünmezdim. Bu kız normalde realite TV programları ve dondurma içermeyen herhangi bir şey yapmak zorunda kaldığında şikâyeteye başlıyordu. Belki de sonunda büyüyordu. Balarısı’nda çalışmak ona iyi gelmişti.

“Neek Neek, Bayan Vivi’ye bu hafta sonu göle gelip orada bir kardan adam yapıp yapamayacağımı sorar mısın?” Mabel sandalyesinden kayarak kucağıma çıktı.

“Elbette. Eminim ona bir kardan adam yapmanı çok ister, be-beğim.”

“Bu küçük kızla cilveleşme şekline bakılırsa bence senin de bir tane yapma vakti geldi,” dedi büyükannem ve Mabel’ı yere bıraktım.

“Bence benim kalkma vaktim geldi. Akşam yemeği için teşekkürler, şimdi Thomaslara gideceğim.”

Herkesle sarılarak vedalaştım ve annem ayağa kalkıp bana karpıya kadar eşlik etti.

“Pekâlâ, gelecek hafta babanı almak için bana eşlik etmeni istiyorum. Bunu bir düşün. Seni görmek istediğini biliyorum.”

“Böyle bir şey asla olmayacak. Şükran Günün kutlu olsun, anne.” Onu yanağından öptüm ve dışarıya çıkıp kamyonetime doğru ilerledim.

Normalde babamın dönüşünün bahsinin açılması beni öfkeliendirirdi ama şu anda aklımda tek bir şey vardı ve o da Vivian Thomas’tı.

Babamın dönüşü ya da yaptığı onca şeyden sonra annemin onun eve dönmesine izin vermesi hakkında konuşmak istemiyordum.

Bu gece kendim için iyi bir şey yapma niyetindeydim.

Ve Vivî bana her zaman iyi gelmişti. Çevremdeki her şey karanlık ve çarpıkken bile ışığıyla yolumu aydınlatmıştı.

Thomasların evinin önüne park ettiğimde orada en az bir düzine araba vardı. Kapıları hep herkese açıktı, bunu bilmeyen yoktu ama Şükran Günü burada her zaman ayrı bir olaydı.

Artık gelmiştim ya, içeri girip Vivî’yle konuşmak için sabırsızlanıyordum. Merdivenlerden çıkıp ön kapıyı açtım. Ortam sohbet ve kahkahalarla dolup taşıyordu. Henüz yemeğe oturmamışlardı.

“İşte, geldi,” dedi Paslı bana sarılarak. “Hey, benimle Dylan Thomas hakkında ne düşünüyorsun? O kızıdan elektrik alıyorum sanki.”

Dylan, Paslı’yı canlı canlı yiyeceği için kahkaha attım. Kız fazla hazırcevaptı ve Paslı kendisine neyin çarptığının farkına bile varmayacaktı. “Sana iyi şanslar.”

“Selam Niko,” dedi Çaylak. Çocuk benim yanımdayken her zaman çok gergin görünüyordu ve iyi tanımadığım insanlara karşı pek sıcakkanlı bir adam olmadığımı biliyordum ama bu gece kendimi nostaljik ya da umutlu hissediyordum. Ne hissettiğimi bilmiyordum ama bu her zamanki halim değildi.

Onun sırtına hafifçe vurdum. “Rahatla. İtfaiye istasyonunda

değilsin. Tepene binmeyeceğim.”

Leylek birasını kafasına dikmeden önce, “Senden korkmasının nedeninin itfaiye istasyonu olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Sanırım birisi Jada’ya biraz âşık.”

Çaylak’ın yanakları kıpkırmızı kesildi ve bir anlığına onun bir çeşit alerjik reaksiyon gösterdiğini düşündüm. Ama sonra gergin bir sesle konuşmaya başladı. “Hayır. Yani... evet. Jada’yı tanıyorum. Seninle konuşmadan bir hamle yapmak aklımın ucundan bile geçmez, Niko.”

Başımı kaldırdım ve gözlerim odanın karşı tarafından beni izleyen bal rengi gözlere kilitlendi. Beni her zaman rahatlatan bakışlara. “Biliyor musun, şu anda buna cevap vermeyeceğim çünkü yapmam gereken bir şey var.”

Paslı ıslık çaldı ve Leylek, Çaylak’ı yakaladığı gibi el ense çekti, ben de doğrudan Vivi’ye ilerledim. Ona doğru yürürken birkaç kişi beni durdurmaya çalıştı ama durmadım. Lanet olsun, onu o kadar çok özlemiştim ki yanına gitmek için bir dakika daha beklemeyecektim.

Elindeki bulaşık havlusunu bıraktı ve garip bir sohbeta hazır-
mış gibi omuzlarını dikleştirdi.

“Merhaba,” dedi. “Ben, ııı, ben...”

Parmağımı çekici dudaklarının üzerine koydum ve yüzümü yaklaştırdım. “Bunu gerçekten denemek istiyor musun? Sen ve ben. Sırlar yok?”

Gözleri benimkileri aradı. “Elbette. Benim için hiçbir şey değişmedi.”

İhtiyacım olan tek şey buydu. Tüm gözler üzerimizdeyken Thomasların mutfağının ortasında dudaklarım dudaklarıyla birleşti.

Hiçbir şey umurumda değildi.

Parmaklarım saçlarına dolandı ve onu sertçe öptüm.

“Birisi itfaiyeyi arasın çünkü burası alevler içinde kalacak,” diye bağırdı Dylan ve sonunda uzaklaştım. Herkes gülerek ıslık

çalıyor ve tezahürat ediyordu.

Jack bulaşık havlusuyla sırtıma vurdu. "Sana onay vermiş olabilirim ama bu, ben kahrolasınca hindiye pişirirken mutfağımın ortasında bunu yapmanı istediğim anlamına gelmiyordu."

Herkes yine bir kahkaha tufanına yakalandı.

Vivian'ın parmakları benimkilere kenetlendi. Beni mutfaktan çıkarıp koridorun sonuna, çocukken kullandığı yatak odasına doğru götürürken nefes alıp verişleri hızlıydı.

Vivian yatağına oturunca ben de yanına yerleştim. Küçükken onun odasını severdim. Tavanında neon yıldızlar ve gri nevresiminin üzerinde küçük pembe çiçekler vardı ve her şey yuva hissi veriyordu.

"Bu sürpriz oldu," dedi dönüp bana bakarken.

"Eh, sanırım sürprizlerle doluyum."

"Ne değişti?" Parmakları avucumun içindeki çizgileri takip etti.

"Seni özledim," dedim ve bana bakması için çenesini kaldırdım. "Sadece korkuyordum, Balarısı. Seni incitmek ya da bu işi mahvetmek istemiyorum."

"Öyle bir şey olmayacak. Aramızdaki hiçbir şey değişmeyecek, Niko. Zaten bütün zamanımızı birlikte geçiriyoruz. Seks de yapıyorduk ve..." Durakladı, sonra güldü. "Harikaydı. Artık bunu sır olarak saklamamıza gerek yok, o kadar."

"Bu, kulağıma hoş geliyor. Ben sadece... siktir, Vivi, sana istediğin her şeyi vermek istiyorum ama yapabilir miyim bilmiyorum."

"Şu anda istediğim her şey burada. Kendini fazla kaptırma. Günleri teker teker atlatalım, tamam mı?"

"Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor," dedim onu yatağına yatırıp yumuşak bir öpücük verirken.

Everly arkamdan, “Şeyy, bu anı bölmekten gerçekten nefret ediyorum,” dediğinde yavaşça kız kardeşinin üzerinden kalktım. “Ama herkes masaya geçti. Paslı da az önce babama ikinizin kaybolduğunu söyledi ve sanırım o da sizi aramaya gelecek.”

Ayağa kalktım ve Vivian’ı da kaldırdım. “Biz de tam yemeğe geliyorduk.”

“Evet, tabii,” dedi Everly ve üçümüz herkesin ellerini kavuşturmuş bizi beklediği, etrafı camla çevreli verandaya alelacele gittik. Veranda mum ışıklarıyla aydınlatılmıştı ve masanın ortasında turuncu ve kırmızı çiçekler yer alıyordu.

Herkesin bize gözlerini dikip bakması aşırı tuhaftı ve böyle anlardan hiç hoşlanmıyordum.

“Ah, Tanrım,” diye fısıldadı Vivian elimi sıkarak.

“Bay West, bize ikinizin nerede olduğunuzu söyler misiniz?” diye sordu Paslı yüzünde aptal bir sırıtışla.

“Sanırım bizim oğlan sonunda yedek kulübesinden çıktı. Hadi yemek yiyelim,” diye bağırdı Büyükbaba ve herkes aynı anda konuşmaya başlayıp tabakları masanın etrafında dolaştırdı. Büyükbabanın görgüsüzlüğüne hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Jace, birkaç hafta önce bir yaşına giren Hadley’yi kollarında tutuyordu ve Paisley de Ashlan’la Charlotte’ın arasında oturuyordu. Kızlar sırayla onun tabağına yiyecek yığıyordu. Jace gelmeye karar verdiği için mutluydum çünkü derdi başından aşkındı ve bu adam genellikle zor durumda kaldığında tamamen içine kapanıyordu. Bu iyiye işaretti. Önüne bakıyordu.

Vivian bana iç pilavı uzatırken dolgun altdudağını ısırınca oracıkta boşalacağımı sandım.

“Bana sataşma, Balarısı. Bunun sonu ikimiz için de iyi olmayacak,” diye fısıldadım kulağına, dudaklarımı hassas tenine sürttüğümde ürperdi.

“Peki Vivi, Çaylak’ın Jada’ya çıkma teklif etmesi hakkında ne

düşünüyorsun? Niko'nun bu konu hakkında söyleyecek pek bir şeyi yoktu, bu yüzden kız senin için çalıştığına göre belki bizim oğlana yardım edersin diye düşündük," dedi Leylek, ardından akşam yemeğinden bir lokma alıp bana göz kırptı.

Sikik herif.

Vivian bana bakıp gülümsedi. "Cumartesi günü pastaneye gelsene. Jada orada olacak."

Çaylak başıyla onaylayıp bana baktı. Benim için sorun olup olmadığına dair herhangi bir renk vermedim ama o iyi bir adamdı ve onun gibi birinin yanında olmak muhtemelen Jada'ya iyi gelirdi. Çok fazla içen ya da parrileyen biri değildi. Adamın dijital oyunlara düşkünlüğü vardı ama bunda herhangi bir yanlışlık görmüyordum.

"Pekâlâ. Artık bu konuyu kapayabilir miyiz, Leylek?" diye tısladı Çaylak bıyık altından ama hepimiz onu duyduk ve masa kahkahalara boğuldu.

"Ee, Dylan. Sende ne var ne yok? Bir itfaiyeciyle çıkmayı düşündün mü hiç? Özellikle de benim gibi yakışıklı olanla?" diye sordu Paslı ve Vivian iki eliyle yüzünü kapayıp inledi.

"Paslı, lisedeyken en iyi arkadaşım ile çıktığını ve onu aldattığını hatırlamıyor musun? Başka kapıyı çalmanı tavsiye ederim. Bu dükkân artık kapalı. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?" dedi Dylan tek kaşını kaldırarak. Paslı sadece gülerek karşılık verdi.

"Paslı, gerçekten de az önce soframda kızıma çıkma mı teklif ettin? Tanrı aşkına, biri bir kızım ile koridorda kaybolur," diyerek başparmağıyla beni gösterdi. "Biri diğerine çıkma teklif eder. Lütfen akşam yemeğimin tadını çıkarabilir miyim?"

"Özür dilerim, Şef. Sanırım insanları daha iyi okumam gerekiyor," dedi Paslı ağzı patatesle doluyken.

Leylek gülmekten iki büklüm olmuştu ve Koca Al başını iki

yana sallayıp omzunu silkti. Tam da olmak istediğim yerdeydim.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez memnundum.

Hatta mutluydum.

Masanın altından Vivi'nin elini tuttum ve sanki hayatım buna bağlıymış gibi sıktım.

Çünkü bir bakıma... öyleydi.

ON DOKUZ

. . .

Vivian

“Bana arabamı orada bıraktığına inanamıyorum. Uzun süre ayrı kalmayacaktık ki. Arabayla iki dakika uzaklıkta.” Garajımın önüne geldiğimizde güldüm. Niko onunla gitmem konusunda ısrar etmişti. Artık aklı başına geldiğinden, mecbur kalmadıkça ayrı bir dakika bile geçirmek istemiyordu. Akşam yemeği boyunca yanımdan ayrılmamıştı ve bulaşıklara yardım etmek için oradan ayrıldığımda bile başımı her kaldırışında gözlerini üzerimde bulmuştum.

“Buraya gelmem biraz zaman aldı, Balarısı.” Bana bakmak için döndü ve kolları bedenimi sarınca ona iyice sokuldum.

“Kaçmayı bıraktığına sevindim. Şimdi umarım bir süre kalırsın.”

“Planım bu.” Kamyonetinin kapısını açıp beni kollarının arasına aldı ve bacaklarımı beline doladığımda çizmelerim arkasında birbirine çarptı.

“Yürüyebildiğimi biliyorsun değil mi?” diyerek kıkırdadım.

“Seni taşımayı seviyorum. Benim olduğunu dünyaya duyurmak gibi bir şey bu.”

Sözleri karşısında içim içime sığmadı. Aslında hiçbir şey değişmemişti. Ne benim ona olan hislerim ne de onun bana olan hisleri ama sonunda bunu kabul etmişti ve bu da gerçekten bir şansımız olduğu anlamına geliyordu.

“Sanırım ben hep senindim, Niko West,” dedim anahtarlarıma uzanıp kapı kilidine sokarken.

İçeri girip de beni kanepeye bıraktığında biraz zıpladım. Niko paltosunu çıkarıp botlarıma uzandı.

Ayağa kalkıp onu koltuğa ittiğimde gözleri şaşkınlıkla irileşti.

“Seninle ilgilenmeyi seviyorum,” dedim, sonra kar botlarının bağlarını teker teker çözüp ayağından çıkardım.

“Öyle mi, Balarısı?”

“Öyle,” diye fısıldadım, kucağına tırmanıp üzerine otururken paltomun fermuarını açıp yere düşmesine izin verdim.

“Benimle nasıl ilgilenmek istersin, güzelim?” Onu öpmek için eğildiğimde elleri belimdeydi.

“Böyle,” diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Sonsuza dek sürmüş gibi gelen bir süre boyunca kanepede oturup seviştik. O kadar tahrik olmuşum ki çaresizce daha fazlasını istiyordum. Ellerimi kazağının altından soktum. Kaslı karnıyla göğsünün parmak uçlarımda yarattığı his hoşuma gidiyordu. Kollarını kaldırdı ve ben de geri çekilerek kazağını başının üzerinden çektim. Gri bakışları benimkine kilitlendi.

Kazağımı tutup kolaylıkla başımın üzerinden çıkarırken hızla arkama uzanıp sırtıyeniimi çıkardı. Ağzı mememe kapandı ve parmaklarımı saçlarına dolayarak ona daha fazla sokuldum. Ağzı şimdi diğer mememe geçmişti ve kendime hâkim olamayıp inledim.

Tenime karşı kıkırdadı ve bu sadece bana yaptığığın aynısını ona yapmak istememe neden oldu.

Beline uzanıp kot pantolonunun düğmelerini çözdüğüm esnada iki mememi sırayla öperek işkencesine usulca devam ediyordu. Pantolonunu, aletini kavrayıp onu hazırlıksız yakalayacak kadar indirdim. Niko birden başını kaldırdığında gözlerinde vahşi bir ifade parlıyordu.

“Kontrolü eline mi alıyorsun, Balarısı?”

“İzin veriyor musun?”

“Tamamen seninim. Bana istediğini yap.” Derinden gelen sesi yumuşak ve ipeksiydi.

“Bunu çok isterim. Bu gece kararları ben vereceğim,” diye fısıldadım kulağına.

Kucağından atlayıp eline uzandım ve ben onu yatak odasına götürmeden önce kot pantolonuyla iç çamaşırının yere düşmesine izin verdi. Doğruca komodine gittim ve prezervatifi alıp tıpkı onun onlarca kez yaptığı gibi paketi dişlerimle yırttım. Yatağa oturdu ve lastiği aletine takmamı izledi.

Geri çekildim, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydurdım ve tekmeleyerek fırlattım, ardından dantel külotumu da yavaşça indirdim. Sanki bunu bizzat yapmamak için kendini zor tutuyormuşçasına yatağın üzerinde yumruklarını sıkıyordu.

Ona doğru ilerledim ve yatağa çıkıp onu geriye doğru kaymaya zorladıktan sonra üzerine oturdum. Kendimi tam olarak beni istediğini bildiğim yere konumlandırımdım ve yavaşça, santim santim onu içime aldım.

Elleri kalçalarımı kavradı ama hızı ayarlamama izin verdi. Bir kez daha boyutuna uyum sağlamak için azıcık beklerken eğilip onu öptüm ve bakışları benimkilere kilitlendi. Hareket etmeye başladığımda ağzımın içine inledi. Ses o kadar erotikti ki hızımı artırma dürtüsüne karşı koyup aynı ritimle devam ettim. Beni dikkatle izlerken dudaklarından uzaklaştım ve daha hızlı hareket etmeye başladım. Elleriyle memelerimi avuçlarken ritmimizi bulduk. Elini aramıza sokup ona en çok ihtiyacım olan yere dokundu. Boştaki elini tutup adını haykırırken parmaklarımız birbirine kenetlendi. Benimle uçuşumun kenarına gelmeden önce bir, iki, üç kez daha kalçasını hareket ettirdi. İkimiz de zevkin tadını

çıkartırken duyabildiğimiz tek ses nefes alışlarımız ve inlemelerimizdi. Kendimi daha fazla tutamayarak öne düştüm, o da beni kollarıyla sararak yüz yüze gelecek şekilde yatakta yuvarlanmamızı sağladı.

“İyi misin?” diye sordu ve yüzündeki sırıtış beni gülümsetti.

“İyiyim. Peki ya sen?”

“Bu müthişti. İstedğin zaman kontrolü ele alabilirsin.” Saçlarımı okşadı ve ben nefesimi toplamaya çalışırken beni izledi.

İçimden çıktı ve prezervatifi atmak için banyoya doğru ilerledi. O kadar doymuş ve rahatlamış hissediyordum ki istesem de hareket edemezdim. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi yeniden yatağa girip beni göğsüne doğru çekti ve kollarını etrafıma dolayıp parmaklarını sırtımda rahatlatıcı hareketlerle yukarı aşağı gezdirdi.

“Çok uykum var,” diye fısıldadım.

“Uyu, Balarısı.”

Ertesi gün ikimiz de işe gitmeyecektik, bu yüzden geç saatlere kadar uyuduk, ardından sabah seksini duşta yaptık. Niko’yla birlikte olduğumuz her seferinde sanki bunu ilk kez yaşıyormuşum gibi hissediyordum çünkü yaptığımız seksin ne zaman hiçbir şeyle kıyaslanamayacağını düşünsem daha da iyiye gidiyordu.

Üzerime bir tayt ve bir kazak geçirip mutfığa doğru yürüdüm çünkü burnuma güzel kokular geliyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum tezgâhın etrafından dolaşıp dağınıklığa bakarak. Altında bol bir lacivert eşofman vardı, üstü çıplaktı ve saçları darmadağınaktı. Onu izlerken dudaklarımı yaladım, onun benim olduğu gerçeğini kavramaya çalışıyordum hâlâ.

“Pankek.”

“Pankek karışımım olduğunu biliyorsun, değil mi? Bunları sıfırdan mı yaptın?” dedim kahkahalarımın arasından.

Niko bana tezgâhın üzerinde duran undan fırlattı, sonra fırından bir yığın altın-kahverengi pankekde dolu bir tepsi çıkarıp diğer tarafında iki bar taburesi bulunan küçük adaya koydu. Burası yemeklerimin çoğunu yediğim yerdi.

“Otur şuraya, ukala şey. Kadınımı etkilemeye çalışıyordum. Kendisinin bir pastanesi var,” dedi adanın etrafından dolaşırken ve bana da yanındaki tabureye oturmamı işaret etti. İki bardak portakal suyu, iki tabak ve çatal bıçak vardı.

“Vay be. Konu sen oldun mu kadınının avucunun içinde olduğunu duydum. Bu kadar zahmete girmene gerek olduğunu düşünmüyorum.” Tabağıma koyduğu yığının her tarafını şuruba bulayıp kestiğim büyük lokmayı ağzıma attım. “Yok artık. Bu çok lezzetli,” dedim ağzımdakini yuttuktan sonra.

Kendisi de büyük bir ısırik alırken kıkırdadı ve başıyla onayladı.

Göle bakan büyük pencereleri işaret etti. Orası evin en sevdiğim kısmıydı. Duvarın tamamı pencereden oluşuyordu ve kar o kadar yoğun yağıyordu ki dışarısi bembeyaz bir kış diyarına benziyordu.

“Demek bugün tatilsin, ha?” diye sordu.

“Evet. Benimle bir ağaç seçmeye gelir misin?” Her yıl Şükran Günü’nün ertesi günü ağaç seçmeye giderdim ve bu gelenekle büyümüştüm. Jansen hep kasabada olduğu için bunu hiç Niko’yla paylaşamamıştım, zaten tatillerde de her zaman daha mesafeli davranırdı.

Boğazını temizledi. “Elbette.”

“Sen hiçbir zaman Noel düşkünü olmadın. Bunu değiştirmemizin zamanının geldiğini düşünüyorum.” Bir parça pankeki daha çatalıma batırıp ağzımı bu enfes tatla doldurdum.

“Bunun değiştirebileceğim bir şey olduğundan emin değilim ama bu, ağaç seçmene yardım edemeyeceğim anlamına gelmiyor.” Pencereden dışarı baktı.

“Babanın bu hafta eve dönüşü konusunda ne düşünüyorsun?”

“Dürüst olayım mı?” Niko çatalını tabağına bırakıp meyve suyuna uzandı. Bardağını bıraktıktan sonra dönüp bana baktı. “Keşke geri dönmeseydi. Gidişinin üzerinden altı yıl geçti ve o adamla ilgili hiçbir şeyi özlemiyorum.”

Başımla onayladım. “Onun değiştiğini düşünüyor musun? Yani temizdir, değil mi? Hapishanedeydi, dolayısıyla içki içebilmesi mümkün değil. Dışarı çıktığında ona göz kulak olacak bir şartlı tahliye memuru da olmayacak mı?”

“Onun kadar kötü birinin değişebileceğini düşünmüyorum. Ayrıca, Balarısı, günümüz şartlarında hapishanede istediğin her şeyi eline geçirebilirsin, o yüzden hayır, onun tamamen temizlendiğini düşünmüyorum.” Bir an sustuktan sonra konuşmasına devam etti. “Kazanın suçunu benim üstlenmemi istedi. Bunu sana söylediğimi sanmıyorum.”

“Nasıl yani?” Ellerine uzandım. Niko’nun ellerini seviyordum. Büyük, güçlü ve nasırlıydılar ama yine de her ihtiyaç duyduğumda beni rahatlatıyorlardı.

“O gece olay yerinden kaçmış. Futbol antrenmanından yeni dönmüştüm ve o da koşarak eve girdi. Hırpalanmıştı ve yara bere içindeydi, beni yakaladı ve polis eve geldiğinde o arabayı benim kullandığımı söylemem gerektiğini buyurdu. Polis bir dakikadan kısa bir süre sonra geldi ve onu tutukladı. Arabayı benim kullandığımı bağıırıyordu ama ben memurlara antrenmandan yeni geldiğimi söyledim. O pislik için yalan söyleyip onun uğruna hayatımı mahvetmek istemedim. Annemin sessiz kalması da eminim onu mutlu etmemiştir. Onu götürdükleri gün kendimi rahatlamış hissettim. Üniversiteye dair planlarımı altüst etse de hayatımın en güzel günlerinden biriydi.”

“Nasıl bir adam oğlundan suçu üstlenmesini ister?” diye fısıldadım. Tabureden atlayıp bacaklarının arasına girdim, kollarımı beline doladım ve ona sımsıkı sarıldım.

“Bir canavar, Balarısı. O tam olarak öyle.”

Başımın üstünü öpmeden önce mutfakta bir süre öyle durduk. “Tamam, bu kadar yeter. Hadi sana bir ağaç bulalım, hatta onu süslemene bile yardım edeceğim. Sen hazırlanırken yolu kürekle temizledim, o yüzden buradan kolaylıkla çıkabiliriz.”

Ciyakladım çünkü hiçbir şey insanı Noel müziği çalmak ve Noel ağacı süslemek kadar tatil havasına sokamazdı.

“Tamam. Pastaneye uğrayalım ve süslemek için biraz kurabiye de alalım. Bir ton yaptım ama onları kaplayacak vaktim olmadı.”

Niko kıkırdadı. “Onları sen süslersin, ben de yerim.”

“Mümkün değil,” diyerek tek kaşımı kaldırdım, paltomu giydim ve botlarıma uzandım. “Sen de süsleyeceksin. Onları hazırlamak için ne kadar vakit harcarsan o kadar lezzetli oluyorlar.”

“Saçma.” Niko beresini taktı ve lacivert paltosunun fermuarını çekti.

Kamyonetine gitmek için dışarı çıktık. Bir hışım onun kar yığdığı ve kartopu yaptığı tarafa doğru koştum, sonra kamyonetin ön tarafına gelip kartopunu ona fırlattım; kafasının yan tarafına isabet etti.

O kadar çok güldüm ki neredeyse düşecektim, sonra bir anda gözümün ucuyla gördüğüm bir bulanıklık beni irkiltti. Niko hızla yaklaşp beni kendine çekti ve ikimiz de beyaz, yumuşak kar yığınınına düştük. Burnunu benimkine sürterken kıkırdıyordum.

“Pis oynama, Balarısı.”

“Ne? Kafana küçük bir kartopu isabet etti, ne olmuş yani?”

“Ah, bir şey olmadı. Ancak bunun bedelini ödeyeceksin. Bu gece kontrolü ben alacağım.” Kaşlarını oynattı ve ben de bacaklarımı birbirine bastırdım çünkü onun benim için planladığı şeyi düşünmek bile vücudumun çeşitli tepkiler vermesine neden oluyordu.

Bir kahkaha attı. “Hadi. Şimdi gitmezsek seni yaklaşık otuz saniye içinde soyacağım. Bu pek Noel’e uygun düşmez, değil mi?”

“Hayır.” Niko ayağa fırlayıp beni de kaldırdı. “Ama berbat bir fikir değil.”

“Kamyonete geç.” Niko kapıyı açınca hiç ikiletmeden bindim. Öne doğru eğildi ve kemerimi takarken beni sertçe öptü.

Ve soluğumu kesti.

Tek istediğim daha fazlasıydı.

YİRMİ

. . .

Niko

Ağacı Vivian'ın evine taşıdım ve o süslememizi istediği kurabiyeleri hazırlarken onun için tavan arasındaki Noel süslerini indirdim. Taşaklarım kadar donduğum için oturma odasındaki küçük şöminede ateş yakmıştım. Yoğun bir kar yağışı vardı ve dışarıdaki işimizi bitirdiğimiz için mutluydum.

Ağacı standına kaldırdığımda alkışladı. Vivi'yi mutlu etmek için çok efor harcamaya gerek yoktu; onun küçük şeyleri bu kadar umursamasını her zaman takdir etmişimdir. Çoğu insanın umurunda bile değildi. Ama Vivi her zaman farklı olmuştu.

Kanepeye oturup onu izlerken Vivian süs kutularını açtı ve onları asmaya başladı. Yaptığı sıcak çikolatayı yudumladım. Onu izlerken ateş önümde gürlüyordu. Her şey çok... normaldi.

Hayatımda normal anlar yok denecek kadar azdı ama Vivian'la geçirdiğim böyle zamanlar tüm bunlara sahip olup olmayacağımı merak etmeme neden oluyordu. Hayatımın çoğunu hayatta kalma modunda geçirmiştım ve nasıl anda kalacağımı bilmiyordum.

Ama şu anda bunu yapıyordum ve çok iyi geliyordu.

"Bunu diş tellerimi çıkardığımda annem almıştı." Bembeyaz dişlerini göstererek kocaman gülümseyen bir kız süsünü kaldırdı; üzerinde onun adıyla diş tellerinin çıktığı tarih yazılıydı.

Doğduğundan beri her yıl annesinden bir süs eşyası alırdı. Bir golf süsü vardı ve üzerinde spordaki kısa görevlerini temsil eden

küçük bir amigo kız bulunuyordu. Vivian'ın annesini her zaman sevmiştim. Bir annede olması gereken tüm özellikleri taşıyordu. Kızlarını çok seviyordu ve bana her zaman filmlerdeki aileleri hatırlatıyorlardı.

“Tatiller daha mı zor? Yılın bu zamanını sevdiğini biliyorum,” diye sordum süsü asmasını, sonra ona bakmak için geriye doğru bir adım atmasını izlerken.

Vivian yanıma gelip kanepeye oturdu. “Onu her gün düşünüyorum ama yılın bu zamanları içim daha bir buruluyor çünkü annem tatillere bayılırdı.”

Uzanıp Vivian'ı kucağıma çektim. Bu beni sinirlendirdi. Babam gibi ebeveyn olmakla hiçbir alakası olmayan, pervasız bir hayat sürdüren adamlar yaşıyordu. Hapishaneden çıkıp evine dönecekti. Beth Thomas ise kızlarının üniversiteden mezun olduğunu ya da evlendiklerini görememişti.

Bu ne boktan bir durum!

“Üzgünüm. Bu dünyayı çok erken terk etti.”

“Evet, öyle oldu. Tek artısı, en azından buna hazırlanabilmemiz oldu. Kanseri hiç adil değil, değil mi?”

“Hayır, değil. Şu anda tüm kız kardeşlerinin evde olmasının bir faydası oluyor mu?”

Vivian geri çekilip bana baktı. “Kesinlikle. Ama en çok neyin yardımcı olduğunu biliyor musun?”

“Ne?”

“Seninle olmak. Annem öldüğünden beri hissettiğim en mutlu an gerçekten de bu, Niko. *Bu*.” Elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. “Bu beni mutlu ediyor.”

Onu kendime doğru çekip sıkıca sarıldım.

“Beni de mutlu ediyor.”

Şimdi her şeyi nasıl mahvetmeyeceğimi bulmam gerekiyordu.

Hafta sonu çok hızlı gelip geçmişti. Ağacı görmesi ve kurabiye yemesi için Mabel'ı Vivian'ın evine getirmiş, göl kenarındaki arka bahçeye devasa bir kardan adam yapmıştık.

Sonraki üç gün görevdeydim ve geçirdiğimiz hafta sonundan sonra Vivi'den uzakta bir gece geçirmek dahi istemiyordum. O kız dünyamı altüst ediyordu ve ben daha fazlasını istiyordum.

"Niko, bir ziyaretçin var," dedi Koca Al boğazını temizleyerek. Kapüşonlumu başımdan geçirip ona baktım.

"Kimmiş?"

"Baban. Aşağıda. Onu içeri davetsem mi yoksa göndersem mi emin olamadım."

"Doğrusunu yaptın. Ben hallederim," dedim ve beremi alıp zemin kata indim.

Sanki dünya umurunda değilmiş gibi itfaiye aracının yanındaki sandalyede oturuyordu. Aynı görünüyordu, belki biraz daha yaşlı.

"Burada ne işin var?" diye sordum kollarımı göğsümde kavuşturarak. Ona tepeden bakıyordum.

Ayağa kalktı. Hemen hemen aynı ebatlardaydık, hatta muhtemelen ondan birkaç santim daha uzundum. Artık o kadar da korkutucu görünmüyordu. Ben onun dövdüğü küçük çocuk değildim ve onun bunu anladığından emin olmak için omuzlarımı dikleştirdim.

"Ne yani, baban gelip sana eve döndüğünü haber veremez mi?"

"Gerek yok. Çıktığını biliyordum," dedim. Yüzünde alkol ve uyuşturucu izi aradım ama göremedim. Saçları eskisi gibi kısa kesilmişti ama şimdi kahverengi tutamlara aklar karışmıştı.

"Evet, duydum. Öz kızımın torunumun orada benimle ve annemle birlikte yaşaması gerektiğini düşünmüyor musun? Artık

kararları sen mi veriyorsun, Niko?” Bana yaklaşıncaya geri çekilmedim.

İki yanımda yumruklarımı sıktım ve onu yere sermemek için bütün irademi kullanmam gerekti. Çocukken bana yaptığı onca şeyden dolayı onu dövmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Ben sadece onları güvende tutuyorum. Elbette kendimce nedenlerim var. Yoksa hücrede çürürken bütün bunları unuttun mu?”

“Ben hiçbir şeyi unutmadım. Bundan sonra ailemle ilgili kararları benim vereceğimi bildiğinden emin olmak için geldim,” diye tısladı.

“Bu konuda iyi şanslar,” diyerek başımı yukarı aşağı salladım, ifadem sertti.

Ellerini yumruk yapıp iyice dibime geldi, gözümü korkutmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu.

“Benim işime karışma.”

“Dikkatli ol, ihtiyar. Ben senin hatırladığın o küçük çocuk değilim. Yumruklarını sana karşı koyamayacak birine indiriyor olmayacaksın yani. Seni fena halde dövmekten çekinmem. Aslında ilk yumruğu atman için sana yalvarıyorum.”

Kıkırdadı ve uzaklaşmak için arkasını döndü.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedim. “Buradan siktir git ve bir daha gelme.”

“Niko,” diye seslendi ve yüzünde kötü bir sırıtıyla arkasını döndü. “Yıllar önce kıcımı kurtarabilecekken ihtiyar babana yardım etmediğin için endişelenme. Ailene hiç sadık olmadığın ortada ama ben bu işin peşini bıraktım.”

Sinirli bir kahkaha attım. “Hapishane bile senin pislik olduğunu değiştirememiş demek. Belki çocuğundan işlediğin suçun cezasını üstlenmesini istemenin boktan bir şey olduğunu fark edersin diye düşünmüştüm ama belli ki henüz o noktaya gelmemişiz.”

“Beni yargılayabileceğini sanıyorsun çünkü sen... ne? Bu bok-

tan kasabada itfaiyeci olduğu için mi? Benden daha iyi değilsin. Hem artık geri döndüm. Her gün ne kadar boktan biri olduğunu sana hatırlatmaktan mutluluk duyacağım.”

“Burada istenmiyorsun,” dedi arkamdan bir ses ve döndüğümde Şef’in arkasında birkaç adamla birlikte orada durduğunu gördüm. “Sanırım oğlun senden gitmeni istedi. Ben de burada hoş karşılanmadığını tekrar söylemek için buradayım.”

“Ah... bizim ihtiyar Jack Thomas. Oğlumun kızınla çıktığını duydum. Vivian hep tatlı bir kız olmuştur. Yanlış hatırlamıyorsa benden biraz korkardı. Büyüdüğüne göre artık iyice güzelleşmiştir, değil mi?” Onun üzerine atıldım ama beni geriye çekerek ona ulaşmamı engellediler. Paslı ve Leylek birer kolumdan tutuyordu ve yüzleri öfkeden kıpkırmızıydı. Onlar da o şerefsizi yumruklamak istiyorlardı ama bunun yalnızca başımızı belaya sokacağını biliyorlardı.

“Onun adını pis ağzına alma,” diye bağırdım ve Şef yanıma yaklaştı.

“Bir daha kızımdan bahsedersen bu adamların oğlunu üzerine salmasına izin veririm. Bunu en büyük düşmanım için bile istemezdim ama geldiğimiz nokta bu.”

Babam ellerini havaya kaldırıp gülümsedi. “Kötü bir niyetim yoktu. Sadece ortada olanı söylüyorum. Görüşürüz, çocuklar. Bir ara eve uğra, Niko? Yolu kürekle açacak birine ihtiyacım var.”

“Konuşmaya devam et, ihtiyar. Şartlı tahliye memurunu ziyaret etmenin zamanı gelmiş olabilir diye düşünüyorum. Sana göz kulak olma konusunda ona biraz yardım ederim belki,” dedim ve yüzü yeniden sertleşmeden önce ilk kez bir anlığına bocaladığını gördüm, ardından dönüp uzaklaştı.

“Siktir,” diye fısıldadım. “Bu pislik tam bir felaket. Her zaman öyleydi, her zaman öyle olacak.”

“Şartlı tahliye memuruna ulaşmanın bir yolu var mı?” diye

sordu Büyükbaba ve arkamı döndüğümde onun hemen dibimde olduğunu gördüm.

“Hayır.”

“Ben bu işi hallederim. Orada çalışan bir arkadaşım var. Bir arar danışırım,” dedikten sonra uzaklaştı ve Paslı’yla Leylek de kollarımı bıraktılar.

“Özür dilerim, dostum,” dediler aynı anda.

Konuşamıyordum. Çok kızgındım. Sadece başımı anlayışla salladım ve Jack herkese işlerinin başına dönmelerini söyledi. Herkesten aksi yöne ilerledim ve o pisliğin gittiğinden emin olmak için sokağa çıktım. Jack de peşimden geldi.

“Sadece seni kızdırmak için onun adını zikretti. Hiçbir şey yapmayacak. Bu hapishaneye tek yön bilet olur,” dedi.

“Aynı fikirdeyim. Ama ondan her şey beklenir. Şartlı tahliye memuruyla kesinlikle konuşmak istiyorum ama sanırım karakolu arayıp Brady’den önlem olarak pastaneye ve Vivi’nin evine göz kulak olmasını isteyeceğim.” Brady Townsend’le birlikte büyümüştüm ve o artık bir polis memuruydu. Her zaman iyi bir adam olmuştu.

“Bu iyi bir fikir.” Jack omzuma vurdu. “Uzun süre dışarıda kalmayacak, Niko. Sadece biraz sabret. Az önceki konuşmasına bakılırsa... o herif parmaklıklar ardına dönmeye hazır görünüyor.”

Bir elimle enseme ovuşturdum. “En iyisi bu olurdu. Buraya geldiğine inanamıyorum. Adam sadece kavga arıyor.”

Doğru yere gelmişti.

Aradığı kavgaysa istediğini elde edecekti.

İtfaiye istasyonundan çıktığımda Vivian’ın evine gitmek için sabırsızlanıyordum. Benim için bir sürprizi olduğunu söylemişti ve akşam yemeğini çıplak pişirdiğini umuyordum. Kapısına var-

dıgımda kilitli olmadığını görünce inledim.

“Ne sikime...” Mabel bana doğru hücum edince konuşmayı kestim.

“Neek Neek! Seni özledim.”

Onu kucağıma alıp yanağından öptüm. “Burada ne yapıyorsun, küçük böcek?”

“Annemin senin gibi bir ateş adamıyla randevusu vardı. Bayan Vivi beni okuldan aldı. Şimdi de sana akşam yemeği hazırlıyoruz.”

“Öyle mi?” diye sordum yeğenimi yere indirip mutfığa doğru ilerleyerek. Vivian ocakta bir şeyler karıştırıyordu ve dönüp bana baktı. Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalktı ve son zamanlarda onu her gördüğümde olduğu gibi göğsüme ağır bir his çarptı.

Vivian kaşığı tezgâha bırakıp bana baktığı esnada yanına giderek, “O kapı kilitli değildi,” dedim.

“Çünkü az önce postayı almak için dışarı çıktık ve sen de arayıp yolda olduğunu söyledin.” Tek kaşını kaldırarak ona meydan okumam için beni kışkırttı. “Alarmı dün gece aktifleştirdim ve gerekli olduğunu düşünmesem bile alarmı kurduğun için sana minnettarım.”

“Gerçekten gerekli, Balarısı.” Kollarımı ona doladım ve bütün güzelliğini içime çektim. “Bu küçük böceğin burada ne işi var? Gelir gelmez seni soyarım diye düşünüyordum.”

Güldü ve bana bakmak için başını arkaya yatırdı. “Çaylak ve Jada yemekten sonra eve dönerken onu almak için uğrayacaklar.”

“Vay canına. Adam hızlı çıktı. Ona çıkma teklif edecek cesareti bulabileceğini sanmıyordum.”

“Etti. Çok da tatlıydı. Kardeşin gergin görünüyordu. Çaylak ona çıkma teklif etti, sonra da Mabel’ı eve dönerken alabileceklerini söyledi.”

“Mabel’a bakman çok tatlı.” Eğildim ve onu sertçe öptüm.

“Kahretsin, seni özledim, bebeğim.”

“İğrenç. Mutfakta öpüşmek yok, Neek Neek,” diye bağırdı Mabel arkamdan.

Bir kahkaha attım. “Bu kuralı kim koydu?”

“Bayan Vivi’nin mutfakta öpüşmekten hoşlandığını sanmıyorum. Sana kurabiye yapmadan önce ellerimizi yıkadık. Ama öpüşmedik.”

Vivian kıkırdadı. “Bu konuda haklı. Öpüşmenin mutfakta yeri yok, Neek Neek. Kim yemek ister?”

Mabel zıplamaya başladı ve neredeyse dengesini kaybedip düşünüyordu ki hemen yanına koşup dengesini bulmasını sağladım.

Vivian’ın makarnayı ve sarımsaklı ekmeği mutfakla salon arasındaki küçük masaya taşımasına yardım ettim. Kar hâlâ yağıyordu ve ateş önümüzde gürlüyordu.

Yemekleri masaya yerleştirdikten sonra Mabel’in sandalyesine oturmasına yardım ettim ve tabağına biraz spagetti koydum. Vivian gelip karşıma oturdu ve gözlerindeki hararetli bakışlar onu yalnız yakalama arzusuyla yanıp tutuşmama neden oldu.

Mabel makarnasından kocaman bir çatal aldı ve aynı anda konuşmaya karar verdi. “Bayan Vivi’nin ağacını beğendin mi? Annemin bize bir ağaç alması lazım,” dedi.

“Hey, sen az önce kurallar ve öpüşmek yok diye sayıklamıyordumdu? Ağzın doluyken konuşmamaya ne dersin, prenses?”

Mabel gülmeye başladı, bu da Vivian’ı güldürdü. Eğildim ve peçeteyle Mabel’in ağzını sildim.

“Prensesler bazen ağızları doluyken konuşurlar. Çünkü çok heyecanlanırlar.”

“Bu gerçek bir hikâye,” dedi Vivi bana göz kırparak.

Yemeğimizi bitirdik ve o bulaşıkları yıkarken arkasından yaklaştım. “Seni yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum.”

“Öyle mi?” dedi kollarımın arasında bana dönerek. Mabel ma-

sada boyama yapıyordu. “Aklında ne var?”

“İlk olarak yüzümü bacaklarının arasına gömeceğim. Bu yüzden tatlıyı atladım,” dedim ve ona doğru eğilip kulağını ısırdım.

Vivian elleriyle yüzümü avuçlayıp geri çekildi ve gülümsedi. “Dört kurabiye yedin. Tatlıyı atlamış sayılmazsın.”

“En iyisini sona sakladım,” derken kapı zili çaldı ve geri çekildim. “Geç bile kaldılar.”

Havluyla bana vurdu, ben de ellerimi kaldırdım. “Şaka yapıyorum.”

Mabel’in, Vivi’nin onun için evinde tuttuğu tüm sanat malzemelerini toplamasına yardım ettim. Yeğenimin burada sandığımdan daha fazla zaman geçirdiğine dair bir his vardı içimde.

Vivian kapıyı açtığında kız kardeşimin yanında gergin bir ifadeyle dikilen Çaylak’ı gördüm. Elini kaldırdı. “Selam Niko.”

“İçki içmedin, değil mi?” Yaklaşıp Çaylak’ın etrafını kokladım. “Eğer içtiysen yeğenimi götüremezsın.”

“İıı, teşekkürler, ben de buradayım ya,” diye tısladı Jada ona aynı ilgiyi göstermediğim için.

“Sen bir yetişkinsin. Kendi seçimlerini yapabilirsin. O yapamaz.”

“Yemekte bir kola içtim,” dedi Çaylak kıkırdayarak.

Mabel’in battaniyesini alıp sırt çantasına tıktırdım. “Harika. Sonra görüşürüz.”

Jada gözlerini kısarken Vivian gözlerini kapadı çünkü görünüşe göre onu utandırıyordum.

Jada, “Ben de seni seviyorum, abiciğim,” dedikten sonra yanağımdan öptü ve Mabel bana son bir kez sarıldı.

“Dikkatli sür,” dedim ve Çaylak el sallayarak veda etmeden önce başıyla onayladı.

“Hiç gitmeyecekler sandım,” diye tısladım kapıyı kapadığında.

“Gerçekten mi? Resmen içeri girmelerini engelledin. Bunu çok belli ettin,” dedi Vivian kahkaha atarak. “Ayrıca dışarıda acayip kar yağıyor.”

“Onlara bir şey olmaz. Çaylak karda yangınla mücadele ediyor sonuçta.” Vivian’ı kollarımın arasına alıp sırtını kapıya yasladım. “Seni özledim, Balarısı.”

“Ben de seni özledim,” dedi yüzüne yayılan bir sırıtışla.

“Şimdi o güzel bacaklarını benim için aç ve sana kendini iyi hissettirmeme izin ver.” Dizlerimin üzerine çöktüm.

Tam da olmak istediğim yerdeydim.

Sevdiğim kadına tapıyordum.

YİRMİ BİR

. . .

Vivian

Brady Townsend arabasıyla yanımdan geçerken bana el salladığında işten sonra araba yolumu temizliyordum. Bu hafta onu üçüncü kez görüyordum. Arka cebimden telefonuma uzandım, eldivenlerimi çıkardım ve onu aradım.

“Selam Vivi,” dedi. Birlikte büyümüştük ve arkadaşlığımız yetişkinliğimizde de devam etmişti.

“Niko sana evimin önünden geçmeni mi söyledi? Son zamanlarda pastaneye de her zamankinden sık geldiğini fark ettim,” dedim küreği yere bırakarak.

“Ne yani sıcak hamur işi almaya pastaneye uğramam için illa birinin bir şey demesi mi lazım?” diyerek kıkırdadı.

“Bana yalan söyleme, Brady. Sana Victoria’yı benim ayarladığımı unutma. Bana borçlu olduğunu söylemiştin, değil mi?” Onun ve Niko’nun yakın arkadaş olduklarını biliyordum. Her zaman öyleydiler.

“Sadece endişeleniyor, Vivi. Adamı rahat bırak. Babasının nasıl bir canavar olduğunu biliyorsun. İtfaiye istasyonunda sıkışıp kaldı ve senin için endişeleniyor.”

Derin bir iç çektim. Bunu bir dereceye kadar anlıyordum. Ama evime bir alarm sistemi kurdurmuştu ve Billy West’i bir hafta önce hapisten çıktığından beri görmemiştim bile. Niko şartlı tahliye memuruyla irtibat halindeydi ve istasyona gelip olay çıkardığı günden beri onu bir daha görmek zorunda kalmamıştı.

“Alarmı kurdurdum ve tamamen iyiyim. Kontrol ettiğin için teşekkürler.” Onunla vedalaştıktan sonra hemen Niko’yu aradım çünkü onun bu kadar endişeli olmas beni rahatsız ediyordu.

“Selam Balarısı. Her şey yolunda mı?”

“Evet. Garaj yolunu kürüyorum ve seni düşünüyorum. Keşke burada olsaydın.”

“Bu gece Paslı’nın horultusunu dinlemek yerine senin yanında uyumayı ne kadar çok isterdim bilemezsin,” dedi.

“Seni duyabiliyorum, dangalak,” diye bağırdı Paslı. “Seni Vivian gibi güzel kaşıklayıp sarılamadığım için üzgünüm.”

“Paslı, neden sürekli kızlarımdan bahsediyorsun?” Arkadan babamın sesi geldi ve gülmekten kendimi alamadım.

“Bak, ne iş açtın,” dedim.

Niko oradan uzaklaşmış olmalıydı çünkü arkadaki sesler kesildi. “İki gün sonra izinli olduğumda garaj yolunun geri kalanını küreyeceğim. İçeri gir ve kapıyı kilitle, tamam mı?”

Başımı iki yana salladım ama saçmaladığını düşündüğümü belli etmedim. “Tamam. Söz veriyorum iyiyim. Sanırım Dylan ve Charlie bu akşam bana film izlemeye gelecekler.” Ashlan bu sabah okula dönmek için evden ayrılmıştı ve Everly de bir hokey takımıyla görüşmek için birkaç günlüğüne Şikago’ya uçmuştu.

“Güzel. Gittiklerinde alarmı kurduğundan emin ol.”

“Tamamdır,” dedim. “Seni seviyorum, Niko.”

“Ben seni daha çok seviyorum, Balarısı.”

Telefon görüşmesini sonlandırdım ve karların yığıldığı garaj yolunun diğer tarafına geçtim. Kar yağışı nihayet durmuştu, bu yüzden oraya gidip araba yolunu temizlemek için mükemmel zamandı.

Adımı duyduğumda son kısmı kürüyordum. Güneş dağların ardına çekilmişti ama hâlâ rahatça görebileceğim kadar aydınlıktı.

Arkamı döndüğümde Billy West'in araba yolumun kenarında durduğunu gördüm.

"Vivian'dı, değil mi?" diye sordu.

Bu adamdan sadece birkaç kapı ötede yaşayarak büyümüş-tüm ama yine de ondan hep uzak durmuştum. Niko bana dayak olaylarını anlatmaya başlamadan önce bile. Ondan hep kötü bir elektrik almıştım ve bu hiç değişmemiştir.

"Evet." Kürek önümde duruyordu ve kaldırıp savurmam gere-kirse diye sapını sıkıca tutuyordum.

"Her zaman korkak küçük bir kızdın, değil mi?" derken se-sinde keskin bir tını vardı. Niko gibi iri ve uzun boyluydu ama gözleri buz mavisiydi ve bakışlarında hiç sıcaklık yoktu.

"Hiç korkmadım, şimdi de korkmuyorum. Sadece burada ne aradığını anlamaya çalışıyorum." Omuzlarımı dikleştirip gözleri-nin içine baktım.

"Bir adam itham edilmeden kasabada yürüyemez mi?" Gül-dü ama hiç samimi değildi. Shayla West, Niko'nun babası hapse girdikten sonra sokağımızdan taşınmış ve daha küçük bir eve yer-leşmişti. Evleri kasabanın diğer ucundaydı, yani kasabada dolaşı-yorsa kendi evinden gelmiyordu.

"Elbette yapabilir. İyi günler." Ondan uzaklaştım ama arkamı dönmedim çünkü gözümü ondan ayırmak istemiyordum, böy-lece yoluna devam ettiğinden emin olabilirdim. İlk adımlarımızı attığımız günden beri kızlarına kendilerini nasıl koruyacaklarını öğreten bir itfaiyeci tarafından yetiştirilmiştim.

Yine güldü. "Şu haline bak. Gözünü büyük kötü kurttan ayır-mıyorsun. Sana zarar vermeyeceğim, Vivian. Belki de Niko için endişelenmelisin. Yangınlarla mücadele ediyor. Birinin onu sen-den ne zaman alacağını asla bilemezsin, değil mi?"

Gözlerimi kısarak bakarken ona küreğimle vurma isteğimi bastırdım. "Hemen gitsen iyi olur. Polisi iki dakika içinde buraya

getirtebilirim ve bunun şartlı tahliye memurunla aranı bozmaya-
cağından şüpheliyim.”

Başıyla onayladı ve bir an gözlerini uzağa diktikten sonra tek-
rar bana baktı. “Umalım da bu gece yangın çıkmasın. Oğlum
büyük, kötü bir yangınla ilgileniyor olsaydı sana nasıl göz kulak
olurdu, değil mi?”

Niko’yu mu tehdit ediyordu? Beni mi?

Cebimden telefonumu çıkardım ve arıyormuş gibi yaptım,
o da bir kahkaha atarak uzaklaşmaya başladı. “Sonra görüşürüz,
Vivian Thomas. Evinin güvenliğine gersen iyi olur.”

Biraz ilerledim ve sokağın aşağısında gözden kaybolmasını iz-
ledim, ardından küreği ön verandada bırakarak eve girdim. Kapı-
yı kilitleyip kız kardeşlerimi aradım.

Dylan ve Charlotte birkaç dakika içinde gelmişlerdi. Onlara
konuştuklarımızı anlattım ve ikisi de bana sıkıca sarıldı.

“O adam her zaman pisliğin tekiydi,” dedi Dylan. “Kafadan
bir tahtası eksik.”

“Evet. Ondan her zaman kötü bir enerji almışımdır,” diyen
Charlotte bana daha sıkı sarıldı. “Bence babamı ve Niko’yu ara-
malıyız.”

“Hayır. İkisi de endişelenir. Bir de Niko nöbetçi, burada ola-
madığı için çıldırır. Billy hiçbir şey yapmadı. Bence insanlarla uğ-
raşmak hoşuna gidiyor, o kadar.”

“Tamam. Ama Niko’yu izin gününde bir daha gördüğünde bu
deli herifin boş boş konuştuğunu ona anlatmalısın,” dedi Dylan
mutfağıma gidip bir kurabiyeye uzanırken.

Charlotte kıkırdadı. “Ben biraz daha farklı ifade ederdim ama
katılıyorum. O zaman dışarıdan yemek sipariş edelim ve film iz-
leyelim.”

“Canım İtalyan yemeği istiyor. Rocco’da da şu sevimli kurye
var ya, oradan sipariş verelim.”

“Sevimli kurye dediğin Byron Jones. Çok genç. Liseden yeni mezun oldu,” dedi Charlotte, ağzı bir karış açık kalmıştı.

“Kendisi on sekiz yaşında bir yetişkin. Ayrıca yirmi beş yaşında gibi görünüyor. Hem ben çıtır sevgili bulduğumu söylemedim, sadece göze hoş göründüğünü söyledim. Ürkütücü hapishane kuşu Billy West’le karşılaştıktan sonra sanırım hepimiz Byron Jones’dan biraz faydalanabiliriz.”

“Sen çok edepsiz bir piliçsin,” dedim kahkahalarım arasında. “Byron’ın annesinin senin anaokulu öğretmeninin olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Oğluna salyalarını akıtmandan hoşlanacağından şüpheliyim. Ama yine de lazanya iyi gelir.”

“Neden her şeyi benim için mahvetmek zorundasın? Lanet olsun. Tatlı Bayan Jones’u unutmuşum. Gerçi bir keresinde beni haksız yere okuldan eve göndermişti.”

“Mike Harkins’in taşaklarına tekme atmıştın,” dedi Charlotte kahkahalarla iki büklüm olmadan önce. “Zavallı çocuk burnuna boncuk sokmuş ve senden yardım istemişti.”

“Yardım etmeye çalışıyordum, bu yüzden yaptığı haksızlıktı. Bir şey canını yaktığında, mesela elini arı soktuğunda, biri sana yumruk atarsa acını unuttuğunu duyduğumu hatırlıyorum. Ben de taşaklarına tekme atarsam burun deliğine giren boncuk için sizlanmayı bırakır diye düşünmüştüm.”

Dylan internetten siparişimizi verirken üçümüz de isterik kahkahalar atıyorduk.

“Teorin işe yaradı mı?” diye sordum sonunda kendimi toparlayarak.

“Kesinlikle yaradı. Küçük Mikey deniz canavarını can havliyle tuttu ve güneş görmeyen yerini tekmelediğim için ağlamaya başladı. Tabii, bedelini eve gönderilerek ödedim.”

“Boncuğa ne oldu?” O zamanlar bunu duyduğumu hatırlıyordum ama ne olduğunu hatırlayamıyordum çünkü zavallı çocuğu tekmelediği için annemle babam Dylan’a çok kızmıştı.

“Taşakları yanıyor diye yaygara koparmayı bıraktığında Bayan Jones sesinin neden bu kadar genizden geldiğini sordu, ben de burnuna boncuk soktuğunu söyledim. Yani ben cezalandırılıyor- sam o da en azından kendi payına düşenden sorumlu tutulmalıydı.” Dylan telefonunu bıraktı ve sırtıttı.

“Sonunda hastaneye gitti ve boncuğu çıkardılar. Hatırlıyor musun, Dilly? Ertesi gün göstermek için o küçük kavanozun içinde getirmişti.”

“Ah, gayet iyi hatırlıyorum. Annem o gece yemekten hemen sonra beni odama göndermişti. Hiç bağırmadı. Ama benim yüzümden hayal kırıklığına uğradığını belli etmişti, ki bu daha da kötüydü. Babama beni tokatlaması için yalvardım ama ikisi de reddetti. Şiddetin asla çözüm olmadığını söylediler. Ve kokuşmuş Mikey Harkins ertesi gün okulda ünlü muamelesi gördü. Hem de ne için? Burnuna boncuk soktuğu ve bir Johnson tarafından tekmelendiği için mi?”

Odada yine kahkahalar yükseldi. Kız kardeşlerim etraftayken her şey daha güzeldi.

“Hey, sanırım Mike Harkins bekâr. Colette’le birkaç ay önce ayrıldılar diye duydum,” dedi Charlotte.

“O topa asla girmem. Ona yardım etmeye çalıştığım halde suçun üstüme yıkılmasına ses çıkarmamasından sonra olmaz. Beni o kadar hızlı şikâyet etti ki başım döndü.”

Sonraki yarım saati hangi filmi izleyeceğimizi tartışarak geçirdik ve bir romantik komedide karar kıldık; bu tam da kafamı dağıtmak için ihtiyacım olan şeydi.

Kapı çaldı ve Dylan eğilip sarı saçlarını öne savurduktan sonra başını kaldırıp saçlarını düzeltmeye çalışırken Charlotte’la ben gözlerimizi devirdik.

“Ne? Flört etmek benim ikinci dilim,” diyerek kapıya doğru ilerledi.

“İkinci dilin iğnelemek sanıyordum?” diye bağırdı Charlotte.

“İyi. İkisini de akıcı konuşuyorum.” Kapıyı açtı ve Byron Jones elinde yemek dolu bir çantayla orada duruyordu. Onu bir süredir görmemiştim ve lanet olsun, kız kardeşim haklıydı. Boyu 1.80’in biraz üzerindeydi, sarı saçları yüzüne dökülüyordu ve kocaman gülümsüyordu.

“Dylan Thomas. Öyle olmadığını söyle,” diye mırıldandı.

“Byron Jones... Aynen öyle. Yemeğimizi getirdiğin için teşekkürler.”

Çocuk çantayı ona uzattı ve Charlotte’la ben sanki seçtiğimiz filmmiş gibi o ikisinin utanmadan flört edişini izledik. Kız kardeşim kirpiklerini kırıştıtırıp saçlarını omzunun üzerinden savururken saçma sapan muhabbet ediyorlardı.

“Pekâlâ. Al bakalım.” Kız kardeşim ona biraz para uzattı ve göz kırptı. “Hepsini tek bir yerde harcama.”

“Harcamam. Arayı fazla açmayalım, tamam mı?” dedi çocuk Dylan kapıyı kapamadan önce.

“Çok ateşli değil mi?” diye sordu Dylan bize dönüp çantayı masanın üzerine koyarak.

“Hımm, flört oyunumu geliştirmek için biraz derse ihtiyacım var. Olanları izlerken bildiğin ter döktüm.” Charlotte mutfığa doğru ilerledi ve üç tabak alıp masaya koydu.

“Lütfen. Bu daha ne ki? Birkaç yaş büyük olsaydı o parçayı götürürdüm.”

Başımı iki yana sallayıp bir kahkaha attım. “Götürmek mi? Böyle konuşan kaldı mı ya? Her neyse, birkaç yıl içinde yaş farkının bir önemi kalmayacak.”

“İyi bir noktaya değindin.” Dylan spagettisini çatalla döndürüp ağzına attı. Filmi başlattık ve yemek yerken izledik.

“O kadar doydum ki bir lokma daha yiyemem,” dedi Charlotte ve o sırada üçümüzün de telefonu aynı anda titredi.

Bu asla iyiye işaret olmazdı. Hele de bir itfaiyeci ailesiyseniz.

“Ah, olamaz. Jefferson’daki depo yanıyor,” diye fısıldadı Dylan.

Midem bulandı ve telefona baktığımda Niko’dan bir mesajın geldiğini gördüm.

Niko ~ Merak etme, Balarısı. Biz iyi olacağız. Döndükten sonra seni ararım.

“Lottie az önce durumun kötü olduğunu söyleyen bir mesaj attı. Oraya gidiyormuş,” diye fısıldadı Charlotte. Koca Al’in karısı tehlikeli olduğunu düşünüyorsa bu iş ciddiye.

“Paltolarınızı alın. Biz de gidiyoruz.” Hemen beremle eldivenlerimi aldım ve kısa sürede Dylan’ın arabasına bindik.

Ben camdan dışarı bakarken Dylan tekrar tekrar, “Sorun çıkmayacak,” dedi.

“Bu yangını Billy West’in çıkarmış olabileceğini düşünmüyorsunuz, değil mi? Böyle saçma sapan konuşması tuhaf değil mi?” Ellerimle oynuyor, gitgide artan endişemi dizginleyemiyordum.

“Önce herkesin iyi olduğundan emin olalım. Elektrik kaynaklı mı ya da öyle bir şey mi bilmiyoruz. Endişenin mantığının önüne geçmesine izin verme.”

Başımı yukarı kaldırdığımda kırmızı, turuncu ve sarı alevlerin siyah gökyüzünü aydınlatıldığını gördüm. Etrafında duman dalgalanıyordu ama bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük yangındı. Dylan arabasını itfaiye araçlarının arkasına çekerken gözyaşlarım yanağımdan süzölmeye başladı. Herkes yardım etmeye geldiğinden etrafta polis arabaları ve paramedikler de vardı.

“İçime kötü şeyler doğuyor,” diyerek kapıyı açtım ve aceleyle dışarı çıktım.

Önce Lottie’yi bulduk. “Yangın kontrolden çıktı, kızlar. Destek ekip çağırdılar ama Westberg’den gelecek ekibin buraya ulaşması biraz zaman alacak.”

Koca Al ve Jace yanlarında baygın biriyle dışarı çıktıklarında etrafa bakındım. Jace, “Bir doktora ihtiyacımız var!” diye bağırdığında dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

“Aman Tanrım. Bu Paslı,” dedi Dylan. Yaklaşmaya çalıştık ama polis bölgeyi kapamıştı, bu yüzden daha fazla ilerleyemedik.

Alevler içindeki binaya bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Babamdan ya da Niko’dan hiçbir iz yoktu.

YİRMİ İKİ

. . .

Niko

Birçok yangın söndürme görevinde bulunmuştum ama hiçbiri böyle değildi. Bir türlü kontrol altına alamıyorduk ve destek yolda olduğu için şükreliyordum. Altımızdaki zemin çöktüğü için Paslı çok fena düşmüştü. Şef, Leylek ve ben birlikte hareket ederek binanın batı tarafındaki yangını elimizden geldiğince söndürmeye çalıştık. Depo üç katlıydı ve bu cehennemde ilerlemeye devam etmemizin tek nedeni, en üst katta çalışan iki kişinin yangında mahsur kaldığı bilgisinin geçilmiş olmasıydı. Aşağıdaki dört kişi çoktan güvenle tahliye edilmişti.

“Buradan çıkmamız gerek,” diye bağırdı Leylek. Alevler nefes alacak bir açıklık bulduğunda duvarlar tıpkı şimdiki gibi ürkütücü bir gıcırta koyverirdi.

“İmdat!” diye seslendi biri, birkaç metre yukarıda gibi görünen bir yerden. Doğru duyduğumdan emin değildim çünkü alevler şiddetini artırırken çıkardığı sesler genellikle karıştırılabilirdi. Etrafımızı saran duman dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı.

“Bunu duydun mu?” diye sordum.

“Duydum. Leylek, sen hortumu kullan ve alevleri hafifletmek için elinden geleni yap, Niko ve ben oraya geri dönmeye çalışacağız,” diye bağırdı Şef.

Leylek hortumu kavrayıp ilerlediğimiz yöne doğru tutmaya başladı.

“Ben önden gideceğim,” dedim. Yangınlarla mücadele ederken Vivi’ye her zaman babasının arkasını kollayacağıma söz vermiştim ve sözümü her zaman tutmuştum. Bu adam benim için bir babadan farksızdı ve yanında olduğum sürece zarar görmesine asla izin vermeyecektim.

Her nasıl olursa olsun.

Şef başıyla onayladığında ilerlemeye koyuldum. Sıcaklık neredeyse nefesimi kesiyordu ama yardım isteyen ses daha da netleşti. Elimle o yöne doğru devam edelim diye işaret ettim ve kapıya ilerledim. Leylek arkamızdaydı, sesin yardım için yalvarmaya devam ettiği kapıya doğru ilerlerken tehditkâr alevlere nişan alıyordu.

“Buraya.” Hortumu doğrultup elinden geldiğince püskürtmesini izlerken geride durdum.

Zamanın tükenmekte olduğunu biliyordum ve kapıyı kontrol ettikten sonra kuvvetle tekmelemeden önce kadınıma hayal ettim. Köşeye sığınmış iki adam bulduğumda zihnime Vivi’ye dair düşünceler doldu. Şef ve Leylek arkamdaydı. Şef hoparlör sisteminden birine bağırarak merdiveni binanın batı tarafına getirmelerini söylüyordu. Onları geldiğimiz yoldan çıkarmamız mümkün olmayacaktı. Pencereden çıkacaktık ve tek umudumuz merdiveni bu tarafa getirebilmeleriydi çünkü binanın büyük bir kısmı alevler içindeydi. Ayağa kalkmalarına yardım ettik ve pencereye doğru gittiğimde merdivenin aşağıdan bize doğru getirildiğini gördüm. Bu bizim tek çıkış stratejimizdi çünkü alt katlarda bulunan balkonlar çoktan yanmaya başlamıştı. Aşağı inmemizi engelleyecek alevleri söndürme uğraşı devam ederken birkaç hat getirildi.

Bu durumla ilk kez karşılaşmıyordum ama kaç kez olursa olsun kolaylaşmıyordu. Özellikle de başkalarının hayatı size bağlıyken. Nihayet uğruna yaşayacağınız önemli bir şeyiniz olduğunda.

Vivian.

“Merdiveni yerleştirdiler. abuk hareket etmeliyiz,” diye bağırdım ilk adamın merdivene çıkmasına destek olurken. Leylek adamın dışarı çıkmasına yardım etti. İnişini izlerken etrafında alevler güröl güröldü.

Ben kapıya bakıp yangının tehlikeli bir şekilde yaklaştığını gördüğümde, “Lanet olsun. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum,” diye haykırdı diğer adam.

“Başka seçeneğin yok. Git.” Şef’le birlikte hızla pencereden dışarı çıktıklarında Leylek alevlerin ilerleyişini durdurmak için hortumu kullanıyordu. Aşağıdaki adamlar da ellerinden geleni yapıyorlardı ama bağırışları ve endişeleri duyabiliyordum ve bu büyüyen yangını daha fazla kontrol edemeyeceklerini biliyordum.

“Hortumu bırak ve git,” diye bağırdım Leylek’e.

Bana karşı koymadı. Pencereden dışarı çıktı ve merdivenin yarısına kadar geldiği anda, alevler bulunduğumuz odayı sararken ben de pencereden resmen atladım. Basamakları hızla inerken Leylek’e yetiştim, tereddüt edenlere merhamet göstermeyen alevler peşimdeydi. Aşağıdakiler binaya hortum tutuyordu ve olay yerine birkaç itfaiye aracının daha geldiğini gördüğümde her şey bulanıklaştı.

Tanrı’ya şükürler olsun.

Bina, arkasındaki ormana çok yakındı ve yangının o yöne doğru ilerlemesi riskini alamazdık. Leylek yere düştü ve ben de merdiveni indirebilmeleri için yaklaşık iki metre yukarıdan atladım.

Aşağıda tam bir kaos hâkimdi. Alevlerin tamamen sardığı binaya dönüp baktığımda oradan nasıl çıktığımıza hayret ettim.

“Paslı nasıl?” diye sordum Şef yanıma geldiğinde.

“İyi olacak. Onu ambulansa bindirdiler. Sanırım düşmek onu sarsmış.”

“Jack, bize bilgi verebilir misin?” Ray yanımıza geldi. Bir kasaba ötedeki Westberg itfaiyesinin şefiydi.

Ben kamyonu doğru ilerleyip maskemi çıkarırken Şef ve Ray kenara çekildiler. Bir şişe su alıp kana kana içerken biraz olsun dinlenebildiğime sevindim.

“Niko,” diye bağırdı Vivian ve arkamı döndüğümde bana doğru koştuğunu gördüm.

“Burada ne işin var? Yangına bu kadar yakın olmamalıydın,” dedim. Etrafıma bakındığımda bölgeyi kordon altına aldıklarını gördüm ama bu belli ki Thomas kızlarının içeri girmesini engellemişti. Dylan ve Charlotte babalarıyla konuşmak için kenarda bekliyorlardı.

“Önemli değil. İyi misin?”

“Ben iyiyim.” Saçlarını yüzünden çektim ve pembe burnunun ucunu öptüm. Dışarı çok soğuktu ve bu yangının yakınında olmasına gerek yoktu. “Eve dönmen gerekiyor. Bu gece uzun olacak.”

“Sana bir şey söylemem lazım,” dedi Vivian kollarını belime dolayıp bana sımsıkı sarılırken.

Bir dakika bu şekilde kaldıktan sonra çenesini tutup gözlerine bakabilmek için kaldırdım. “Nedir?”

“Akşamüstü garaj yolunu kürüyordum ve baban uğradı,” dedi. Gözlerime diktiği gözlerindeki endişeyi gördüm. Korkuyu. Bu adamın elini kolunu sallaya sallaya geri dönüp hepimizin hayatını altüst etmesi beni sinirlendirdi.

“Sana bir şey söyledi mi?” Eldivenimi çıkarıp bir elimi yanığına koydum. Birkaç kiloluk yanmaz teçhizatın içinde olmama rağmen onu rahatlatmaya ihtiyacım vardı.

“Bu gece bir yangında yaralanırsan sana yazık olacağını söyledi,” dedi Vivian çılgına dönmüş gibi. “Seni görene kadar söylemek istemedim çünkü benim için endişeleneceğinden korkuyordum. Ama gerçekten yangın çıkaracağını hiç düşünmemiştim. Tanrım, Niko. Peki, ya bu yangın onun başının altından çıktıysa? Sana daha önce haber vermeliydim.”

“Bebeğim, sakın ol. Öncelikle benim için endişelenme. Ama bundan sonra onu gördüğün gibi bana söyleyeceksin. Çalışayım ya da çalışmayayım. Her zaman ne yaptığını bilmemiz gerekiyor çünkü ona güvenmiyorum. İkincisi, eğer bu yangını o çıkardıysa çok yakında hapishaneye geri döner. Kundakçılık müfettişi yangının çıkış nedeninin kundaklama olup olmadığını hemen anlayacaktır ve babam yakalanmadan nasıl yangın başlatacağını bilecek kadar akıllı değil.” Rüzgâr etrafımızda eserken kollarımı ona doladım ve sıkıca kendime bastırdım.

“Niko, bu kaltağın hakkından birlikte gelmemiz gerek,” dedi Leylek bize doğru yürüyerek. “Selam Vivi. Adamını çalmam lazım, olur mu?”

Vivian bana bakmak için geri çekildi. “Lütfen dikkatli ol. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum, Balarısı. Eve git. Bu gece kız kardeşlerinle kal. İşimiz biter bitmez seni arayacağım.” Eldivenlerimi ve maskemi tekrar takmadan önce onu sertçe öptüm.

Sonra da önümde gürül gürül yanan alevlere doğru yürüdüm.

“Bu tam olarak nedir?” diye sordum, kadınının talimatına göre toz ve sıvı dolu kâseyi karıştırarak.

“Çömlekçilik. Bu gece farklı bir şeyler yapmanın güzel olacağını düşündüm,” dedi kâsesini karıştırıp gülümserken.

Kıkırdayıp eğildim ve gri maddeyi yanağından sildim. “Peki, neden çömlek yapıyoruz?”

“Çünkü eğlenceli ve farklı. Eserlerimizi bu gece hazırlayıp yarın boyayacağız. Ne yapacağını biliyor musun?”

“Bir balarısı yapıyorum. Onları çok seviyorum,” diyerek göz kırptım.

Başını yana eğip gülümsedi. “İtfaiye istasyonuna koyman için sana bir kalp yapıyorum.”

“Ah, desene bizim çocukların dalga konusu olacağım.” Kalp şeklinde bir çömlek parçasını işe getirdiğim için benimle nasıl taşak geçeceklerini zihnimde canlandırarak yüksek sesle güldüm.

“Yarağının yanındaki küçük masanın üzerinde duracak. Benden bir parça gibi düşün.”

“Bana yapacağın her şey mükemmel olur,” dedim.

“Yarın benimle Noel alışverişine geleceksin, değil mi?” diye sordu Vivian hamuruna kalp şekli vermeye odaklanmışken. Elbette, kız bu tür şeylerde ustaydı çünkü hayatının çoğunu hamur işi pişirerek geçirmişti. Benim balarım ise arıdan çok damlaya benziyordu. Vivian yanıma geldi ve vücudu şekillendirmeme yardım ederken ellerini benimkilerin üzerine koydu. “Her seferinde bir parça yap, sonra parçaları birleştiririz.”

“Tamam. Ve evet, benim de biraz alışveriş yapmam gerekiyor.” Beni en çok heyecanlandıran, Vivian’a vereceğim hediye idi. Üzerinde çalıştığım iki şey vardı.

“Ben de. Yangınla ilgili bir şey duydun mu?” Gözleri kısıldı, o an endişesini fark etmemem mümkün değildi. Yangın çıkmadan önce bana babamdan bahsetmediği için kendini yiyip bitiriyordu. O piç kurusunun yaptığı herhangi bir şey için kendini suçlaması hataydı. Kötülük o adamın iliklerine işlemişti ve çoğu insan bunu algılayamıyordu.

Ama ben onun kötülüğüyle büyümüştüm. O sarhoş piçin ne kadar karanlık olabileceğini en ön sıradan izlemiştim. Onun için şunu yapmaz diyebileceğim hiçbir şey yoktu. Lanet olsun, bir yanım yangını onun çıkardığını ve bunun onu bir süre daha bizden uzaklaştıracağını umuyordu. Vivian bana haber vermiş olsa bile, yangın çıkana kadar neyin peşinde olduğunu bilemezdik. Ama hâlâ bunu onun yaptığına ikna olmamıştım. Onun

bu büyüklükte bir yangını çıkaracak kadar akıllı olduğunu düşünmüyordum ve izlerini örtme konusunda da hiçbir zaman iyi olmamıştı.

“Yangının kundaklama sonucu çıktığı kesinleşti ve Chuck’ın elinde birkaç ipucu var ama henüz somut bir şey yok. Ama işin özüne inene kadar pes edecek bir adam değil. Duyduğuma göre kasabanın merkezindeki birkaç binaya graffiti yapan ve mülkleri tahrip eden bazı gençler varmış. Chuck, bu çocukların belki de bir üst seviyeye geçtiklerini düşünüyor. O gece bölgeden kaçan bir grup çocuk görülmüş. Ancak babamın şartlı tahliye memuruyla görüştüm ve bazı endişelerimi paylaştım. Adamın sınırlarının olmadığını o da farkında gibi görünüyor. Geçmişte yaptıklarından dolayı pişmanlık duymuyor. Bir daha buraya ya da pastaneye gelmedi, değil mi?”

“Hayır. Jada da onu yalnızca bir kez gördüğünü söyledi.”

“Umarım doğruyu söylüyordur. O herif istediği zaman çok manipülatif olabiliyor ve o geri dönmeden önce Jada’yla Mabel’i başka bir yere taşımam hiç hoşuna gitmedi. Sanki o pisliğin küçük bir kızın yanında işi varmış gibi.”

“Jada’nın doğruyu söylediğini düşünüyorum ama aynı zamanda zorlanıyor da. Çaylak’la aralarındaki ilişki ciddileşiyor ama bu iyi bir şey. Çocuk sık sık pastaneye uğruyor.”

Kıkırdadım. “Evet. Zavallı adam şu anda gözlerimin içine bile bakamıyor, ona sinirleneceğimden o kadar korkuyor ki. Onun Jada’ya iyi geldiğini düşünüyorum.”

Vivian başını geriye atarak güldü. “Çok tatlı ve utangaç.”

Ayağa kalktım, onu oturduğu sandalyeden kaldırıp kollarımın arasına aldım. “Sevdiğin şey bu mu? Tatlı ve utangaç?”

“Senin bir şeyden utanacağını sanmıyorum ama tüm bunların altında gayet tatlısın...”

“Tüm bunlar ne? Kas mı?” diyerek bir kahkaha attım.

“Karamsarlık diyecektim ama kas da iş görür.” Yan taraflarını gıdıklayıp onu kanepeye fırlattığımda gülüyordu.

“Seni seviyorum, Balarısı. Beni daha tatlı yapan sensin. Sadece senin yanındayken böyleyim.”

Yüzümü ellerinin arasına alıp yanaklarımı okşadı. “Hep sendin. Sadece henüz benim değildin.”

“Sen her zaman benimdin, Vivi. Sadece seni almam biraz zaman aldı.”

Gözleri duygu yoğunluğuyla dolup taşarken başıyla onaylayarak gülümsedi.

“Beni al, Niko,” diye fısıldadı.

Dudaklarım dudaklarına çarptı. Bu kızı benim yapmak ve onu asla mümkün olmayacağını sandığım kadar arzulamak. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek bu istek o kadar çok artıyordu.

Sonsuzluğun umursayacağım bir şey olduğunu hiç düşünmezdim ama Vivian Thomas benim sonsuzluğumdu.

Onu kucağıma alıp yatak odasına taşıdım ve yatağa bırakıp saçlarının etrafına saçılmasını izledim. O bana bakarken gömleğimi başımın üzerinden çekip çıkardım. Daha sonra kot pantolonum yere düştü ve o da yatağın üzerinde doğrularak baksırımın beline uzanıp aşağı çekti. Kazağı başının üzerinden çıkarmam için ellerini havaya kaldırıncı kazağını çıkardım. Sonra ben dizlerimin üstüne çökerken o da ayağa kalktı. Kot pantolonunu aşağı çektim ve yüzümü bacaklarının arasına gömüp bütün güzelliğini içime çektim. Ben geriye çekilip külotunu bacaklarından aşağı çekerken inledi, tüm kıyafetlerimizi yerde bir yığın halindeydi. Ben ayağa kalkıp ona doğru yürürken Vivian da bacaklarının arkası yatağa değene kadar geri geri gitti ve oturdu. Ona doğru eğilerek aramızdaki mesafeyi kapadım.

“Ne istiyorsun, Balarısı?”

“Seni,” diye fısıldadı ve ben de prezervatif almak için komodin e uzanmadan önce onu tekrar yatağa yatırdım.

“Tamamen seninim, bebeğim.”

Şeffaf lastiğı zonklayan aletime geçirdim ve bacaklarının arasına yerleşerek girişıyle oynamaya başladım.

“Her zaman benim misin?”

“Her zaman,” diyerek içine girdim, elleri saçlarıma dolanmıştı. Birlikte ritmimizi bulduk ve hiçbir şey bundan daha iyi olamazdı.

İkimizin de peşinden koştuğı rahatlamayı bekleyerek yavaşça hareket ederken sırtı bir yay çizerek yataktan kalktı.

“Lütfen, Niko,” diye fısıldadı ve elim aramıza girdi. Bana ihtiyacı olduğunu bildiğim noktaya dokunuyordum.

Tırnaklarını omuzlarıma geçirdi ve adımı haykırırken inledi. Daha hızlı hareket ettim. Daha sert. Hissedebileceğimi hiç bilmediğim bir şeyin peşinde koşuyordum ama bunu onunla her birlikte olduğumda hissediyordum.

Onu uçurumun kenarına takip ettim.

Her zaman yapacağım gibi.

YİRMİ ÜÇ

. . .

Vivian

Mabel'in okul gösterisinde Niko'nun yanına oturuyordum. Parmaklarımız kenetlenmiş, ellerimiz onun bacağına duruyordu. Başımı kaldırıp ona baktım, Niko'nun dudakları sessizce hareket ederek yeğenin repliklerini söyleyişini izliyordu.

"O halde bu tatilde ailenize ve arkadaşlarınıza sevgi ve neşe dağıtın," dedi Mabel mikrofonun önünde durarak, ardından aceleyle yerine geçti. Niko son zamanlarda eve her gelişinde onunla pratik yapıyordu ve Jada'yla Çaylak çok fazla zaman geçirdiğinden bu da genellikle sık sık oluyordu. Bana bakıp göz kırptığında gri gözlerinin yaşadığı yoğun duygularla dolduğunu fark ettim. Elinin tersiyle gözlerini sildi ve neredeyse nefesim kesiliyordu. Bu iriyarı, kasvetli adamın altın gibi bir kalbi vardı ve bunu gösterdiği kişi ben olduğum için şanslıydım.

Omzuna yaslandım. "İyi iş çıkardı."

Çocuklar bir bayram şarkısı daha söyledi ve hepimiz ayağa kalkıp alkışladık. Jada'yla Çaylak, Niko'nun diğer tarafındaydı ve kız kardeşlerimin hepsi de benim yanımda oturuyordu. Ashlan artık kış tatili için evdeydi ve hepsi burada olabilmek için çaba göstermişti. Charlotte bu okulda öğretmenlik yapıyordu, dolayısıyla o gösteriye katılırken yardımcısı dersteydi. Mabel'i seviyorlardı ama burada olmalarının asıl nedeninin Niko'yu abileri gibi sevmeleri olduğunu biliyordum ve bu küçük kız onun için çok önemliydi. Jilly pastaneyle ilgileniyordu ve öğle yemeği yoğunluğu başlamadan

geri dönmemiz gerektiğini biliyordum. Shayla West'i görmemiştim ama geç gelip arkada oturduğunu tahmin ediyordum.

Mabel'in öğretmeni geldiğimiz için hepimize teşekkür etti ve çocukları spor salonundan çıkardı. Yerlerimizden kalkıp çıkışa yöneldik.

Kız kardeşlerimle vedalaştık ve Dylan da Jilly'ye yardım etmek için pastaneye döneceğini söyledi. Charlotte aceleyle sınıfına döndü ve Everly'yle Ashlan son dakika Noel alışverişi yapmak üzere yola çıktılar. Jada'yla Çaylak çocukların peşinden sınıfa gitti ve Jada gitmeden önce benimle birazdan pastanede buluşacağını söyledi.

Başımı kaldırdım ve annesinin yanında Billy West'le bize doğru yürüdüğünü fark ettiğimde Niko'nun elini sıktım. Kadının yanağındaki şişkinliği ve morluğu gözden kaçırmak imkânsızdı. Daha da yaklaştığında yarasını makyajla kapamaya çalıştığını gördüm. O adamın ona elini kaldırdığını düşünmek göğsümün acımasına neden oldu.

"Mabel harika iş çıkardı," dedi önümüzde durunca.

"Evet. Torunum kesinlikle yetenekli, haksız mıyım Niko?" dedi Billy erkek arkadaşına tek kaşını kaldırarak. O an Niko'nun omuzlarının kasıldığını hissettim.

"Yüzüne ne oldu?" Niko direkt annesiyle konuşmaya başladı ve sesindeki sert tınıyı kaçırmak mümkün değildi.

"Lanet kapıya çarptı. Her zamanki sakarlığı işte," dedi Billy omzunu silkerek.

"Tuhaf. Senin olmadığın onca yıl hiçbir sakarlığını görmedim," dedi Niko, bakışlarını annesinden hiç ayırmıyordu.

"Sandalyenin ayağına takıldım ve kapıya çarptım," dedi Shayla çenesini kaldırarak.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim, Vivian. Geçen akşamki konuşmamızdan kısa bir süre sonra yangın çıkması ne çılgınca,

değil mi?” Billy yaklaştı ve yüzündeki kötücül sırıtış tüylerimin ürpermesine neden oldu.

Niko aramıza girdi. Eliyle kolumu kavradı ve beni arkasında tuttu. “O yangını sen mi çıkardın, ihtiyar? Aslında hiç de fena olmazdı, biliyor musun? Ait olduğun yere dönmeni hızlandırır.”

“Yok ya. Şu an olduğum yerde kalmayı planlıyorum.” Shayla’nın eline uzandı ve o da kendisine uzatılan eli hiç tereddüt etmeden tuttu. Niko’nun omzunun üzerinden baktığımda annesinin huzursuz olduğuna dair herhangi bir işaret görmedim. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Billy dönüp karısını spor salonundan çıkardı ve biz çıkışa doğru ilerlerken Niko elimi tuttu.

Arabaya bindiğimizde çıktı çıkmıyordu. Dylan’a mesaj attım ve Jada ve Jilly’le beraber bugün pastaneyi idare edip edemeyeceklerini sordum. Her ne kadar itiraf etmese de Niko’nun bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Dylan pastanenin görece sakin olduğunu ve sorun olmayacağını söyledi.

“Bugün işe dönmeme gerek yok. Kızlar hallediyor.”

Boğazını temizledi. “Tamam. Yapmam gereken bazı işler var. Benimle gelmek ister misin?”

“Tabii,” dedim, hâlâ el ele tutuşuyorduk.

Niko’nun orada bıraktığı ceketini alabilmesi için itfaiye binasının yanında durduk. Birkaç bakım malzemesi almak için eczaneye gittik ve o bütün bu süre boyunca sessizliğini korudu. Evi-me döndüğümüzde markete verdiğim siparişlerin ön verandada büyük plastik kapların içinde durduğunu fark ettim. Niko onları içeri taşımama yardım etti ve hepsini beraber yerlerine yerleştirdik ama o, havadan sudan konuşma girişimlerimi hâlâ tek kelimelik cevaplarla savuşturmaya devam ediyordu. Garaj yolunu küremek için dışarı çıktı ve birkaç şey almak için dairesine gitmesi gerektiğini söyledi. Durumu kişisel algılamamak için çabaladım. Bu

adamı iyi tanıyordum. Bugün olanları hazmetmeye çalışıyordu. Çamaşır yıkadım, pastaneyi kontrol etmek için aradım ve akşam yemeğini hazırlamaya koyuldum.

Niko eve geldiğinde paltosunu çıkarıp masaya baktı. “Yemek pişirdiğin için teşekkürler. Ben de dışarıdan bir şeyler sipariş edelim diyecektim.”

“Sorun değil. Tüm o yemeklik malzemeyi yeni aldım, bu yüzden kendim hazırlamayı tercih ederim.” Masaya doğru ilerledim ve ikimiz de yerlerimize otururken iki tabağı masaya yerleştirdim. “Bugün hakkında konuşmak ister misin?”

“Konuşacak ne var?”

“Babanın okulda olması? Annenin yüzündeki morluk? Babanın yangından bahsetmesi? Konuşulması gereken çok konu var gibi.” Tavuktan bir parça kesip ağzıma attım.

“Söyleyecek pek bir şey yok, Vivi. Annem hiçbir zaman kocasına karşı çıkmaz.”

“Baban kaza için seni suçlamaya çalıştığında annen bir kere de olsa bunu yapmıştı,” dedim.

Niko peçetesiyle ağzını sildi. “Sadece ağzını kapalı tuttu, tıpkı hayatım boyunca yaptığı gibi. O canavarı evine tekrar kabul etti. Jada ve Mabel’in taşınması konusunda ısrar eden o değildi, ben-
dim. Annem o küçük kızı hiç düşünmeden o adamın karanlığına maruz bırakırdı.” Birden ayağa kalkmasıyla irkildim. “Dinle, bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Aynı bok, farklı gün. Bunları duymana gerek yok.”

“Ya duymak istiyorsam?”

“Bunu yapmak istemiyorum, Balarısı.”

“Bunları biriyle konuşmalısın. Bir terapistle, hatta Everly’yle. Kendisi de benzer bir alanda. Sana faydası olabilir.”

Niko öne eğilip başımın üstünü öptü. “Bu benlik değil. Duş almaya gideceğim.”

Ayağa kalktım ve yatak odasının kapısına kadar onu takip ettim. “Eşlik etmemi ister misin?”

“Daha sonra, olur mu? Hiç havamda değilim. Bu gece kendi evimde kalmayı düşündüm ama yalnız olman fikrinden hoşlanmıyorum.” Banyonun eşiğinde dönüp benimle yüz yüze geldi.

Sözleri canımı yakmıştı. Burada olmak istemiyordu. Sadece güvende olmadığımı düşündüğü için buradaydı.

“Ben tek başıma iyiyim. Duşunu al, sonrasında gitmek istiyorsan git, bence en iyisi bu olacak.” Sözlerim niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı. Ya da belki de niyetim buydu, ben de bilmiyordum. Bu adamla her şeyimi paylaşıyordum ama istismarcı babasını görmenin onda doğurduğu öfkeye dair bana açılmasını sağlayamıyordum.

Niko başıyla onaylayıp kapıyı kapadı. Bir bakıma metafor gibi geldi. Beni kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak dışarıda bırakıyordu. Bir hışım mutfığa girdim ve hâlâ yemekle dolu olan tabakları alıp lavaboya götürdüm.

O sırada kapı çaldı. Kapıya gidip delikten baktım.

Jansen Clark diğer tarafta duruyordu. Üzerinde sadece bir tişört vardı, palto yoktu ve arkasındaki arabanın parlak ışıkları kapımı aydınlatıyordu.

Kapıyı açıp, “Burada ne arıyorsun?” diye sordum.

“Seninle konuşmam lazım, Vivi,” dedi dili dolanarak. Saçları darmadağınktı ve buram buram alkol kokuyordu.

“Her şeyi zaten açıklığa kavuşturduğumuzu sanıyordum. Sana kızgın değilim. Evlenmenle bir problemim yok. Artık Niko’yla birlikteyim ve kasabaya her geldiğinde sarhoş olup kapıma dayanamazsın. Eve git, Jansen.”

“Olay da bu. Evim nerede bilmiyorum. Düğünü iptal ettim. Katie beni dışarı attı ve eve geldim. Bowers arabada. Bu gece kafamı dağıtayım diye beni dışarı çıkardı ve tahmin et ne hakkında

konuştuk, Vivi? *Sen*. Her şeyi mahvettim. Senin için daha çok savaşmalıyım.”

Uzun bir nefes verip başımı iki yana salladım. “Durumu romantikleştiriyorsun, Jansen. Uzun zamandır mutlu değildik. Lanet olsun, hiç mutlu olduk mu onu bile bilmiyorum, bu yüzden beni aldattığın için seni affediyorum. Ama gerçek şu ki hayatıma annemin kaybının acısını çektiğim ve inanacak bir şeye ihtiyacım olduğum bir dönemde girdin. Son beş altı yılda birbirimizi neredeyse hiç görmedik. Düğününü neden iptal edesin ki?”

“O berbat biri. Hormonlu bir gelinzilladan bahsediyorum,” dedi ve elime uzanınca hemen geri çektim.

“Mutlu olmanı istiyorum, Jansen, gerçekten istiyorum. Ama burada ihtiyacın olanı bulamayacaksın. Artık Niko’yla birlikteyim. O benim geleceğim,” dedim ve pencereden bizi izleyen Stew Bowers’a baktım.

“Senin o adama her zaman âşık olduğunu biliyordum. Ama benim sana verebileceğimi o veremez, Vivi. Bu konuyu uzun uzun ve etraflıca düşündüm. Eğer seni mutlu edecekse Honey Mountain’a geri taşınacağım. Bu kadar keskin sınırlar çizmemeliydim. Benim için Körfez Bölgesi’ne taşınmanı istememeliydim.” Geçirdi ve sonra başını geri atarak bir kahkaha koyuverdi. “Beni içeri almayacak mısın? Burası soğuk.”

“Hayır, Jansen. Bu işin bittiğini sana açıkça söyledim. Lanet olsun, ayrıldıktan sonra senden neredeyse hiç haber alamadım. Katie’yle aran bozulduğu için kendini yalnız hissediyorsun sadece. Eve gitmen gerek.”

“Niko’yu sevdiğin için mi? Siktiğimin sebebi bu mu?” dediğinde irkildim çünkü Jansen nadiren duygularını belli ederdi. Ama artık tamamen aklını kaçırmıştı.

“Evet. Siktiğimin sebebi bu. Şimdi lütfen git. Bir daha da içip içip kapıma dayanma.”

“O burada mı, Vivi? Hadi. Beni içeri al,” dedi ve ellerini omuzlarıma koyarak beni geri itmeye çalıştı. Beni hazırlıksız yakaladığı için neredeyse kendi ayağıma takılıp düşüyordum.

“Hayır!” diye bağırdım. “Eve git.”

“Gönder o zaman,” dedi ve gözlerindeki öfke beni şoke etti. Jansen’i hiç böyle öfkeli görmemiştim. Onu Katie’yle yatakta yakalayıp beni kovduğunda bile zavallının teki gibi görünüyordu. Üzgün. Asla kızgın değil. Birlikte olduğumuz yıllar boyunca hiç kavga etmemiş ya da tartışmamıştık. Bu adamla bu kadar yıl nasıl birlikte olmuşum da onun gerçekte kim olduğunu anlayamamıştım?

Göz ucuyla Niko’nun yanıma koştuğunu gördüm ve beni nazikçe kenara çekmeyi başardıktan sonra Jansen’in üstüne atladı. Dışarıdaydılar ve Niko onu kara gömerken ben de peşlerinden ön bahçeye çıktım. Niko yumruğunu Jansen’in başının üzerinde tutuyordu.

“Senden gitmeni istedi, orospu çocuğu!” diye bağırdı.

Jansen yüzünü örttü. Onun kavgacı bir tip olmadığını biliyordum ama Niko spor için dövüştü. Hiçbir zaman kavgadan kaçmazdı.

“Özür dilerim,” diye inledi Jansen.

“Niko, bırak onu. Bırak evine gitsin,” dedim ellerimi omuzlarına koyarak. Dokunuşumla kasıldı ve Bowers arabadan inerken ayağa kalktı.

“Lanet arabaya geri dön, Stew,” diyen Niko parmağını ona doğrulttu ve Jansen’i tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. “Şu pislik arkadaşını eve götür ve orada tut.”

Jansen tökezleyerek arabaya doğru ilerlerken Stew tekrar sürücü koltuğuna geçti ve araç patinaj çekerek garaj yolundan çıkmadan önce bana özür dileyen bir bakış attı.

Aşağı baktığımda kardaki ayaklarını gördüm ve nefesim kesildi. “Yalınayaksın ve saçların ıslak.”

Niko hızla yanımdan geçip içeri girdi, botlarını kapıp giydi ve tezgâha gidip anahtarlarına uzandı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdım.

“Gitmem gerek,” dedi ve yüzüme bile bakmadan yanımdan geçerek kapıyı arkasından kapadı.

Afallamış halde öylece kalakalmıştım.

Ne olmuştu böyle?

Peki, neden geri dönmeyecekmiş gibi hissediyordum?

Kanepeye çöktüm ve gözlerim dolmaya başlayınca ellerimle yüzümü kapadım.

Ardından gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

YİRMİ DÖRT

. . .

Niko

Arabayla Jada'nın evine gidip bir hışım kapısına dayandım ve kız kardeşim gözlerinde panik dolu bir ifadeyle kapıyı açana kadar üç kez vurdum.

"Sorun nedir? Annem iyi mi?"

Başımı iki yana salladım. "O iyi. Ya da bir canavarla yaşadığını düşünürsek olabileceği kadar iyi."

Mabel köşeyi dönüp kollarıma atladı. Onu kucağıma aldım ve küçük tombul yanağından öptüm.

"Mabel, pijamalarını almaya gidip Niko dayınla bir dakika konuşmama izin verir misin lütfen?"

"Ama o benim Neek Neek'im," diye somurttu onu tekrar yere bıraktığımda.

"İşimiz bitince gelip seni göreceğim, tamam mı?" dedim.

Mabel yatak odasına doğru dans ederek giderken, "Yaşasın," diye şakıdı.

Ben yemek odasına yönelirken Jada kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ee, ne oluyor?" diye sordu. Bir sandalye çekip oturdum ve elimle yüzümü ovuşturdum.

"Annemin yüzündeki morluğu gördün mü?" diye tısladım.

Jada bakışlarıma karşılık vermeden önce gözlerini benden kaçırdı. "Ayağının takılıp kapıya çarptığını söyledi."

"Yapma ama, Jada. Buna gerçekten inanmıyorsun değil mi?"

“Ne dememi istiyorsun, Niko? O adam bizim babamız,” dediğinde birden ayağa fırladım.

“Sperm donöründen başka bir şey değil,” diyerek ellerimi havaya savurdum. “Sana bir şey sormama izin ver.”

Jada kendini kanepeye bırakırken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. İkimizin de yaşandığını bildiği şeyler hakkında hiç konuşmamıştık. Jada’nın başına gelmemiş olabilirdi ama o, benim maruz kaldığım şiddete bizzat şahit olmuştu.

“Tabii,” derken sesi titriyordu.

Kanepeye gidip yanına oturdum ve başını kaldırıp bana bakmasını bekledim. “Bana ne yaptığını biliyordun. Nasıl bununla bir sorunun olmaz? Mabel’ı o adamla aynı evde büyütmeyi nasıl aklından geçirebildin? Annemize yaptıkları senin için nasıl problem teşkil etmiyor?”

Jada başını şiddetle iki yana salladı. “Ben... ben bilmiyorum, Niko. Sadece bunu düşünmemeye çalışıyorum. Hapse girdikten sonra sanırım onu olmadığı biri gibi görmeye çalıştım. Babamızın kötü bir adam olmasını istemiyorum. Lanet olsun, zaten on beşimde hamile kaldım. Herkes benim sıçıp batırdığımı düşünüyor. Belki de düzgün bir ailem varmış gibi davranmayı seviyorum.”

Siktir.

Eline uzandım. “Sen sıçıp batırmış falan değilsin. Koridorun sonundaki odada bunu kanıtlayan harika bir küçük kız var. Son birkaç ayda sende büyük bir değişiklik fark ediyorum. Sen iyi bir annesin, Jada. Ancak bu işte yalnız olmadığımı bilmem gerekiyor.”

“Hiçbir zaman yalnız olmadın, Niko.”

“Yardıma koştan bir annem yoktu, Jada. Her seferinde diğer yanağını çevirdi. Yaptığı onca şeyden sonra bile her zaman o adamın arkasını kolluyor.”

“Annemi kastetmedim. Kendimi bile kastetmedim çünkü biliyorum ki ben de hiçbir zaman gerektiği gibi senin yanında

olmadım. Ama senin hayatında bende ve annemde hiç olmayan bir şey var.” Gözyaşları yanaklarından akmaya devam ederken elimi sıktı.

“Neymiş o?”

“Vivian’ın var. O her zaman arkamı kolladı. Artık birlikte olduğunuz için ben de sende farklılıklar görüyorum.”

“Ne bakımdan?” diyerek gözlerimi devirdim.

“Tüm bunlar sadece babam eve döndüğü için olmuyor ve haklısın, Niko. Kapalı kapımın ardında duyduklarım ile ilgili hâlâ kâbuslar görüyorum. Dışarı çıkıp sana yardım edemeyecek kadar korkaktım,” dedi hıçkırıklarının arasından.

“Hiçbir zaman gelip bana yardım etmeni istemedim. Ama şimdi o küçük kızı korumanı istiyorum. Babamızın kötü bir adam olduğunu bilmeni istiyorum, Jada. O değişmedi.”

Jada başıyla onayladı. “Bitirmedim. Bunu sadece babam eve döndüğü için değil, aynı zamanda sonunda mutlu olduğun için söylüyordum. Sevdiğin biriyle ilişkin var ve bu senin gibi biri için çok korkutucu olmalı,” dedi. Ben onun sözleriyle irkilirken hıçkırıklarının arasında bir kahkaha attı. “Öyle demek istemiyorum. Demek istediğim, sen zor güveniyorsun ve senin için ateşin içinden geçecek birini buldun. Seni asla incitmeyecek birini. Muhtemelen bununla ilgili ne yapacağını bilmiyorsun.”

“Bir terapistte gitmemi istiyor ve bu işlerin bana göre olmadığını biliyorsun,” dedim elimi çekip yüzümdeki saçları geriye tarayarak.

“Dürüst olmam gerekirse bence ikimizin de biraz terapiye ihtiyacı var. Dylan, Everly’yle konuşmamı istiyor. Sanırım berbat durumdaki insanlarla ilgili çeşit çeşit deneyimleri var.” Ardından omzunu silkti.

Kız kardeşimin Vivian ve Dylan Thomas’la yakınlaşması beni mutlu ediyordu. Onlar tam da kardeşimin ihtiyaç duyduğu türden arkadaşlardı.

“Bu kötü bir fikir değil. İtfaiye istasyonundaki adamlarla da konuşuyor. Sanırım profesyonel takımlardan biri tarafından işe alınmadan önce deneyim kazanıyor.” Ayağa kalktım.

“Eğer bir terapistle konuşmak istemiyorsan, Niko, güveneceğin birini bul. Her şeyi içinde yaşarsan bu seni yok eder.”

Gözlerimi devirdim ama haklı olduğunu biliyordum. Zaten beni canlı canlı yiyordu. Öfke damarlarıma öyle derin işlemişti ki beni ele geçirmesinden korkuyordum.

“Bu konuyu düşüneneğim.”

“Mabel’la tanışmasına izin vermiyorum. Onların sınıfına girmelerine izin vermedim ve okula annemin artık onu alamayacağını bildirdim. Anneme güvenmiyorum, Niko. Sebebi ne olursa olsun her zaman o adamı seçiyor.”

Başımla onayladım ve Küçük Mabel’in koridorun aşağısından adımı bağırdığını duydum.

“Neek Neek,” diye seslendi.

“Gidip ona bir hoşça kal diyeyim.” Odasına gittim, kapısı odasındaki peri ışıklarını görebileceğim kadar aralıktı. Kapıyı ittiğimde Vivian’ın Mabel için boyayıp dekore ettiği prenses yatak odasının köşesinde küçük beyaz bir ağacın durduğunu gördüm. Ağacın her dalını kaplayan küçük beyaz ışıklar vardı. Yanında durduğu için ona daha da yaklaştım.

“Bak bende ne var,” dedi küçük kollarını yanlara doğru açarak.

“Çok güzelmiş, sevdim. Bu kadar pembe süsü nasıl aldın?” diyerek güldüm.

“Bayan Vivi bana dün aldı. Anneme benim için bir sürprizi olduğunu söyledi ve ben okuldan çıkınca bıraktı. Ben, o ve annem ağacı süsledik. Bulabildiği tüm pembe süsleri almak için dört mağazaya uğradığını söyledi.”

Göğsüm sıkıştı.

Balarısı.

“Gerçekten çok güzel,” diyerek süsleri incelemek için eğildim.

“Bu benim favorim. Pembe domuz. Pembe domuzları çok sevdiğimi biliyor musun, Neek Neek?”

“Evet. Her gece o pis pembe domuzla uyuyorsun,” dedim gülererek.

“Onun adı Oink, Oink. Beni güvende tutuyor.”

Mabel’ı kucağıma aldım ve hâlâ kanepede oturan Jada’nın son gözyaşlarını sildiği yere doğru yürüdüm. Mabel’ın yanağını öptüm ve onu annesinin kucağına oturttum.

“Gitmeliyim.”

“Seni seviyorum,” dedi Jada. “Söylediklerimi bir düşün.”

“Düşüneceğim.” Dünyada en çok güvendiğim kişiyi zaten tanıyordum. Konuşacağım kişi de oydu. Tamamen güvendiğim tek kişi. “Sonra görüşürüz.”

Doğruca Vivian’ın evine gidip kapıyı çaldım. Dışarı çok soğuktu, saçlarım hâlâ ıslaktı ve beni içeri almayacak kadar kızgın olmadığını umuyordum çünkü durum böyleyse onun verandasında uyuyacaktım.

Jansen’in buraya gelmesine aşırı tepki vermiştim çünkü bela arıyordum. Jansen Clark benim için bir tehdit değildi. Vivian’a hayatım pahasına güveniyordum. Sadece kafamı kurcalayan bir ton sorunla eve gelmişim.

Kapı açıldı. Orada öylece dururken tıpkı hissettiğim gibi görünüyordu. Gözleri şişmişti, yanakları kırmızıydı ama o koyu renk gözlerindeki empati her zaman olduğu gibi oradaydı.

“Selam,” dedi. “Geri geldiğine sevindim.”

Öne doğru ilerledim ve başımı eğerek alnımı alnına yasladım. “Her zaman geri döneceğim, Balarısı. Üzgünüm.”

Burnunu benimkine sürterken eliyle yanağımı okşuyordu. “Ne için üzgünsün?”

Kapıyı tekmeleyerek arkamdan kaparken onu kucağıma aldım ve bacaklarını belime doladı. Kanepeye doğru yürüdüm ve oturmak için eğildim; bacaklarını iki yanımdan sarkıtmış, kucağımda oturuyordu.

Başımı kaldırdım ve onu inceledikten sonra uzun bir nefes verdim. “O aptal Clark geldikten sonra buradan kaçtığım için üzgünüm.”

Vivian bir kahkaha attı. “Zavallı sarhoş bir adamı kara devirdiğin için üzgün müsün? Cüssen onun iki katı.”

“Bunun için üzgün değilim.” Omzumu silktilim. “Dürüst olmamı istiyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Daha fazlasını yapmadığım için şanslı. Ellerini senin üzerinde gördüm ve o noktada ondan defalarca gitmesini istemiştin. İşte o zaman devreye girdim.”

“Haklısın. Peki, o dramatik ayrılış nedendi?” Tek kaşını kaldırdı ve gülümsedi.

“Hay sikeyim. Bir terapistle konuşamam, Vivi ve ablanla da konuşmak istemiyorum. Ama seninle konuşabilirim. Konuşmak istediğim tek kişi sensin.”

Bakışları yumuşadı ve saçlarımı yüzümden çekerken gülümsedi. “Bana uyar. Bana neden gittiğini söyle?”

“Çünkü babamı görmek kafamı sikiyor. Annemi yüzünde büyük bir morlukla görmek bazı şeyleri tetikledi. Bana hatırlamak istemediğim bir geçmişi hatırlattı. O benim için hiç endişelenmemesine rağmen onun için endişelendiğimden dolayı kendime sinirleniyorum.” Boğazımda bir yumru oluştu ve bu da beni sinirlendirdi, Vivian’ı kucağımdan indirip kanepeye oturttum ve ayağa kalkıp volta atmaya başladım. “Bu boktan şeyler hakkında konuşmayı sevmiyorum.”

Vivian ayağa kalkıp kollarını belime doladı ve göğsünü sırtıma dayadı. “Biliyorum ama sana söz veriyorum faydası olacak. Bana

neden annenin senin için hiç endişelenmediğini düşündüğünü söyle.”

“Çünkü korkuyordu ama o adamın ne yaptığını biliyordu ve odasında saklandı. Onu bunun için affedebilirim çünkü korkmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum, çünkü uzun zamandır korkuyordum, Balarısı. Küçükken bu adamdan korkardım. Ama hapishaneden çıktığı anda annem ona kucak açtı ve işte bunu affedemem. Öfkelenmek ve onun için endişelenmeyi bırakmak istiyorum çünkü annem her seferinde o adamı seçiyor.”

Vivian’a dönüp baktığımda yüzünün gözyaşlarıyla ıslandığını gördüm ve onları başparmaklarımla sildim. Dertlerimin onu ağlatmasından nefret etmiştim.

“Ama yapamazsın, değil mi? İyi bir adam olduğun için onun adına üzülüyorsun, Niko.”

“Sana bu saçmalığı anlatıp seni ağlatmak istemiyorum,” dedim keskin bir sesle ve geri çekilmeye başladım ama o ellerimi tuttu.

“Seni sevdiğim için ağlıyorum. Benden kaçmana gerek yok. Hiçbir yere gitmiyorum. Ama evet, sana ne yaptığını bilmek acı veriyor. Sevgi böyle bir şey. Kendini geri çekmene gerek yok. Bana onunla olan ilişkiden bahset. Yani biz küçükken neler yaptığını biliyorum ama liseye geçtiğimizde anlatmayı bıraktın. Pencereden içeri girmeyi bıraktığın zamana denk geliyor,” dedi ve dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı.

“Çünkü o noktada seninle aynı yatakta yatarken kendime güvenemeyeceğimi biliyordum. Sonra sen piç kurusu Jansen’la çıkmaya başladın ve ben de sana sorun çıkarmak istemedim.”

“Sebebin bu olduğunu sanmıyorum, Niko. Bence büyüdükçe kendine daha çok duvar örmeye başladın. Konu babana gelince bana karşı bile o duvarları indirmedin. Kaza için seni suçlamaya çalıştığını bana hiç söylemedin ve biz sürekli konuşurduk. Her zaman öyleydi. Bana o yıllarda neler olduğunu anlat. Sanırım sana el kaldırmayı bıraktığına kendimi inandırmıştım ama öyle olmadığını içten içe biliyordum.”

Vivian beni tekrar kanepeye götürdü. Oturduğumda da yine kucağıma çıkıp başını göğsüme yasladı ve kolumu nazikçe okşamaya başladı.

“Anlat bana, Niko.”

Boğazımı temizledim. “Ben büyüdükçe seyrekleştii. Ama beni hazırlıksız yakaladığı zamanlar olurdu. Ben uyurken eve sarhoş gelirdi. Dayakların çoğunun onun sarhoş olduğu gecelere denk düştüğünü anlayacak yaşa geldiğimde kapımı kilitlemeye başladım, ki bu neredeyse her gündü. Bir keresinde, belki on beş ya da on altı yaşımıdaydım, kapıyı tekmeleyerek açıp beni uykumdan uyandırdı. Tavayla kafama o kadar sert vurdu ki bayıldım. Sonrasında birkaç gün okula gitmeyip evde kaldım çünkü beyin sarsıntısı geçirdiğime oldukça emindim.”

Vivian geri çekilip bana baktı. Gözlerimin içine bakıyordu. “O zamanı hatırlıyorum. Hasta olduğunu söylediğin için sana çorba ve çikolatalı kek getirmiştım.”

Başım la onayladım. “Bir bakıma hastaydım. Canımı en çok yakan şey ise ertesi gün bundan hiç bahsetmemesiydi. Özür dilemedi. Evde kaldığım için bana korkak dedi.”

“Peki annen ne yaptı?”

“Tava kafama çarptığı esnada onu kapı eşiğinde gördüğümü hatırlamama rağmen hasta olduğum numarasına ayak uydurdu. Sanırım saklanmak için odasına kaçtı. Yine de ertesi sabah o pisliğe kahvaltısını hazırladı ve her şey yolundaymış gibi davrandı. O evi düşünmekten nefret ediyorum. Senden uzaklaşmak anlamına gelse de annem evi sattığında çok mutlu oldum. O siktiğimin evinden nefret ediyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Vivian parmakları çenemin üzerinde gezinirken. “Peki ondan sonra da sık sık benzer şeyler yaşandı mı?”

“Hayır. Sarhoş olur ve kanepede sızardı. Ondan sonra bir daha asla aynı şekilde uyuyamadım. Sürekli uyanıyor, birdenbire içeri

girip beni döve döve öldürür mü diye merak ediyordum. Sanırım yıllar geçtikçe daha da zayıfladı ve sarhoş oldu. Son sınıftayken, kazadan kısa bir süre önce bir gece odama geldi. Kapıyı tekmeleyerek açtıktan sonra bir daha asla kilitlenmemiştir.”

“Ne oldu?” diye fısıldadı.

“Onu bekliyordum. Ayağa kalktım ve yüzüne o kadar sert bir yumruk attım ki birkaç dişini kırdım. Orada öylece yattı ve aneme seslenip durdu. Bir daha o olaydan hiç bahsetmedik ve o da bana elini sürmeye kalkmadı. Keşke bunu daha önce yapsaydım ama o orospu çocuğunu alt edebileceğimden emin değildim. Çok iri ve öfkeli bir adamdı.”

“O bir canavar. Ondan nefret ediyorum.”

Öne eğilip Vivian’ın burnunun ucunu öptüm. “Benim için kimseden nefret etmene gerek yok.”

“Ama ediyorum. Ve bu değişmeyecek. Şimdi rahat uyuyor musun?”

“Evet. Kendi evime taşındığımdan beri. Senden önce hiç geceyi bir kadınla geçirmediğim çünkü kimseye yatağıma sokacak kadar güvenmedim, ya da biz uyurken birinin içeri girmeyeceğine. Dairemde yalnız uyudum ya da birlikte olmaya başlamamızdan önce bile geceyi burada seninle geçirdim ve iyi uyudum.”

Güldü. “Bu beni mutlu etti. Benim yanımda güvendesin, Niko.”

Kıkırdadım. “Ah, öyle mi? Beni güvende tutacak mısın, Vivi?”

“Daima.”

Parmaklarımı uzun saçlarına dolayarak onu öptüm. Çünkü haklı olduğunu biliyordum. Onun yanımdayken her şey daha güzeldi.

Daima öyleydi.

YİRMİ BEŞ

. . .

Vivian

Uyandığımda Niko'yla sarmaş dolaştık. Her zaman sarılarak uyuyorduk ve buna bayılıyordum. Başımı göğsüne dayayıp kalp atışlarını dinlemeyi seviyordum. Vücudunun sıcaklığını seviyordum. Parmaklarımı kollarında gezdirdim, sigara yanıklarına baktığımda kabaran duygularla savaştım. Dün gece bana açılmıştı ve bu bir dönüm noktasıydı çünkü Niko babası hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı.

Geç saatlere kadar oturduk ve anlatmaya devam etmesi için onu teşvik ettim. Bana kâbus gibi geçen çocukluğu hakkında bilmediklerimi anlattı ve dinlerken kalbim milyonlarca parçaya bölündü. Niko iriyarı ve güçlüydü, içinde bir ateş vardı. Kırıl-ganlığını hep kendine saklardı ama anlık da olsa bana göstermişti.

Yaşadığı istismarın getirdiği acı, kalp ağrısı ve üzüntüye anlık bir bakış atmıştım.

Babasını yumruklamak istedim ve daha önce hiç başka bir insana vurmayı arzulamamıştım.

Annesini sarsıp aklını başına getirmek istedim. Kocasından korkmasını anlıyordum ama Niko'ya göre bir kez bile polisi aramamıştı. O adam hapse girdiğinde boşanma davası açmamıştı ve çıktığında da onu evine kabul etmişti. Yine de Niko annesini anlamaya çalışıyordu. Shayla West kötü bir kadın değildi. Yıkılmış bir kadındı. Bunu herkes görebilirdi.

“Ne düşünüyorsun, güzelim?” diye sordu Niko kollarını başının üzerine doğru esnetip bana bakarken.

“Ne kadar güçlü olduğunu.”

Kıkırdadı ve doğrulup sırtını yatak başlığına dayadı, beni de kendiyile beraber çekip başımı göğsüne yasladı. “Öyle mi? Sen oradan beni mi kesiyordun?”

“Her daim,” diyerek gülümsedim. “Depo yangınıyla ilgili yeni bir şeyler duydun mu?”

“Chuck Martin’in kesinlikle kundaklama olduğunu düşünmesinden başka bir şey yok. Buna hiç şüphe yok. O gençlerden birkaçını sorguya aldığını biliyorum ama başka bir şey duymadım. Bence babam büyük laflar ediyor ama böyle bir yangın çıkacak araçları var mı onu bile bilmiyorum.”

“Babanın şartlı tahliyeyle dışarıdayken bu kadar ileri gidebileceğini gerçekten düşünüyor musun?”

“Babamın mantıklı düşündüğünü sanmıyorum. Hiç düşünmedi. Şimdiden içmeye başlamış. Tanner bana mesaj atıp o pisliğin çıktığından beri birkaç kez Bira Dağı’na gittiğini haber verdi.”

“Şimdiden içmeye mi başlamış? Bu hiç iyi değil.”

“Hapishanedeyken bile kullanmayı tamamen bıraktığını sanmıyorum. Sanırım uyuşturucu orada çok yaygındı çünkü eskisinden daha berbat görünüyor. Ama şartlı tahliye memuru Wayne durumun farkında gibi. Bana sık sık güncelleme mesajları gönderiyor ve hatta babamın uzun süre dışarıda kalacağını düşünmediğini bile söyledi. Babam gibi adamlarla pek çok kez uğraştığı hissine kapıldım. Yaşlı bir adam ama çok zeki. Yine de babamı suçüstü yakalamak her zaman zor olmuştur çünkü adam patolojik bir yalancı.”

Ürperdim ve Niko battaniyeyi omuzlarıma kadar çekti. “Umarım onu yakında bir şey yaparken yakalarlar.”

“Evet. O pislik hakkında çok konuştuk, değil mi?”

“Yani?”

“Yani sana... ne bileyim... büyüdüğümü ya da olgunlaştığımı göstermeye çalışıyorum,” dedi gülerek. “Ama artık onun hakkın-da konuşmak istemiyorum. Ayrıca Noel’e çok az kaldı.”

“Bu adil. Jansen öyle düşünmese de sen çok olgunsun,” dedim kahkahalarımın arasından.

“Onunla ilişkini bitirdiğine hiç pişman oldun mu? Senin için buraya geri taşınacağını söylediğini duydum. Sana bir peri masalı yaşatabilir, Balarısı. Her ne kadar çok sıkıcı biri olsa da Jansen kesinlikle beyaz çitlerle çevrili bir evde yaşayacak türden bir adam.”

“Ben seksi ve kasvetli itfaiyecilere düşkünüm. Hem vücudu hem de yüzü...” Kendimi dramatik bir hareketle yelpazeledim. “Başlatma şimdi.”

Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni sırtüstü çevirdi. Yanlarımı gıdıkladı ve bana gülümsedi. “Öyle mi? Gördüklerin hoşuna gitti, ha?”

“Gerçekten gitti.”

“Benim de.” Beni öptü ve parmaklarım uzun saçlarına do-landı. “Seni seviyorum, Vivian Thomas.” Niko geri çekildiğinde gözleri gözlerimdeydi. “Seni gerçekten seviyorum. Bunu biliyor musun? Mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha fazla.”

Nefesim kesildi. “Ben de seni seviyorum.”

“Sana her şeyi veremesem bile mi?”

“Bana vermediğin ama ihtiyacım olduğunu düşündüğün şey ne? Bugün evlenmek istediğimi mi sanıyorsun? Bundan mı korkuyorsun?”

“Hayır. Bence bir gün evlenmek istiyorsun ve dürüst olmak gerekirse ben de buna karşı değilim. Bunun isteyeceğim bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim ama senin benim sonsuzluğum olduğunu biliyorum ve bunu bütün dünyaya söylemekten çekinmiyorum.”

Sözleri karşısında kalp atışlarım hızlandı. Gözlerini inceledim. “Ama?”

“Büyük bir aile istediğini biliyorum. Sana bunu verebileceğimi sanmıyorum. Başka bir canlıdan sorumlu olma düşüncesi beni çok korkutuyor. Babamın beni mahvettiği gibi ben de birini mahvetmek istemiyorum.”

Onu geriye doğru ittim ve gözlerinin tam içine bakabilmek için önünde dizlerimin üzerine oturdum. “Niko, sen berbat durumda değilsin. Korkunç bir şeyden kurtuldun ve hâlâ ayaktasın. Sen Mabel için en iyi dayı, benim için de en iyi erkek arkadaşsın. Kız kardeşlerim seni seviyor. İtfaiye istasyonundaki herkes seni seviyor. Sen tanıdığım en harika adamsın.” Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başlayınca burnumu çektim. Son yirmi dört saat bizim için fazlasıyla duygusal geçmişti ve iyice içime işlemişti.

Bu adam için kalbim kabarıyordu.

“Bu ne anlama geliyor? Beni olduğum gibi kabul edecek misin?”

“Daima. Acelem yok çünkü çok uzun zamandır ilk kez mutluyum. Beni mutlu ediyorsun.”

“Sen de beni mutlu ediyorsun, Balarısı.”

Bu sözlerle birlikte öne doğru eğilip onu öptüm. Onu sonsuza dek öpecekmişim gibi öptüm.

Çünkü öyle olduğunu biliyordum.

Pastane tıklım tıklımdı ve son kalabalığın az önce dağılmış olmasına şükreliyordum. Ben vitrindeki hamur işlerini yeniden doldururken Everly kasada oturuyordu.

“Buna sevineceğini düşünmüştüm. Profesyonel bir hokey takımı ve Körfez Bölgesi’nde, yani arabayla sadece birkaç saatlik uzaklıkta olacaksın. Daha iyisi olamazdı,” dedi Dylan. Jilly ve

Jada bugünlük işlerini bitirdiklerinden pastanede sadece üç kız kardeş kalmıştık.

“Hawk Madden’in o takımda olmasının neresini anlamıyorsunuz? Hem bana iş teklif etmediler, sadece mülakata çağırdılar. Önümde uzun bir yol var. Benimle ilgilenen çok insan varmış gibi hissediyorum ama kimse ilk hamleyi yapmak istemiyor.”

“Bu doğru değil. Bu sadece büyük bir iş. Demek istediğim, pek çok takım nihayet sporcuları için bir spor psikoloğu tutmayı kabul ediyor ve bu rekabetçi bir alan. Herkes profesyonellerle çalışmak istiyor,” diyerek ona ve Dylan’a beyaz glazürle kaplı birer kardan adam kurabiyesi uzattım.

“Şu filofoya bakın hele.” Dylan kardan adamının kafasını ısırtıp çiğnedi. “Sanırım Hawk senin için iyi şeyler söylemiş olmalı çünkü iletişime geçtiler, değil mi? Oraya hiç başvurmadığına göre bu işte onun parmağı olmalı.” Dylan kaşlarını oynattı, Everly’yi kızdırdığını biliyordu. Hawk’la kız kardeşim lise boyunca çıkmışlardı ve biz Thomas kızlarının onu sevdiğini söylemek az kaçıyor-du. İlişkileri bitene kadar ailenin bir parçasıydı ve açıkçası taraf tutmak zorunda kaldığımızda her zaman Everly’nin arkasını kollamıştık.

“Her neyse. İkimiz uzun zamandır konuşmuyoruz. Artık tanınmış bir hokey oyuncusu olduğu için Honey Mountain’a pek gelmiyor,” diye tısladı Everly kurabiyesinden bir ısırık daha almadan önce.

Dylan ve ben güldük. Everly, Hawk kasabadayken ondan uzak durmak için elinden geleni yapardı. Hawk pastaneye gelir ve onu sorardı ama Everly ondan uzak durmayı tercih ederdi. Bunun nedeninin onu hâlâ önemsemesi olduğunu biliyordum ama bunu asla itiraf etmezdi.

“İl, tanınmış derken? Eski erkek arkadaşın buzun Tom Brady’si, kızım. Geçen ay *Sports Illustrated*’in kapağındaydı ve bu ay da hokeyin IT çocuğu olarak *Hockey Puck Magazine*’in kapa-

ğını süsledi.” Dylan omuz silkerek tezgâhtan indi ve kırıntılardan kurtulmak için ellerini çırpı, bu da yerleri tekrar süpürmem gerektiği anlamına geliyordu.

“Ne zamandan beri hokey dergilerini takip ediyorsun, seni hain? Biz konuşmuyoruz, bu yüzden Hawk’a ayılıp bayılamazsın.” Everly tek kaşını kaldırdı ve bakışları sertleşti. Onun etkilendiğini gördüğüm tek erkek oydu. Neden ayrıldıklarından hiç bahsetmemişti ve o zamandan beri pek çok erkekle çıkmış olsa da hiçbirisiyle Hawk’la olduğu kadar mutlu görünmemişti.

“Dinleyin. Utanılacak bir şeyim yok. Eski erkek arkadaşın acayip seksi bir efsane. Buzda kavga edip dövüşüyor ama buz dışında oyuncak bir ayı olduğunu biliyoruz. Ve ımmm, günah kadar seksi. Hem ben o dergileri arayıp bulmadım. Bu sabah sakızla tampon almaya gittiğim markette son sayısı dikkatimi çekti. Görmek ister misin? Sana bir kopyasını aldım.” Dylan bir kahkaha patlattı ve çantasının durduğu arka odaya doğru koştu.

“Ben bu kızla baş edemem.” Everly ellerini havaya savururken ben sadece gülümsemekle yetindim. Ablam ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu ama o dergiyi görmeye can attığını biliyordum. *Sports Illustrated* sayısı çıktıktan sonra beni aramış ve Hawk’ın mutlu göründüğünü düşünüp düşünmediğini sormuştu. Ama sonra hemen konuyu değiştirivermiş ve artık onun hakkında konuşmak istemediğini söylemişti.

Dylan köşeden dönüp elindekini Everly’ye uzattı, tam o sırada kapı açıldı ve Charlotte elinde bir torbayla içeri girdi.

“Hey, burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Okullar kapandığı için Noel alışverişimi tamamlamaya çalışıyorum ve canım zencefilli kurabiye çekti. Sonra tampon almak için markete uğradım ve bakın ne buldum,” dedi Charlotte çantasından bir dergi çıkarıp Everly’ye uzatırken. İki kardeşimizin de dergiyi satın aldığını görünce hepimiz kahkahalara boğulduk.

“Vay be. Sen ve ben hep aynı döngüdeyiz. O yüzden dikkatli olun hanımlar, kötü bir ruh halinin yaklaştığını hissediyorum,” dedi Dylan vitrine gidip Charlotte’a zencefilli kurabiye uzatırken.

“Evet. Siz ikiniz tencere kapaksınız. Tatlı İkiz ve Huysuz İkiz,” dedi Everly başını eğip elindeki dergiye bakarken. “İyi görünüyor. Yani, herhalde yani. Çuvalla parası vardır, değil mi? Eminim çok bakım yaptırıyordur.” İki dergiyi de tezgâhın üzerine fırlattı.

“Ah, lütfen. Bu bakım değil, dostum. Yanağında bir yara izi ve mor bir gözü var. Adam yakışıklı ve seksi. Suçu paraya atmaya çalışma,” diyen Dylan sırtıttı. “Ve benim huysuz ikiz olduğumu düşünmenizden hoşlanmıyorum. Ben de tatlı olabilirim.”

“Elbette olabilirsiniz,” dedi Charlotte.

“Diyor tatlı ikiz,” diye takıldım ve hepimiz biraz daha güldük.

“Yarın akşam Noel Arifesi yemeğine geliyorsun, değil mi?” diye sordu Everly bana. “Peki ya Noel sabahı? Sen ve Niko hediyeleri açmak için erken gelecek misiniz?”

“Evet. Jada ve Mabel’ı da yemeğe davet ettim çünkü babası evde olduğu için annesinin evine gitmek istemiyor ve onu suçlayamam.”

“Ah, şu adam,” diye inledi Dylan. “Billy West tüylerimi diken diken ediyor. Geçen gün onu kasabada gördüm ve bana seni sorup durdu, Vivi. Elbette onu görmezden geldim. Açıkçası içimdeki kaltağı da epey bir açığa çıkardım.”

“Ne sordu?” diye üsteledim.

“Sadece nasıl olduğunu. Niko’yla hâlâ birlikte olup olmadığını. Ona sertçe baktım ve o da anladı.”

“Benim de tüylerimi ürpertiyor,” diye onayladı Charlotte. “O adamdan hiç hoşlanmadım. Niko ve Jada, hapse girene kadar onunla büyümek zorunda kaldıkları için kendimi kötü hissediyorum.”

“Evet, ben de aynı şeyi hissediyorum. O tam bir bela. Her zaman da öyleydi. Ama iki harika çocuğu var,” dedi Everly. “Niko’yla işler nasıl gidiyor? Bir ilişkiye bu kadar kolay adapte olmasına inanamıyorum. Bugünleri göreceğimi hiç düşünmezdim.”

“Çünkü o hep Vivi’ye âşıktı,” dedi Charlotte başını omzuma yaslayarak.

“Gerçekten iyi gidiyor. Gerçi bugün çok gizemli davrandı ve izin gününde ne yapacağını bana söylemedi. Sürpriz olduğunu söyleyip durdu.”

“Ya bu sürpriz bir nişan yüzüğüyse?” diye çığlık atan Dylan ellerini çırttı. “Buna çok sevinirim. Umarım sürprizi evde yapar da hepimiz orada oluruz.”

“Ne de olsa huysuz ikizin duygusal bir yanı var,” diye takıldı Everly. “Sence öyle bir şey mi peki?”

“Hayır. Bunu konuştuk. Bence bir gün olacak ama ilişkimiz daha çok yeni, anlıyor musunuz? Ama çoğu gün romantikliğiyle beni şaşırtıyor. Bana hep çiçek alıyor ve istasyonda olmadığı zamanlarda yemek pişiriyor.”

“Ondan bahsederken şunun yüzüne bakın,” dedi Charlotte bana gülümseyerek. “Bana böyle hissettirecek bir erkek arkadaş bulmalıyım.”

“Bunun için arada sırada dışarı çıkmın gerekir. Üniversiteyi birirdiğimizden beri seksen yaşındaymışın gibi davranıyorsun.” Dylan kıkırdadı ve Charlotte gözlerini devirdi.

“Gününü sabahdan öğleden sonraya kadar altmış anaokulu öğrencisiyle geçirmeyi dene. Çok yorucu. Eğer prensim dışarıdaysa beni bulacaktır,” dedi Charlotte çantasını toplarken. “Pekâlâ, gitmem gerek. Almam gereken birkaç hediye daha var.”

Everly ve Dylan aynı anda, “Ben de seninle geliyorum,” dedi ve hepimiz güldük.

“Pekâlâ. Yarın görüşürüz. Seni seviyorum.” Her birine sarılıp vedalaştım ve bir kutu Noel kurabiyesiyle birlikte onları gönderdim. “Birazını babama ayırın.”

“Eğer şansı varsa,” diye seslendi Everly ve karlı öğleden sonraya adım atarken el salladı.

Yarın pastane müşteriyle dolup taşacağı ve Noel günü de kapalı olacağımız için etrafı süpürüp temizlemeyi bitirdim. Biraz tatili dört gözle bekliyordum.

Işıkları kapayıp anahtarlarımı aldım ve birinin ön kapıyı çaldığını duydum. Köşeden baktığımda camın arkasından Billy West’i gördüm. Beni görmemesi için hızla uzaklaştım ve arka kapıdan çıkıp arkamdan kilitledikten sonra aceleyle arabama binip uzaklaştım.

O saatte neden uğradığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ve kesinlikle öğrenmek de istemiyordum.

YİRMİ ALTI

. . .

Niko

Vivi'nin evine gecikmişim ve sürprizi ona nasıl vereceğimi tam olarak bilmiyordum. Noel için ona Noel sabahı babasının evine bırakacağım birkaç şey almıştım ama bu sadece onun içindi. Bunu yapmayı uzun zamandır düşünüyordum ve hayal ettiğimden çok daha iyi olmuştu.

Kapıyı çaldığımda Vivian açtı, rüya gibi görünüyordu. Tek kolu düşük beyaz bir kazak ve kıvrımlarını doğru yerlerden saran açık mavi bir kot pantolon giymişti. Uzun saçları omuzlarına dökülüyordu ve bakışları benimkilere kilitlendiğinde dudaklarının kenarları yukarı kalktı.

“Nerelerdeydin, yakışıklı?” diye mırıldandı.

Aceleyle ona doğru ilerledim, kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapadım. Ama onu hızla kollarıma çekip de göğsü benimkine çarptığında irkildim. Geri çekilip beni inceledi.

“Ben iyiyim. Sanırım önce sana bir sürpriz yapsam iyi olacak,” dediğimde Vivian ellerini çırpı ve kaşlarını oynattı.

“Bana uyar. Noel’i beklemek istemiyor musun?”

“Noel için başka planlarım var. Bu sadece ikimiz için.” Onu kanepeye doğru yönlendirdim ve sonra paltomla beremi çıkardım çünkü bu gece dışarısı buz toplarından daha soğuktu.

Vivian ayağa kalktı ve göğsümü kaplayan büyük bandajı görünce nefesi kesildi. “Aman Tanrım. Ne oldu?”

“Sorun yok, bebeğim. Seni ne kadar sevdiğimi göstermek için bir şey yaptım.” Göğsümün sol tarafındaki gazlı bezi sıyırdım ve artık orada bulunan balarısını ona gösterdim. Vücudumun geri kalanını kaplayan mürekkeple büyük bir tezat oluşturuyordu, tıpkı bu kızın hayatımın geri kalanıyla büyük bir tezat oluşturması gibi.

O, bütün karanlığın içinden parlayan ışıktı.

“Niko,” dedi ve sözleri hıçkırıklarla kesildi. “Ne bu?”

“Bu benim balarım ve kalbim. Onlar bir ve aynı. Sana her anlamda benim sonsuzluğum olduğunu göstermek istedim.”

“Bayıldım,” dedi gözyaşları güzel yüzünden aşağı süzülürken, ardından parmağını hâlâ taze mürekkeple parlayan siyah ve sarı arının etrafında hafifçe gezdirdi. Vivian’ın her şeyi hissetme biçimini seviyordum. Çok samimi, gerçek ve savunmasızdı. Ulaşmak için çok mücadele ettiğim ve hayatımda özlediğim bir dürüstlikle, “Seni incitmek istemiyorum,” diye fısıldadı.

“Sen beni incitmezsin,” diyerek elini kaldırıp öptüm. “Sen beni kurtardın.”

“Niko,” diye fısıldadı Vivian. Bandajı tekrar yerine yerleştirip onu kendime çekerek kollarımın arasına aldım.

“Gerçek bu.”

“Sen de beni kurtardın,” dedi ve başını arkaya eğerek bana baktı.

Eğilip onu öptüm. Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyordum. İnsanlara bu yönümü göstermek umurumda değildi ama Vivian söz konusu olduğunda önemsiyordum.

Bunu bilmesine ihtiyacım vardı.

Vivian geri çekildi ve yanaklarını sildi. “Benim de senin için bir şeyim var. Bunu insanların önünde vermek istemiyorum. Bu sadece senin için.”

Peşinden mutfağa gittiğimde Vivian, tezgâhın üzerinde duran küçük beyaz kutuya uzanıp bana verdi. Siyah fiyonkunu çekiştirerek açtığımda karşımda parlak gümüş bir anahtar buldum.

“Nedir bu?”

Uzun bir nefes aldı ve konuşmak için cesaretini toplarken koyu renk gözlerini kaçırdı. Onu iyi tanırdım. Tavırlarını bilirdim. Ne zaman gergin olduğunu anlardım. Ve şu an kesinlikle gergindi.

Başparmağımla işaretparmağımı nazikçe çenesinin iki yanına koyup başını kaldırarak onu bakışlarımla buluşmaya zorladım.

“Bu, evinin anahtarı mı?”

Vivian başını olumlu anlamda salladı. “Buna hazır mısın bilmiyorum ama çalışmadığın her gün buradasın, üstüne hem kendi dairenin hem Jada’nın evinin kirasını ödüyorsun, ben de düşündüm ki...”

“Bunu tasarruf etmem için mi yoksa beni burada istediğin için mi yapıyorsun?” diye sordum. Cevabı zaten biliyordum ama bir de onun ağzından duymak istiyordum.

“Seni burada istiyorum. Bunun senin için çok fazla olabileceğini ve gözünü korkutabileceğini biliyorum,” dedi ama parmağımla dudaklarının üzerine koydum.

“Seni istiyorum, Balarısı. Mümkün olan her saniye seninle olmak istiyorum. Ama buraya taşınmamın tek yolu senin ipoteginin yarısını ödemem.” Başını iki yana sallamaya başladı ama parmağımla dudaklarından çekmedim. “Bunun işe yaramasının tek yolu bu.”

“O zaman bu pek de Noel hediyesi sayılmaz,” diyerek bir kahkaha attı. “Bu sadece bir anahtar.”

“Bunun anahtarı.” Elini tuttum ve kalbinin üzerine koydum. “Ben sana kalbimi verdim, sen de bana kendininkini verdin. Bundan daha iyisi olamaz, değil mi?”

“Olamaz,” diye fısıldadı. “Gerçekten yanıma taşınmak istiyor musun?”

“Kesinlikle. Seninle ne kadar çok vakit geçirirsem o kadar iyi. Ama bavulumu toplamadan ve bunu yapmadan önce babanla ko-

nuşmama izin ver. Onun için sorun olmadığından emin olmak isterim.”

“Niko West. Bu kadar centilmen olduğunu kim bilebilirdi?”

“Sadece senin için,” derken eğildim ve o tatlı dudaklarını mühürledim.

Tıpkı hayatımın geri kalanında yapmayı planladığım gibi.

Thomaslardaki Noel tam da beklediğim gibi çılgıncaydı. Kız kardeşim babam orada olduğu sürece Mabel’i annemin evine götürmeği için ikisi Noel Arifesi yemeğinde bize katılmıştı ve buna çok sevinmiştim. Görünüşe göre konuşmamız onun için bir anlam ifade ediyordu çünkü beni kenara çekmiş ve bundan sonra benim her zaman onun arkasını kolladığım gibi arkamı kollayacağını söylemişti.

Empati falan aramıyordum. Sadece annemin ya da kız kardeşimin bile isteye o adamın etrafında oldukları gerçeğini aklım almıyordu. Gördükleri, duydukları ve annemin yaşadığı onca şeyden sonra olmazdı.

Annemin bağlarını koparmak için fırsatı vardı. Adam altı yıl hapis yatmıştı. Boşanma davası açabilirdi. Eve dönmesine izin vermeyebilirdi. Ama o ikisini de yapmamıştı. Hatta onu Mabel’in okuluna getirerek önünü açmıştı. Bu beni çok kızdırmıştı ve o zamandan beri onunla konuşmuyordum.

Hepimiz ağacın etrafına oturduk ve sırayla birer hediye açtık. Hiç kimsenin diğerinin ne hediye aldığını umursadığı bir Noel yaşamamıştım. Noel ruhu ve sevgisiyle dolu bir evde büyümemiştim. Ama bu evde fazlasıyla vardı. Muhtemelen bu yüzden bu ev beni hep cezbetmişti. Her çocuğun rüyasıydı.

Dylan, Vivi’nin benim için hazırladığı paketi sallayarak, “Tamam, şimdi hepimiz Niko hediyelerimizi açabiliriz,” diye dalga

geçti. Paket kâğıdını yırtarak açtı ve sırttı. “Aman Tanrım, gözümü diktiğim buz kazıyıcı değil mi bu?”

“Kesinlikle öyle. Çok heyecan verici bir hediye değil ama eldivenlerinle camını temizlemeye çalıştığını hatırladım,” diyerek kıkırdadım. Balarısı dövmesini bir kenara bırakırsak, ben daha çok pratik hediyeler veren biriydim.

“Bayıldım,” diyerek ayağa kalkıp bana sarıldı.

Everly, Vivi’nin onun için seçmeme yardım ettiği kitabı açtı. NFL takımlarının en iyi spor psikologlarını ve onların yolculuklarını kayıt altına alan bir çalışmaydı. Charlotte anaokulu öğretmenleri için hayatta kalma rehberi olan hediyesini açtı ve Ashlan’a bir Starbucks hediye kartı verdim çünkü kız elinde her zaman o meşhur beyaz-yeşil bardakla dolaşıyordu.

Her zaman yaptığımız gibi onlar da bana hediyelerini verdiler ama Jansen o dönemde kasabada olduğu için Noel sabahını hiç burada geçirmemiştım. Dylan bana bir çakı almıştı ve Jansen denen aptal eve tekrar uğrarsa kullanmam için olduğunu söylemişti. *Onun sözleriydi, benim değil.*

Ben bir şey söyleyecek olsam daha kötü olurdu. Ama Vivian’ın eski erkek arkadaşıyla dövüşmek için bıçağa ihtiyacım yoktu. Gerekirse yumruklarımı kullanmaktan memnuniyet duyardım. Bir süre daha gelmeyeceğine dair içimde bir his vardı.

Everly bana en sevdiğim restoran için bir hediye kartı almıştı, Ashlan bana itfaiyeci olmakla ilgili tatlı bir şiir yazmıştı ve Charlotte da bana en sevdiğim çikolatadan iki kilo almıştı.

Ashlan benden aldığı paketi ona uzatırken, “Vivi, hediyeni aç,” dedi.

Vivian yerde bacaklarımın arasında otururken omzunun üzerinden bana bakıp gülümsedi. Altından, minik balarısı kolyesini çıkardığında nefesi kesildi.

“Bu çok güzel,” dedi. “Bayıldım.” Kolyeyi boynuna takmasına yardım ettim ve sonra bana bir paket uzattı.

Kutuyu açtım, içinde bir fotoğraf albümü vardı. Kapağında Vivian'la birinci ya da ikinci sınıfta okulun önünde dururken çekilmiş bir fotoğrafımız vardı. O gülümsüyordu, ben kaşlarımı çatmıştım. Tam bizlikti. Sayfaları çevirdim ve sayfaları süsleyen fotoğraflara bakıp gülümsemekten kendimi alamadım.

“Bugüne kadar olan serüvenimiz. Son sayfalar boş, onları zamanla doldurabiliriz,” dedi.

Bu aldığım en duygusal hediye idi ve benim için dünyalara bedeldi. Bana zaten şişme montla deri eldiven hediye etmişti, ben de ona Everly'nin yardımıyla gözünü diktiğini bildiğim botları ve Dylan'ın istediğini söylediği yeni bir krema pompası vermiştim.

Ama bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye idi.

“Bayıldım. Teşekkür ederim.” Kızlar kendi paketlerini yırtmaya devam ederken ben de kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım.

İşimiz bittiğinde, hediyelerini yatak odalarına götürmek üzere çamaşır sepetlerine yığdılar ve Vivian bizim hediyelerimizi ön kapının yanına götürdü. Jack'in peşinden mutfığa gittim ve yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzumun üzerinden baktım.

“Bir dakikan var mı?” diye sordum boğazımı temizleyerek ve mutfak masasındaki bir sandalyeyi çekip oturdum.

“Tabii. Ne oldu?”

“Şey, Vivi ve ben birlikte yaşamak hakkında konuşuyorduk. Bunun senin için sorun olmadığından emin olmak istedim.” Boğazımı tekrar temizledim.

Uzun bir süre beni inceledi ve ellerini birbirine kenetledi. “Anlıyorum. Demek küçük kızıyla birlikte yaşamak istiyorsun, ha?”

Jack Thomas duygularını saklamakta oldukça başarılıydı. Kızgın mıydı yoksa benimle dalga mı geçiyordu anlayamıyordum.

“Bir noktada ona evlenme teklif etmeyi planlıyorum, sadece benim için biraz zor.” Bir elimi enseme gezdirdim.

Bakışları yumuşadı. “Ne zor? Onu seviyor musun?”

“Elbette. Her şeyden çok. Sadece bir yuva kurmaya uygun hamurdan yoğrulup yoğrulmadığımı bilmiyorum. Ben o kişi miyim bilmiyorum. Ama hayatımı onunla geçirmek istediğimi biliyorum.” Bunu ona söylemek iyi gelmişti. O benim için her şeyden çok bir baba gibiydi. Ona saygı duyuyordum. Tanıdığım en düzgün insanlardan biriydi.

Jack omzunun üzerinden baktı. “Babamın alkolik olduğunu biliyor muydun? Bunu sana hiç söylemiş miydin?”

“Hayır. Onun hakkında konuştuğunu hiç duymadım.”

“Kesinlikle. O tam bir sarhoştur. İstismarcıydı. Toksikti.” Kahvesinden bir yudum aldı. “O hiçbir zaman senin baban gibi suçlarından dolayı hapse girmedi ama oldukça benzer koşullarda büyüdüğümüze dair bahse girerim.”

Sandalyemde geriye yaslanıp bir nefes verdim. Bunu asla tahmin edemezdim. “Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Üzülme. Hepimiz kendi yolumuzda ilerliyoruz, Niko. O benimkinin bir parçasıydı. Bana olmak istemediğim her şeyi öğretti, böylece oradan sıyrılıp istediğim gibi olabildim. İyi bir koca. İyi bir baba. Ayrıca kendimi övmek için söylemiyorum ama çok iyi bir itfaiyeci.” Kıkırdadı.

Şaşkınlıkla başımı iki yana sallarken konuşamayacak haldeydim.

“Bunu bir düşün, oğlum. Sen baban değilsin. O adam senin çocukluğunu çaldı. Geleceğini de ona verme. Git, olmak istediğin adam ol.” Kahvesinden bir yudum daha alıp kupasını bıraktı. “Seni Vivian’la gördüm ve onu mutlu ettiğinden hiç şüphem yok. Tek umursadığım bu. Eğer önce birlikte yaşamak istiyorsanız bana bir söz verdiğin sürece onayımı alırsın.”

“Ne sözü?” diye sordum.

“Korkunun seni kızımı mutlu etmekten alıkoymasına izin verme, tamam mı?”

“Bunu yapabilirim.”

“Yapabileceğini biliyorum. Onay vermemin tek nedeni bu,” diyerek tek kaşını kaldırdı.

“Teşekkür ederim, Jack.”

“Bana teşekkür etme. Kızım için doğru olanı yap.”

Ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyordum.

YİRMİ YEDİ

. . .

Vivian

Sonraki birkaç hafta geçip gitmiş, pastanenin önündeki karların bir kısmı erimeye başlamıştı. Everly, Lions’la mülakata girmek için San Francisco’ya gitmişti ve başka hokey takımlarıyla iş görüşmesi yapmak için Şikago’ya da uçmuştu. Yani birden fazla seçeneği olacaktı.

KitchenAid’imi açtım ve ünlü Balarısı tereyağlı kurabiyelerimden bir parti daha hazırlarken unu yavaşça ekledim.

“Hey, ben çıkıyorum. Yarına teslim edilmesi gereken bir ödevim var, bu yüzden geceleyeceğim,” dedi Dylan bir brownie’yi ısıtırken. “Gelecek yıl burada çalışmayı özleyeceğim.” Programı büyük ölçüde değişeceğinden okula odaklanması gerekecekti ve çalışmaya zamanı olmayacaktı.

“Senin payını ayırırım. Hadi şimdi defol buradan. Günü sonlandırmadan birkaç parti daha kurabiye yapmam lazım.”

“Jada’nın Çaylak’la gittiğini gördüm. Bu ikisi ciddileşiyor, ha?” diyerek güldü.

“Öyle. Bence birbirlerine çok yaklaşıyorlar.”

“Kahretsin. Hepiniz aşkı buluyorsunuz, bense yalnız bir kız kurusu olarak öleceğim.”

Başımı iki yana sallayıp bir kahkaha attım. “Dün gece biriyle çıktın.”

“Gezegenin en kibirli adamıyla. Kusura bakma ama eğer kendinden üçüncü şahıs olarak bahsediyorsan benimle konuşma

bile. Sen o kadar önemli değilsin, dostum. Kendini övme şekli bir üniversite özgeçmişine benziyordu. Sıkıntıdan neredeyse masada uyuyakalacaktım.”

“Eh, konu karşı cins olduğunda her zaman seçici davrandın, bu yüzden çıktığın herkesten nefret etmene şaşırmadım.”

“Bunu çok kolaylaştırıyorlar,” diyerek göz kırptı. “Yarın görüşürüz. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum, Dilly.”

O arka kapıdan çıktı, ben de işime geri döndüm. Niko bu gece istasyonda görevdeydi ve onun evde olacağı gecelerde erken çıkabilmek için o görevdeyken geç saatlere kadar çalışırdım. Birlikte yaşamamanın umduğumuzdan daha iyi olduğu ortaya çıkmıştı. Niko West’le takılmayı seviyordum. Başından beri eksik parça oymuş. Kalbimdeki boş odanın anneme ait olduğunu düşünürdüm hep. Jansen’la geçirdiğim yıllar boyunca kendimi hiçbir zaman tamamlanmış hissetmemiştim ve bunu yas tuttuğum gerçeğine vurup görmezden gelmiştim. Ama Niko’yla birbirimize olan duygularımızı itiraf ettiğimizden beri her şey değişmişti. O delik gitgide küçülmüştü. Sık sık hissettiğim yalnızlık ortadan kaybolmuştu.

Hiç olmadığım kadar mutluydum. Bu kadar mutlu olmanın mümkün olduğunu sanmazdım.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Ellerimi ön-lüğüme silip ön tarafa doğru yürüdüm ve Shayla West’in camdan baktığını gördüm. Onu Mabel’in okul gösterisinden beri görmemişim. Niko annesiyle arasına mesafe koymuştu ve Billy’yle yaşadığı sürece, kocasından ayrılmaya istekli olmadığı sürece bütün iletişimi kesmeye karar vermişti ki bunun gerçekleşeceğinden şüpheliydi.

Apar topar kapıya gidip kilidini açtım ve içeri girmesine izin verdim. “Shayla, merhaba.”

“Merhaba Vivian. Kapalı olduğunu biliyorum, sadece bir dakika konuşabilir miyiz diye merak ettim?”

“Elbette. İçeri gir. Sana kurabiye ya da kapkek ikram edebilir miyim?”

Ön masaya oturdu. “Olur. Atıştırmalıklarına bayılıyorum. Şaşırt beni.”

İki şişe su, en sevdiğim akçaağaç şuruplu keklerden iki tane ve birkaç peçete aldım. Karşısındaki sandalyeye yerleştim. “Her şey yolunda mı?”

Yüzünde morluk aradım ama hiçbir şey göremedim. Son birkaç haftadır çocukluğuna ait tüm korku dolu hikâyeleri benimle paylaşan Niko’dan çok şey öğrenmiştim. Dayaklar. Sözlü taciz. Hayatının büyük bir kısmında maruz kaldığı sarhoş, öngörülemez davranışlar. Ve hissettiği güvensizlik.

Karşımda oturan ve tüm bunlar olurken onu korumuş olması gereken kadına bakarken içim öfkeyle doldu. Ondan nefret etmek istiyordum ama tek hissettiğim empatiydi. Çünkü Shayla West de kurbandı. Evet, o bir yetiskindi ama kırılmış bir kadındı. Bir insanın yaşaması gerekenden daha fazlasını görüp geçirmiş biri. Her ne kadar oğlunu ihmal etme şeklini kabul edemesem de ona hâlâ şefkat duyuyordum.

“Evet. Niko’yla bir süredir konuşmadım. Aramalarımı açmıyor, sadece kısa mesajlarla cevap veriyor. Bir şeye ihtiyacım olursa ona haber vermemi söyledi. Bunun bir bakıma bir ultimatoma olduğunu hissediyorum,” dedi ve akçaağaç şuruplu kekinden küçük bir parça alıp ağzına attı. Gözleri şişmişti ve onu son gördüğümünden bu yana fazlasıyla yaşlanmış görünüyordu.

“Sanırım bir bakıma öyle. Eminim bu koşullar altında neden seninle iletişim kurmadığını anlıyorsundur, değil mi?” Suyumdan bir yudum aldım.

“Billy’yi geri çevirmem mi gerekiyordu? Konu bununla mı ilgili?”

Ciddi miydi?

“Evet. Çevirmeliydin.”

“O benim kocam,” dedi ve gözleri yaşlarla doldu.

Masanın üzerinden uzanıp ellerini tuttum. “O senin evladına zarar verdi, Shayla. Yüzlerce kez. Bu doğru değil.”

Başıyla beni onayladı. “Böyle davranmak istemedi ki. İçki sorunu var. Sarhoş olmadığı zamanlarda kötü bir adam değildir.”

“Onun hiç iyi olduğunu gördün mü?” Bunu ondan duymak istediğim için sordum. “Onun seni de incittiğini biliyorum. Gerçekten bu şekilde mi yaşamak istiyorsun?”

Shayla gözlerini kaçırıp uzaklara bakarken bir süre sessizce oturduk. “Bir zamanlar iyi bir adamdı.”

Omzumu silktim. “Yetmez. Onu tanıdığımdan beri iyi bir adam değildi. Oğlunda bunu kanıtlayacak bir sürü yara izi var. Hem gördüğüm kadarıyla hiç değişmemiş. Niko acı çekti,” dedim ve sözlerim bir hıçkırıkla kesildi. “Bunu anlıyor musun? Yaşananların en sert kısmını o göğüsledi. Sen de öylece durdun ve buna izin verdin. Yine de oğlun hep senin yanındaydı. Olmaya da devam ederdi. Ama sen, o adamın evine geri dönmesine izin verdin. Bu da oğlunun yüzüne tokat gibi indi. Gerçek bu.”

Shayla hıçkırıp gözünden damlayan bir yaş sildi. “Onu terk edersem Niko ve Jada’ya zarar verirdi. Bunu açıkça ifade etti.”

Öne doğru eğildim. “Polise gidebilirdin.”

“Vivian, bu adamı tanımıyorsun. O benim eşim. Onunla evlenme seçimini yıllar önce yaptım ve bu seçime saygı duyuyordum. Yaptığı onca şeye rağmen. Ama eğer onu terk edersem çocuklarımin peşlerine düşecek ve polis onu durdurmak için hiçbir şey yapamaz. Niko’ya ilk kez vurduğunda polise gittim ve tahmin et ne oldu.”

“Ne?” diye fısıldadım.

“Hiçbir şey. Eve gelip onu uyardılar. Sonrasında yüzüm bir daha morarmadı ama vücudumun görünmeyen yerleri çürük

çarık içinde kaldı. Bir daha ağzımı açarsam benimle uğraşmayacağına dair bana yemin etti. Çocuklarımın peşine düşecekti.”

“Böyle yaşanmaz ki.” Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken elini sıktım.

“Bildiğim tek yol bu.”

“Niko’yla konuşman lazım. Belki ikiniz birlikte polise gidebilirsiniz. Onlara her şeyi anlat.”

“O akıllı bir adam. Neredeyse her gece içki içmeye çıkıyor ama şartlı tahliye memuru onu yakalayamıyor. Ya da hem onun hem de başkalarının gözünü korkutuyor. Bilmiyorum. Ama bugün buraya Niko’yla konuşabilir misin diye sormaya geldim. Oğlumla ilişkim kopsun istemiyorum. Onu Noel’de görememek beni derinden yaraladı.” Babasıyla birlikte gelmemek kaydıyla Jada’nın annesini Noel’de Mabel’i görmeye davet ettiğini biliyordum.

“Tüm bunların onu da derinden yaraladığını düşünüyorum. Ama o Billy’yle aynı ortamda bulunmayacak, Shayla. Bunu ondan istememelisin,” dedim. Sözlerim niyet ettiğimden daha sert çıkmıştı. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Evet. Elbette.” Başıyla onayladı.

“Billy kaza için Niko’yu suçlamaya çalıştığında kocanın arkasını kollamadın? Neden? Ona her zaman sadık kaldın ama o olayda farklı davrandın, niye?”

Bana bakmadan önce peçetesiyle oynadı. “İkisinden birinin hapse gireceğini biliyordum. Billy giderse Niko’ya zarar veremezdi. Bunu seve seve yaptım. Ama bunca yıl sonra yaptığımın bedelini ödemediğimi sanma.”

“Shayla, sığınma evleri var. Sana yardım edebilecek insanlar var. Bu iş çözülene kadar ihtiyacın olursa ben ve Niko’yla kalabilirsin. Seçeneklerin var.”

Shayla başını şiddetle iki yana salladı. “Bunu yapmak istemiyorum. O benim eşim. Bu da benim sınavım.”

“Neden?”

“Çünkü herkes sonsuza kadar mutlu olamaz, Vivian. Ama çocuklarımla mutlu hayatlar kurmaya çalışmasına seviniyorum.”

“Sen de yapabilirsin,” dedim.

Kapı çalındı ve camın arkasından orada duranın Billy West olduğunu gördüğümde neredeyse sandalyemden fırlayacaktım. Mutlu görünmüyordu.

“Bana bir kutu kurabiye getirir misin lütfen?” Shayla yirmi doları masanın üzerinde bana doğru kaydırırken eli fena halde titriyordu. “Eve biraz hamur işi almam gerektiğini söylemiştim de.” Parayı ona geri ittim.

Parmağımı bir dakika dercesine Billy West’e doğru kaldırdım çünkü Niko’ya babasının Balarısı’na adım atmasına izin vermeyeceğime dair söz vermiştim ve ben sözlerimden dönmezdim.

“Senin paran burada geçmez. Ama o buraya gelemaz. Sana istediğin kurabiyeleri getireyim ama lütfen söylediklerimi bir düşün.” Aceleyle ayağa kalkıp bir kutuya biraz hamur işi koydum ve kartvizitimin arkasına telefon numaramı yazdım. “Kartın üzerinde numaram var. Bunu çantana koy. Her zaman başka bir seçeneğin vardır, Shayla.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı ben onu kapıya kadar geçirirken. Kocası orada duruyordu, yüzü kıpkırmızıydı ve pencereden bana ters ters bakıyordu.

Kilidi açtım ve kapının önünde durarak Billy’nin içeri girmesini engelledim. “Yakında tekrar gel, Shayla.”

“Ne? Kasabanın pastanesinde istenmiyor muyum? Eski hükümlülerin reddedilmesi yasaya aykırı değil mi?”

Ona herhangi bir yanıt vermedim ve kapıyı kapayıp kilitledim.

Billy West kapıyı tekrar çaldı ve ona baktığımda bağırmaya başladı. “Oğlumuz bu gece itfaiyede çalışıyor, değil mi? Umarım başına kötü bir şey gelmez.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve Shayla onu kolundan çekiştirerek uzaklaştırmaya çalıştı. Ben de kapıyı kilitleyip doğrudan itfaiye binasına gittim.

“Ne? Kurabiye yok mu?” dedi Paslı. Ben merdivenlerden mutfığa çıktığımda masada oturuyordu.

“Ah. Çok üzgünüm. Bir kutu getirecektim ama onu pastanede unuttum. Niko burada mı?” Kalbim hızla atarken midem bulanıyordu. Babamın bugün çalışmadığını biliyordum ama Niko çalışıyordu.

Paslı ayağa fırladı. “Evet. İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun.”

Elimi geçiştirircesine salladım ve yüzünde gördüğüm endişeyi gidermeye çalıştım. “Ah, evet. Sadece uzun bir gün oldu.”

“Pekâlâ. Niko odasında temizleniyor. Bu öğleden sonra birkaç tıbbi çağrı aldı, o yüzden meşguldü.”

Başımla onayladım ve Niko’nun buradayken uyuduğu yatak odasına doğru bir kat daha merdiven çıktım.

“Niko?” Odada kimseyi görmediğim için seslendim. Hem Shayla’yla sohbetimizden hem de Billy’yle karşılaşmamdan dolayı damarlarımda panik akıyordu.

Niko banyodan telaşla çıktı ve ben ona doğru koşarken bakışları benimkilere kilitlendi. “Sorun ne, Balarısı? İyi misin?”

Başımı iki yana salladım ve nefesimi toparlamaya çalışarak geri çekildim çünkü artık burada olduğum için ona söylemem gereken şeyi yeni yeni idrak ediyordum.

“Annen beni görmeye geldi ve biraz konuştuk. Ama sonra baban geldi.”

Bakışları sertleşti. “Pastaneye girdi mi?”

“Hayır. Zaten kapalıydık. Annenin gitmesi için kapıyı açtım. O sırada baban da beni korkutan şeyler söyledi.”

“Ne dedi?” Niko başparmağıyla yanağımı okşadı. Beni dikkatle izlerken uzun saçları omuzlarına dökülüyordu.

“Bu gece çalıştığını bildiğini ve başına kötü bir şey gelmemesini umduğunu söyledi,” dedim, kelimeler ağzımdan dökülürken sesim titremiştir.

Beni tekrar kendine çekip kollarını etrafıma doladı. “Sadece aklınla oynuyor. O hasta bir herif. Bana hiçbir şey olmayacak.”

“Depodaki yangını onun başlatıp başlatmadığını hâlâ bilmiyoruz. Bu konuda yeni bir haber var mı?”

“Baban dün Chuck’la konuştu ve birkaç ipucu üzerinde çalışıyorlar. Endişelenme, bebeğim. İsteddiği kadar yangın çıkarsın, kıcını ait olduğu yere, parmaklıklar ardına tıkmaya yetecek kanıtları bulana kadar hepsini tek tek söndürürüz biz.”

Başım la onayladım. “Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Neden hapishaneden çıkıp kendini yeni bir hayat kurmaya adamadıkı?”

“Çünkü o sefil herifin teki. Kız kardeşimi ve Mabel’ı evden çıkardığım için bana kızgın. Artık korkmuş küçük bir çocuk olmadığım için kızgın.” Gözlerime bakabilmek için hafifçe eğilip burnumun ucunu öptü. “Annem ne istiyormuş?”

Elini tutup onu yatağına götürdüm, o oturdu ve ben de kucağına çıktım. “Seninle konuşmamı istedi. Seni özlüyor.”

Uzun bir nefes verdi. “Seçimini yaptı. Onu seçti. Her zaman öyle yapar.”

“Bunun bu kadar basit olduğunu düşünmüyorum, Niko.” Parmaklarımı gür saçlarının arasından geçirip bir tarafını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Bana babanın onu polise gitmesi halinde size zarar vermekle tehdit ettiğini söyledi. Seni ve Jada’yı. Bir kez bu konuda harekete geçmeye çalıştığında polisin hiçbir şey yapmadığını ve ardından ikinizin kötü bir dayak yediğini ve söyledi.”

Niko derin bir iç çekti. “Bir kere mi denemiş? Bu mu? O herif her halükârda bana zarar verdi, bunun nasıl bir faydası olmuş? Ayrıca o hapisteyken ondan boşanabilirdi. Sanırım o lanet herifi

gerçekten seviyor. O adam etrafta olduğu sürece annemi hayatımda tutamam. O adam zehirli, Balarısı.”

Başım la onayladım. “Öyle olduğunu biliyorum.”

“Bu arada babam pastane açıkken gelirse Brady’yi araman yeterli. Onunla zaten konuştum. Orada ona anında dışarı kadar eşlik edecek bir araba olacak. Pastanen özel bir mülk ve ona hizmet etmek istemeyebilirsiniz.”

“Biliyorum. Jada, Dylan ve Jilly de eğer gelirse Brady’yi arayacaklarını biliyorlar. Kız kardeşin de şu anda ondan senin nefret ettiğin kadar nefret ediyor gibi görünüyor.”

“Evet. Sanırım kafasını kumdan çıkardı ve onun Mabel’in etrafında olmasının kötü bir fikir olduğunu fark etti. Ama annemi artık sık sık görmemenin onun için zor olduğunu biliyorum. Birbirlerine hep yakınlardı.”

“Peki sen kime yakınsın, Niko West?”

“Sana, Balarısı. Her daim sana.”

YİRMİ SEKİZ

. . .

Niko

Jace, babamın denetimli serbestlik memuru Wayne'le tanışmak için benimle birlikte Honey Mountain Gölü kıyısındaki Honey Mountain Kafe'ye geldi. Adam şu zamana kadar benimle konuşmaya oldukça açıktı ve bu hoşuma gidiyordu. Dün gece Vivian'ın gözlerinde gördüğüm korkudan hoşlanmamıştım ve bu adamın işini yaptığından emin olmam gerekiyordu.

Delilah Joybill göz kırparak, "Vay, vay, vay... En sevdiğim iki itfaiyeci gelmiş," dedi.

"Bunu istasyondaki herkese söylediğine bahse girerim," diye takıldı Jace. En iyi arkadaşımın yanımda olmasını gerçekten takdir ediyordum. O benim zavallı ailemin bütün hikâyesini biliyordu. Ah, siktir, kimi kandırıyorum ki? Bütün kahrolası kasaba biliyordu.

"Saçmalama," dedi Delilah kıkırdayarak. "Sanırım şu beyefendiyle buluşmaya geldiniz. Seni beklediğini söyledi, Niko."

"Evet. Teşekkürler, Dee," diyerek başımla ona selam verdim.

Delilah ve kocası Dean kafenin sahibiydi, burası nesillerdir Dean'in ailesine aitti. Yaklaşık bir yıl önce yenilemişlerdi ve pek fazla seçenek olduğundan değil ama kasabadaki en popüler restorandı. Soğanla lahana turşusu kokan Rodney'nin Kafesi'ni kesinlikle geride bırakıyordu.

Uzanıp Wayne'in elini sıktım ve Jace'i tanıştırdım. Bundan sonra yapmam gereken işler olduğundan ve çabuk bitirmek istediğimden hemen siparişlerimizi verdik.

Dörtlü bir masada oturuyorduk, ben Wayne'in tam karşısına geçmiştim.

"Ee, neler oluyor? Başka tehditlerde mi bulundu?" diye sordu Wayne kahvesini yudumlarken.

Delilah Jace'le önümüze iki kahve koyduğunda ona teşekkür maiyetinde başımı sallayarak, "O akıllı bir şerefsiz," dedim. "Somut bir şey yok ama dün gece kız arkadaşımı çok korkuttu. Bir yangında yaralanmayacağımı umduğunu söyleyerek dolaylı tehdit etmiş."

"En son eski depoda büyük bir yangının çıktığını söylemişti, değil mi? Dün gece bir şey oldu mu?"

"Büyük bir şey değil. Onu Bira Dağı'nda içki içerken yakaladın mı?"

"Hayır. Oradaki barmenle görüştüm, kola sipariş edip bilardo oynadığını söyledi. Ama aynı zamanda babanın ayrılırken kafası güzel görüldüğünü, bu yüzden kendi içkisini yanında getirip saklıyor olabileceğini de söylüyor."

"Öyledir. Adam çok kurnaz." Elimle yüzümü ovuşturdum. "Peki ya annem? Eve gidip onu kontrol ettin mi?"

"Ettim. Sana anlattığı hikâyenin aynısını bana da anlattı. Takılıp yüzünü kapıya çarpmış."

Delilah tabaklarımızı getirince yemeklerimizi yemeye başladık.

"Bu saçmalığı yutmuyorsun, değil mi Wayne?" diye sordu Jace kahvesini yudumlayarak.

"Hayır. Ama annesi itiraf etmeden bir şey olduğunu da söyleyemem. Şimdilik sadece izliyorum ve not alıyorum. Yapabileceğimin en iyisi bu. Kundakçılık müfettişinden bir şey duyarsan ona

numaramı ver. Babanın o depoda bulunmak için hiçbir nedeni olamaz, o yüzden orada olduğuna dair bir kanıt bulursan, bu en azından şartlı tahliye kurallarını çiğnediğinden onu içeri tıkmak için geçerli sebep olur.”

“Daha büyük bir şeye ihtiyacımız var. Onu temelli orada tutacak bir şey.”

Wayne sözlerimi düşünürken krepinden bir lokma alıp ağzına attı. “Dinle, Niko. Benim işim babanın toplumda kendine yeniden yer bulmasına yardım etmek. Bu adamla bir geçmişin olduğunu biliyorum ve bana somut bir şey getirirsen sana söz veriyorum, onu içeri geri tıkacağım. Ama asıl amaç onun ıslah edilmesi ve hapisten çıkıp yeni bir hayat kurması.”

“O asla düzelmeyecek. Hapse girmeden çok önce aklı gidikti. Hiç değişmedi.”

“O lanet yangını başlattıysa o pislige bir ders vermekten şahsen memnuniyet duyarım. Kadınları döven her erkek parmaklıklar ardında olmayı hak eder ve üstüne bir de yangın çıkararak insanların hayatlarını tehlikeye atıyorsa hakkında tedbir alınması için yeterince neden var demektir,” dedi Jace.

Wayne başıyla onayladı ve yemeğimizi yemeğe devam ettik. Ardından hesabı ödedim ve zaman ayırdığı için ona teşekkür ettim.

Jace omzuma vurarak, “Kahvaltı için teşekkürler,” dedi. “Dinle, Niko, ikimiz uzun zamandır arkadaşız. Baban hakkında hiç konuşmazdın ama şimdi annene el kaldırdığını öğreniyorum,” dedi arabasının önünde durup eliyle ensesini sıvazlayarak. “Çocukken sana zarar verdi mi? O zamanlar seni tanı mıyordum.”

“Çünkü çok yaşlısın?” dedim bir kahkaha patlatarak. Jace benden altı yaş büyüktü, bu yüzden lisede birlikte okumamıştık.

“Tabii tabii. Keşke benim kadar iyi görünseydin.” Sırıtip kollarını göğsünde kavuşturdu ve sorusuna cevap vermeme bekledi.

“Köprünün altından çok su aktı. Bu beladan kurtuldum. Kornuyu burada bırakalım.”

Başımı kaldırıp ona baktığımda bakışlarında şefkat vardı. “Tamam, kardeşim. Bir kulağa ihtiyacın olursa her zaman burada olduğumu biliyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Bana yumuşak davranma. Bizi öldürmeyen şey güçlendirir, değil mi?”

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Evet ama bu dersi çocukken öğrenmemeliydin. Lanet olsun, benim kızları ve annelerinin gidişiyle neler yaşadıklarını düşününce içten içe ölüyorum.”

Omzuna vurdum. “Yanlarında sen varsın, dostum. İyi olacaklar.”

“Teşekkürler. Tamam, gidip bebek bakıcısını salmam gerekiyor.” Ardından bana selam verip arabasına doğru yürüdü.

“Sonra görüşürüz,” diyerek elimi kaldırdım ve Laley’ye doğru yürümeye başladım. Kasabadaki en güzel mücevher mağazasıydı.

“Bu sabah kesinlikle bir göreve çıkmışsın. Ne yapıyorsun, West?” diye seslendi Jace arkamdan.

“Sana sonra anlatırım,” diye bağırdım ve yürümeye devam ettim, o da arabasına binip yanımdan geçerken kornaya bastı.

Everly kuyumcunun önünde durmuş, telefonuna bakıyordu. Montunun fermuarı boğazına kadar çekiliydi ve şapkaıyla eldiven takıyordu.

“Selam Ev,” dedim ona doğru yürürken.

“Selam.” Telefonunu cebine attı ve bana sarıldı. “Tanrım, Dylan’ın sorgusuna yakalanmadan bir yere gitmek gerçekten çok zor.”

Kapıyı onun için açık tutarken bir kahkaha attım. “O kızın gözünden hiçbir şey kaçmıyor, değil mi?”

“Kaçmaz. Onun öğrenip de Vivi’ye yüzük baktığını yetiştirmesini istemiyorum,” dedi Everly cam tezgâhın önünde dururken omzuma omzuyla vurarak. Dylan ve Charlotte’ı bize katıl-

maya davet etmeyi düşünmüştüm ama Ashlan kasaba dışında olduğundan onun duygularını incitme riskini almak istememiştim. Bu yüzden Vivi'nin ablasını arayıp davet etmiştim.

“Hoş geldiniz. Bu ne hoş sürpriz,” dedi Bayan Laley arka odadan çıkarken. O ve kocası çok yaşlıydılar ama sanki genç ve dinçmiş gibi davranıyorlardı.

Everly'yle selamına karşılık verdikten sonra etrafta dolaşıp yüzüklere bakmaya başladım. “Vivian için bir nişan yüzüğü arıyorum,” dedim ve yüzümdeki aptal gülümsemeyi silemedim. Yüzük alışverişi yapacağımı hiç düşünmezdim ama birlikte yaşamaya başladığımızda bunun yapmam gereken bir şey olduğunu anlamıştım. Jack Thomas'ın kendi babası hakkında paylaştığı şeyler sürekli aklımdaydı. Ve o adam tanıdığım en iyi babaydı, yani belki de söylediklerinde doğruluk payı vardı. Tam olarak nerede durduğumdan emin değildim ama aile fikrine her zamanki kadar katı yaklaşmıyordum.

Bayan Laley ellerini çırpı ve heyecanlı bir nefes aldı. “Niko West, bu günleri göreceğimi hiç düşünmezdim. Aman Tanrım. Bizim Vivian'ımız oldukça özel bir hanımefendi, değil mi?”

“Öyle,” dedim, gözüme çarpan yüzüğe bakarken. “Bunu beğendim.”

Everly yanıma gelip kıkırdadı. “Tam Vivian'ın tarzı. Nostaljik. Şık. Zarif. Muhtemelen bir servete mal olur.”

“Bu konuda endişelenmiyorum. En güzelini almayı planlıyorum, bu yüzden para dökme konusunda bir sorunum yok.”

“İyi söyledin,” dedi Everly ve Bayan Laley gösterdiğim yüzüğü kutudan çıkarırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Dış kısmında ve halka boyunca küçük elmaslar bulunan mükemmel, yuvarlak kesim bir elmas. Muhteşem bir yüzük.”

Everly yüzüğü havaya kaldırıp her açıdan inceleyerek, “Bayıldım,” dedi.

“Tamam, bunu alıyorum,” dedim fiyat etiketine baktıktan sonra. Ona kartımı verdim. Henüz Vivian’a nasıl teklif edeceğime karar vermemiştim ama bunu doğru yapma niyetindeydim. Doğru an, zamanı geldiğinde kendini gösterecekti.

Bayan Laley tezgâhın etrafından dolaşp bize sarılmadan önce kutuyu paketledi ve bana verdi. “Senin adına sevindim, Niko. Kendine iyi bir eş bulmuşsun. O kız gibisi milyonda bir karşına çıkar.”

Başım la onu onayladım. “Öyle.”

Dışarı çıktığımızda Everly isterik kahkahalar atmaya başladı.

Durup ona dönerek, “Ne?” diye sordum.

“Benden sana eşlik etmemi istedin ama iki dakika içinde yüzüğü buldun. Doğru yüzüğün o olduğunu nereden anladın? Başka hiçbirine bakmadın.”

“Daha önce hiç mücevher alışverişi yapmadım. Ona hangi yüzüğü almam gerektiğini anlayıp anlamayacağımı bile bilmiyordum. Ama yüzüğü görünce bana onu hatırlattı. Ortadaki büyük elmas ve etrafını çevreleyen küçük elmaslar.” Söylemediğim şey, bana Balarısı’nın bütün tatlılığını etrafındakilere yaydığını hatırlattığıydı. Kulağa klişe bir pislik gibi geldiğimi biliyorum ama yüzüğü seçmemin esas nedeni buydu.

“Bu kadar romantik olduğunu kim bilebilirdi?”

“Yalnızca Vivi’ye. Bu aramızda kalsın,” diyerek gülümsedim. “Benimle geldiğin için teşekkürler.”

“İkiniz adına gerçekten çok mutluyum. Sanırım sonunda birlikte olacağınızı her zaman biliyordum.”

“Öyle mi?” Bir elimle çenemi sıvazladım. “Eh, sen her zaman benden daha akıllıydın.”

“Neyse ki,” dedi Everyly sinsi bir gülümsemeyle. “Ne zaman teklif edeceksin?”

“Emin değilim. Doğru anı bekliyorum.”

“Pekâlâ. Dudaklarımı mühürlü tutacağım, âşık çocuk. Hünelerini göstermeni bekleyeceğim.”

“Teşekkürler, Ev. Mülakatlar nasıl gidiyor?”

“Oldukça iyi. San Francisco’daki Lions’la ikinci bir görüşmem var, ayrıca Şikago’daki hokey takımı da ilgileniyor, o yüzden ikisinden birinin olup olmayacağını göreceğiz.”

Başımla onayladım. “Takımla görüşme yaparken Hawk’ı gördün mü?”

İnledi. “Çok şükür hayır. Ama sanırım işe alınırsam onunla uğraşmak zorunda kalacağım.”

O adamı hep sevmiştim. Rock yıldızı bir hokey oyuncusu olduğu için artık onu pek göremiyorduk.

“Hawk iyi bir adamdır. O artık hokeyin poster yüzü, bu yüzden kendine iyi bakıyor gibi görünüyor.”

Everly gözlerini devirdi. “Onu o zaman düşüneceğim. Hokey takımları spor psikologlarıyla çalışma fikrine yeni yeni alışıyor, dolayısıyla olumlu sonuçlanmayabilir bile. Bu yüzden şimdilik günlerimi itfaiyecilerin psikanalizini yaparak geçireceğim. Son seansını atladığını fark ettim,” dedi kıkırdayarak. İtfaiye istasyonunda açık kapı politikası vardı ve haftada birkaç kez uğrardı.

“Eh, Paslı ve Leylek’in seninle konuşmaya koşa koşa geldiklerini fark ettim. İçimden bir ses bunun açılmaktan çok seninle vakit geçirmeyle ilgili olduğunu söylüyor.”

Everly gözlerini devirdi. “Evet. Paslı sanki randevumuz varmış gibi davranıyor ve bana ilgi alanlarımı soruyor. Ama inan bana, profesyonel sporculara alışkınım, birkaç kendini beğenmiş itfaiyeciyle baş edebilirim. Onlardan biriyle büyüdüm, unuttun mu?”

Başımla onayladım. “Kesinlikle öyle. Hey, Minik Kuş’la tanıştın mı?”

Everly biraz düşünerek, “Hayır,” dedi. “Henüz hiç seansa gelmedi. Neden? Onunla ilgili bazı endişelerin mi var? Babam da

aynı şeyi sordu ama sonra Dylan bir kutu hamur işiyle içeri girince kafası dağıldı.”

“Evet. O iyi bir adam. Ama kesinlikle korkuyla mücadele ediyor, bu yüzden onunla biraz konuşman iyi olabilir,” dedim, adama ihanet etmek istemediğim için fazla bir şey söylemedim ama seçtiği meslek konusunda yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordum.

“Neden korkuyor, Dr. West?” diye dalga geçti.

“Ateş.” Söylemem gereken tek şey buydu ve bakışları anlayışla yumuşadı.

“Bu hafta onu mutlaka göreceğim. Söylediğin için teşekkürler.”

“Sorun değil. Sonra görüşürüz,” diyerek el salladım ve kadını görmek için pastaneye doğru yürümeye başladım. Minik Kuş’u düşünürken yüzüğü ceketimin cebine koydum. Bu saçmalığın ne kadar sık gerçekleştiğini bilmek insanları şaşırtırdı. İtfaiyeci olmayı seçen birinin ateşten korkması. Bazen bunu aşarlardı. Bazen mühendis olup Büyükbaba gibi kamyonu sürerlerdi. Bazen de korku onları tamamen ele geçirir ve vazgeçerlerdi. Umudum, Everly’nin ona uygun yeri bulmasında yardımcı olabilmesiydi. Çünkü alevlerden korkan bir adamla ateşe girmek kimse için güvenli değildi.

“Bu kimin fikriydi?” diye homurdandım. Jada ve Çaylak’la çifte randevuya çıkacaktık; çifte randevulara pek sıcak bakmıyordum, özellikle de işin içinde kız kardeşim ve Çaylak olduğunda. Neden bir adamın kız kardeşimi pohpohladığını görmek isteyeyim ki? İstemiyordum.

“Bebeklik etmeyi bırak. Kız kardeşlerimle çifte randevuya çıkmayı seviyorum. Jada bunu yapmayı gerçekten istiyordu ve alt tarafı bir akşam yemeği,” dedi Vivian yüzünde tatlı gülümsemeyle.

“Ya seninle baş başa kalmak istiyorsam?” Honey Mountain BBQ’nun önünde durduk, yüzümü boynuna gömüp kollarımı ona doladım. Kasabadaki en iyi kaburgayı pişiren yerdı. Bana kalırsa Kaliforniya eyaletindeki en iyisiydi.

“Birkaç saat içinde tamamen seninim,” diye fısıldadı Vivian. Sözleri nefes nefeseydi ve sırf ona bu kadar yakın olduğum için hissettiğim aynı heyecanla doluydu.

Kapıyı çekip açtım ve Vivian bizi içeri yönlendirdi. Jada’yla Çaylak arkadaki bir masadan el salladılar ve onlara doğru ilerledik. Vivian sanki onları her gün görmüyormuşuz gibi ikisine de sarıldığında gözlerimi devirdim. Çaylak elini uzattığında onun fazlasıyla gergin olduğunu görebiliyordum. Her zaman aynı vardiyada çalışmadığımız ve hâlâ yeni olduğu için onu pek tanıımıyordum. Ama bu adamı sevdiğimi söylemezsem yalan söylemiş olurum. İyi bir adamdı, buna hiç şüphe yoktu. Ve çıkmaya başladıklarından beri kız kardeşim değişmişti. Artık dışarı çıkamadığı konusunda sızlanmıyordu, orası kesindi.

“Mabel’in yanında kim var?” diye sordum, hepimiz masaya otururken paniğin aniden damarlarımda dolaştığını hissettim.

Jada tek kaşını kaldırarak, “Bu gece Dylan ve Charlotte’la birlikte,” dedi. O küçük kızı babamızdan uzak tutma isteğime saygı duyuyordu ve ben de bunu takdir ediyordum.

“Dylan’ı bir bebek bakarken hayal edemiyorum,” dedim Vivi’ye bakarak.

“Dylan yiyecekleri ve eğlenceyi sağlıyor. Charlotte bakıcı sorumluluğunu üstleniyor. Bunlar Dylan’ın sözleri, benim değil. Aslında çocuklarla arası çok iyi, sadece öyle değilmiş gibi davranmayı seviyor.” Vivi sırtıttı.

“Mabel onlarla birlikte babanın evine gideceği için çok heyecanlıydı. Bu onun için büyük bir zevk.”

Thomaslar yeğenime her zaman iyi davranmıştı ve bu benim için çok şey ifade ediyordu.

Garson gelince siparişlerimizi verdik. Masanın altından Vivi'nin elini buldum. Ne zaman bu kadar aptal âşık olduğumu bilmiyordum ama umursamadım. Konu ona geldiğinde işler böyle yürümüyordu.

Kızlar günlerinin nasıl geçtiğini Çaylak'la bana anlattılar.

"Ona Meşgul Betty'den söz ettin mi?" diye sordu Jada kahkahalar atarak. Kız kardeşimi inceledim. O farklıydı. Belki pastane-de çalışması ve ek sorumluluk almasındandı. Belki de Çaylak'la çıkmasındandı. Belki de yaş aldıkça akıllanmasındandı. Ama daha önce orada olmayan bir güven vardı artık.

Vivian omzunun üzerinden baktı. "Şey, Sevgililer Günü yaklaşıyor ve Meşgul Betty kocası Butch için içinden fırlayabileceği bir pasta yapmamızı istedi. Bilirsin... seksi bir şeyler giyecek, büyük pastadan fırlayarak kocasına sürpriz yapacak."

Şakaklarımı ovuşturdum. "Bu asla gözümde canlandırmak istediğim bir görüntü değil. Kadın yıllar boyunca benim için ikinci bir anne gibiydi. Paslı annesinin neyin peşinde olduğunu bilseydi altına sıçardı. Ona ne söyledin?"

"Ona bunların gerçek kek olmadığını söyledim. Onlar daha çok dekor. Biz de ortasında kalp bulunan beyaz kremalı kırmızı kadife kapkeklerde karar kıldık. Seksi zaman planlamasını Betty'ye bırakacağım." Vivian'ın yanakları kızardı ve Jada'yla birlikte gülerken ağzını kapadı.

"Ahhh... Bunu bir dahaki sefere iç çamaşırımı dondurucuya atmaya veya ben uyurken avucuma tıraş kremi sürmeye kalktığımda Paslı'ya karşı kullanabilirim."

Bir kahkaha attım. "İşte, şimdi bir itfaiyeci gibi düşünüyorsun."

Kız kardeşim ve Çaylak'la... yani onun erkek arkadaşıyla takılırken güzel vakit geçirdim. Ama hâlâ kadınımı eve götürmek için sabırsızlanıyordum.

Daima da öyle olacaktı.

YİRMİ DOKUZ

. . .

Vivian

Yarın annemin ölüm yıldönümüydü. Aynı zamanda Sevgililer Günü'nden bir gün önceydi, bu yüzden boğazıma kadar işe batmış durumdaydım. Niko önümüzdeki birkaç gün görevde olacaktı ve Ashlan eve yeni döndüğü için işten doğrudan babamın evine gelmiştim. O gün, nerede olursak olalım hep birlikte olurduk. Everly o sırada her neredeyse bizimle birlikte olmak için her zaman eve uçmuştu ve herkes de aynı yolu izlemişti. Babam yılın o haftası izin alırdı, bu onun için sadece yas tutma zamanıydı. Annemi geri getiremezdik, bu yüzden yılın bu zamanında neden topladığımızdan emin değildim ama bu hâlâ içimde yaşayan acının dinmesine yardımcı oluyordu. Jansen bunu hiçbir zaman anlamamıştı. Yas tutmanın onu geri getirmeyeceğini söylerdi ve her yıl bu tarih geldiğinde neden kasvete gömüldüğümü asla tam olarak anlayamazdı. Sevgililer Günü'nde her zaman yas tuttuğumu söylerdi ancak çoğu insanın o güne duyduğu nostaljiyi hiçbir zaman hissedememiştim. Bu halimin, yılın bu dönemlerinde bütün enerjimi verdiğim pastaneme yansımadığını umuyordum. Niko her zaman anlamıştı. Belki de birbirimizin acısını tanımak gibi bir yeteneğimiz vardı. Ama beni her zamankinden daha fazla arar, daha sık kontrol eder ve genellikle ardından gelen korkudan kurtulmama yardım ederdi.

Evin kapısını açtığımda sarımsak ve tereyağı kokusu ağzımı sulandırdı.

“Selam,” diye seslendim ve Ashlan merdivenlerden uçararak inip kollarıma atıldı. Küçük kız kardeşimizin kalbi çok büyüktü. Her şeyi derinden hissediyordu ve sarılmanın her şeyi düzeltebileceğine gerçekten inanıyordu, aslında bazen haklıydı.

“Selam,” dedi ve geri çekilip gülümsedi. “Lütfen bana şu çikolata parçacıklı yulaflı kurabiyelerden getirdiğini söyle?”

Elimdeki kutuyu ona verirken gülümsedim. “Elbette. Kurabiyeler ve kucaklaşma her şeyi düzeltebilir, değil mi? Babam nasıl?”

“İyi görünüyor. Ama onu bilirsin, konu hakkında konuşmuyor. Sabah hepimiz mezarlığa gideceğiz, değil mi?”

“Plan bu,” dedim onu mutfığa doğru takip ederken.

“Merhaba tatlım. İş nasıldı?” Babam kendi meşhur ev yapımı soslu büyük bir kâse spagettiye masanın ortasına koyarken omzunun üzerinden seslendi.

“İyi. Enfes kokuyor,” dedim, Everly bir sepet sarımsaklı ekmeği masaya koyarken Charlotte da yanına en sevdiği Sezar salatasıyla dolu ahşap bir kâse koydu.

“Dilly nerede?” diye sordum. Yaklaşan büyük bir sınavı olduğu için bugün çalışmamıştı ve kederiyle her zaman içine kapanarak baş ediyordu.

Dylan merdivenlerden aşağı zıplaya zıplaya inip her zamanki gibi gürültüyle mutfığa girerken, “Buradayım,” diye bağırdı.

Masanın etrafına oturup annemle ilgili en sevdiğimiz hikâyelerden bazılarını paylaştık. Ama ben onu son gördüğüm zamanın anısında kaybolmuştum. Beni hiç terk etmemişti. Everly lise son sınıfın yoğunluğuyla boğuşuyordu ve kendini tamamen hangi üniversiteye gideceğine kaptırmıştı. Bir bakıma bunun annemizin gözümüzün önünde yavaş yavaş öldüğü gerçeğiyle başa çıkma mekanizması olduğunu düşünüyordum.

İkizler ortaokuldaydı ve aktivitelerle meşguldü. Ashlan da okumayı her zaman sevdiği için başını kitaplardan kaldırmıyordu.

Bense o son yılı dördüncü evre pankreas kanserinin gerçekte ne anlama geldiğini öğrenmeye adanmıştım. Annem ve babam bize onun hastalıkla mücadele edeceğini söylemekten hoşlanıyorlardı ama ben savaşın başında onun sadece zaman kazanmaya çalıştığını öğrenmiştim. Bedeninin istediğinden daha uzun süre dayanmaya çalışmak için onu cehenneme sokuyordu. O son birkaç ay pek çok dersi kaçırdım. Her ne sebeple olursa olsun bakıcı rolünü üstlendim ve bu hoşuma gitti. Niko günün sonunda bana okul ödevlerimi getirirdi ve annemin yatağının yanında oturup ona üniversitede futbol oynama hayallerini anlatırdı. Sonlara doğru, arkadaş ve aile ziyaretleri azaldı çünkü insanlar onun bu şekilde eridiğini görünce çok üzülüyordu. Kız kardeşlerim duygusal olarak kendilerini kapadı çünkü her şey çok fazla geliyordu. Annem bakımevine gitmek istemiyordu; son günlerini evde geçirmek istiyordu. Sigortası annemin hastane faturalarını ödediği ve maaş çekleri evi geçindirdiği için babam çalışmaya devam etmek zorundaydı. Son birkaç haftadır onun yanından hiç ayrılmamıştım. Niko, annemin durumu ne olursa olsun her gün uğrardı. Onu gördüğünde asla irkilmez ya da bundan kötü etkilenmiş gibi davranmazdı. Ve o yanımdayken kendimi pek yalnız hissetmezdim.

Bardağı onun çatlak ve kuru dudaklarına götürerek, "İçmelisin, anne," dedim. Günde bir kez gelen ev hemşiresi bana susuz kalmanın ona yardımcı olacağını söylemişti, ben de elimden geleni yapıyordum.

"Benim tatlı Vivi'm. Okulda olmalısın." Kelimeleri zayıf çıkıyordu. Kırılğan. Fiziksel durumunun gerçek bir yansıması.

"Tam olarak olmak istediğim yerdeyim. Sen endişelenme. Herkes iyi, anne. İkizlerin bugün futbol maçı var ve Everly okuldan sonra onlara tezahürat yapmaya gidecek. Babam istasyonda ve nasıl hissettiğini öğrenmek için arayıp duruyor. Ashlan da ödevlerini yapmak için okuldan sonra kütüphanede kalıyor."

Annem elimi sıktı. "Burada olmamalısın, küçük kızım. Eve gelmek istediğim için üzgünüm. Sizlerin varlığını hissetmeye ihtiyacım var. Ama bunu sana yapmamalıyım."

Sözleri gergin bir hıçkırıkla kesilince içim sızladı. Hissettiğim şey için tıbbi bir terim olup olmadığından emin değildim. Göğsümün ortasında sürekli bir ağrı vardı. Sanki kalbimin her gün biraz daha yavaşça kırılmasını izlemek için yaşıyormuşum gibi. Şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen, acı verici, uzun süreli, eziyetli bir ağrı.

Bir sistem geliştirmiştik. Babam itfaiyede olmadığı günlerde bütün gün onunla kalıyordu. İşe gitmesi gereken günlerde de ben okula gitmeyip evde kalıyordum. Elbette, Honey Mountain Lisesi bu konuda destek olmuştu. Annem de zamanında oraya gitmiş ve müdürüm Bay Stark'la birlikte büyümüştü. Annem sık sık uyuduğu ve ben de ödevlerimi onun yanında yaptığım için okula gayet iyi ayak uyduruyordum. Kasabadaki herkes bu duruma çok üzülmüştü çünkü annem onu tanıyan herkes tarafından çok sevilirdi.

Yatağı, bugünlerde daha çok hastane odasına benzeyen oturma odasına yerleştirilmişti. Bir tekerlekli sandalye ve günün her saati bip sesi çıkaran makineler vardı.

Bu seslere güveniyordum ve bazen kendi kalbimin atışını taklit ettiklerini hissediyordum. Annemin durumu üç haftada kötüden daha kötüye gitmiş ve bakımevine yerleştirildiğinden bu yana üç hafta geçmişti. Everly, Dylan, Charlotte, Ashlan ve ben babamın olmadığı her gece sırayla kanepede uyuyorduk. Babam buradayken annemin yanında o uyurdu ve ben sık sık uyanıp annemi kontrol etmek için merdivenlerden inerdim ve ertesi sabah babamın annemin ellerini kendininkilerin içine aldığını ve gözlerinin altında torbalar olduğunu görürdüm. Hayatının aşkının gözlerinin önünde kötüleşmesini izlemek, bir erkek için çok ağır olmalıydı.

Suyundan küçük bir yudumu aldıktan sonra televizyonun sesini onun için açtım. "Demek şu sevdiğin ev tadilatı programı bu.

Gözlerini açık tutamadığını biliyorum ama bu bölümü seveceğini söyleyebilirim. Bizimki gibi eski bir çiftlik evini yeniliyorlar,” dedim yatakta onun yanına tırmanırken.

“Bu evi aldığımız günü hatırlıyorum,” diye fısıldadı annem. “Ben ikizlere hamileydim, sen ve Everly de ortalıkta çılgınca koşturuyordunuz.” Sesi çok zayıf geliyordu.

“O günü ben de hatırlıyorum.”

“Seni bütün kalbimle seviyorum, bebeğim,” diye o kadar yumuşak fısıldadı ki duymakta güçlük çektim. Uyukladığını biliyordum. Yorgunluğu bulaşıcıydı, böyle günlerde sık sık onun yanında uyuyakalırdım.

Sevdiğiniz birinin acı çekmesini izlemek akılalmaz bir deneyimdi. Annemin kanserinin bir tedavisi yoktu ve onu kaybedişini izleyen sevdikleri için de bir deva yoktu.

Gözyaşlarım elime damlarken ve boğazımdaki yumru nefesimi kesmekle tehdit ederken annemin kalp atışlarını duyma ihtiyacıyla daha da yaklaştım. Annemin sığ nefeslerinin sesi beni rahatlattı ve onun yanında uyuyakaldım.

Kapı ziliyle birden uyanarak ayağa kalktım. Sersemlemiştim. Ne kadar zamandır uyuyordum? Telefonuma baktım ve o kadar da uzun olmadığını fark ettim. Bir saatten az. Ama uykum o kadar düzensizleşmişti ki kısa süreliğine sızdığında, uyanmak acı veriyordu.

Annemin yüzündeki saçları okşayarak geri iterken, “Niko ev ödevimi getirmiş olmalı,” diye fısıldadım.

Göğsü hareket etmiyordu.

Dudakları hareket etmiyordu.

Panik beni bir mengene gibi sardı.

“Anne?” diye fısıldadım ama kelime bir hıçkırıkla kesildi. Kulağımı ağzına doğru eğdim ama hiçbir şey yoktu. Kalp atışını duyabilmek için kulağımı çaresizce göğsüne dayadım ama hiçbir şey yoktu.

Eğilip ağzını kendi ağzımla kapadığımda ve nefes üflediğimde ağzımdan daha önce hiç duymadığım bir ses çıktı. Bebek bakıcılığına başlamadan önce kalp masajı dersleri almıştım ama bunu kendi anneme yapacağımı hiç düşünmemiştim.

Gözlerimden süzülen yaşlar gökten yağan yağmur gibi dökülürken kalp masajı yapmaya devam ediyordum.

“Anne!” diye çığlık attım. “Anne! Geri dön!”

Uzaktan Niko’nun sesini duydum. Belki de yardım çağırıyordu. Belki de benimle konuşuyordu. Bilmiyordum. Kapıdan ne zaman girdiğini bilmiyordum.

Ben anneme nefes üfleyip kalp masajı yapmaya devam ediyordum.

Onu geri getirebileceğime inanıyordum.

Ama gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu ve annem orada cansız yatıyordu. Ama daha sert masaj yaptım. Daha derin nefes üfledim. Daha çok umuda tutundum.

Denemeye devam edersem onu hayata döndürebilirdim.

Sıcak kollar etrafıma dolandı. Bir ergenken bile tanıdık ve güçlüydü.

“Balarısı, o gitti.”

“Hayır,” dedim, sesim boğuk ve yorgundu. Tekrar nefes üfledim.

Nefes al, anne.

Uzaktan siren sesleri duyuldu ve bütün sahne ağır çekimde oynamaya başladı. Üç adam telaşla içeri girip beni kenara çekti. Niko kollarını bana dolayarak orada durdu ve ben yere yığıldığımda o da benimle birlikte yere oturup beni kucağına çekti.

Koluma gözyaşları damlayınca arkama baktığımda onun gri gözlerinden süzüldüklerini gördüm. Niko’yu hiç ağlarken görmemişim. Babası tarafından kan kusmasına neden olacak kadar sert tekmelendiğinde bile. Üzerinde birinci ya da ellinci kere sigara söndürüldüğünde bile. Yumruklandığında, dövüldüğünde ya da kırıldığında bile.

Ama bugün ağlıyordu.

Babam koşarak kapıdan içeri girdi ve bakışlarım onunkilere kilitlendi.

Acı.

Umutsuzluk.

Hüzün.

Dizlerinin üzerine çöktü ve annemin adını haykırdı. Yüzümü Niko'nun göğsüne gömdüm çünkü bir dakika daha dayanamayacaktım. Annem tekerlekli sedyeyle evden çıkarılırken beni orada tuttu ve o gece ve sonraki haftalar boyunca onun için ağladığımda hep yanımda oldu.

Çünkü annem gitmişti.

Ve kalbimin bir parçasını da yanında götürmüştü.

"Dünyadan Vivi'ye," dedi Dylan. "Babam bu gece burada kalıp kalmayacağını sordu?"

"Hayır. Yemekten sonra eve gideceğim." Bu gece yalnız kalmak istiyordum. Bu ev bana o son anları hatırlatıyordu. Acımasız gerçeği yüzüme çarpıyordu. Hayatımın en iyi ve en kötü anıları burada yaşanmıştı. Ama yarının karanlığı üzerime çökmüşken evimde uyumak istiyordum. Kız kardeşlerimi üzmemden korkmadan ağlamak istiyordum.

"Seninle kalmamı ister misin?" diye sordu Everly.

"Hayır. Ben iyiyim, millet. Sabah mezarlığa gitmek için geliyorum."

Everly beni inceledi. Annemiz öldüğünde yanında olan kişi ben olduğum için her zaman büyük bir suçluluk duyduğunu biliyordum. Babam bu konuda birileriyle konuşmam için beni zorlamıştı ama ben hiç gerek duymamıştım. Gerçek şuydu ki tam da olmak istediğim yerdeydim. Sırf onunla o vakti geçirmek için her şeyi tekrar yaşıyordum. Ne kadar üzücü olsa da annem son nefesini verirken benim kalp atışlarımı hissetmişti. Yalnız değildi.

Dylan kaşlarını oynatırken muzip bir sırıtışla, “Ev, Lions’tan haber almış,” dedi. “Görünüşe göre, Bay Belalı seksi Hawk’ın iyi bir doktorun yardımına ihtiyacı var.”

“A) Ben doktor değilim. B) Bunu tartışmanın zamanı değil. İnsanları oku, Dilly.” Everly kollarını havaya savurdu.

“Bence bunu konuşmak için mükemmel bir zaman,” dedi babam herkesi şaşırtarak. “Annen seninle gerçekten gurur duyardı.”

Everly başıyla onayladı ve akmak üzere olan gözyaşlarını durdurmak için gözlerinin altına hafifçe bastırdı.

“Görünüşe göre dizinde bir sakatlık var ama koçu bundan daha fazlası olduğunu düşünüyor. Tekrar gelip onunla görüşmemi istiyorlar. Adamı yıllardır görmedim, o yüzden bunu yapmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Muhtemelen bir yere varmayacak. Teksas’ta bir futbol takımıyla bir görüşme daha yaptım ve önümüzdeki hafta oraya uçmamı istiyorlar.”

Akşam yemeğini bitirirken sohbet devam etti. Eve dönmek için sabırsızlanıyordum. Her yıl bu zamanlarda omuzlarıma bir ağırlık çökerdi. Arabama doğru yola çıkmadan önce kız kardeşlerime sarılıp vedalaştım ve babamı yanağından öptüm.

Garaj yoluma girdim ve duygularım beni cile geçirdiğinde motoru kapadım. Boğazımdaki yumru o kadar büyüktü ki yutkunmakta zorlanıyordum. Gözyaşlarım dökülmeye başladığında direksiyonu kavradım. Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı ve onu durdurmaya çalışmadım.

Arabamın camına hafifçe vurulunca irkilerek sıçradım.

Niko.

Motoru kapadım ve kapıyı iterek açtım.

“Burada ne işin var?” diye sordum gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken.

“Başka nerede olacaktım ki, Balarısı?” Beni kollarının arasına alıp evin içine taşıırken bacaklarımı beline doladım. Gözyaşlarım

akmaya devam ederken yüzümü boynuna gömdüm. Beni mutfak tezgâhının üzerine bıraktı ve bacaklarımın arasında durdu.

“Çalışman gerektiğini sanıyordum?” Sesim titremiştii, saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım.

“Bu gece ve yarın bana ihtiyacın olabileceğini düşündüm, bu yüzden Leylek’ten yerime bakmasını istedim.”

Başımlla onayladım. O yanımdaydı.

Ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda daima yanımdaydı.

OTUZ

. . .

Niko

“Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, bebeğim,” dedim koyu gözlerine dikkatle bakarken. Ev loştu, pencerelerden sadece ayın ışığı süzülüyordu. Ama hüznü görebiliyordum. Kederi. Gözleri şişmiş, yanakları kızarmıştı ve her konuştuğunda sesi titriyordu.

“Bunu düşünmek istemiyorum, Niko. Düşünmemi engelle,” diye fısıldadı ve beni kendine doğru çekip öptü.

Tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Düşünmek istemiyordu. Sadece üzüntüden başka bir şey hissetmek istiyordu.

Vivian benim gibi sık sık karanlıkta yaşamıyordu. Bu onun için alışılmadıktı ve ben de bu hissi uzaklaştırmak istiyordum.

Onu sertçe öptüm. Dilimle sataşarak ağzını keşfedip ve onun bütün karanlığını tattım.

“Lütfen. Bunun yok olmasını sağla,” dedi dudaklarıma karşı.

Onu tezgâha yaslarken dudaklarımı dudaklarından hiç çekmedim. Ellerim eteğinin kenarını bulup yukarı çekerken dudaklarım boynundan aşağıya doğru iniyor, nefesi sertleşip hızlanırken onu yalıyor ve öpüyordum. Kazağını çektim ve o da başının üzerinden çıkarabilmem için yardım etti.

Sutyenini çekiştirerek askılarını omzundan aşağı indirdim ve mükemmel memelerini ortaya çıkardım. Sertleşen meme ucunun tadına baktım ve o da inleyerek sırtını bir yay gibi çıkardı. Parmaklarım külotunun altında hareket ederken sırayla diğerine geçtim.

“Sırılsıklam olmuşsun,” dedim dilimle meme ucunu okşarken.

Onu okşarken elleri saçlarıma dolandı, iki parmağımı içine soktuğumda nefesi kesildi ve kendini elime bastırdı.

“Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadı karnından aşağı ine ine onu öperken. Eteğini daha da yukarı çektim, külotunu bacaklarından aşağı indirdim ve yüzümü bacaklarının arasına gömdüm.

Tam da bana ihtiyaç duyduğu yere. Çaresiz iniltiler ve sıcak nefesler etrafımızdaki boşluğu doldururken parmaklarımın yerini dilim aldı.

“Niko,” diye haykırdı zirveden aşağı yuvarlanırken. Yaşadığı hazzın tadını sonuna kadar çıkarana dek hareket etmeye devam ettim ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Dokunuşuma verdiği tepki içimde bir şeyleri uyandırmıştı ve buna bayılmıştım.

Can atıyordum.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve ona bakmak için başımı yukarı kaldırdım.

“Daha iyi misin?” diye sordum.

Vivian başıyla onaylayıp gülümsedi. “Neye ihtiyacım olduğun her zaman nasıl biliyorsun?”

“Çünkü seni tanıyorum, Vivian Thomas.”

“Herkesten daha iyi. Hep böyleydi,” dedi.

Onu kollarıma çektiğimde bacakları bir kez daha belime dolandı ve onu kanepeye taşıdım. Ereksiyonum kıkında zonkluyordu ve oturduğumda kıkırdadı.

“Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?” diye takıldım saçlarını yüzünden uzaklaştırarak.

Bana doğru sürtünmeye başladı, aramızdaki tek şey kot kumaştı. Ellerim kalçalarındayken onu izledim. Gözleri kapalı bir halde bacaklarını iki yanıma atmış hareket etmeye devam ederken

vahşi saçları omuzlarının etrafına dökülüyor ve ayışığı üzerinde parlıyordu.

“Daha fazlasına ihtiyacım var,” diye fısıldadı kot pantolonuma uzanıp düğmelerini açarak. Aşırı heyecanlanmış aletimi serbest bırakbilsin diye kalçamı kaldırdım.

“Tamamen seninim, Balarısı. Hep öyleydim, hep öyle olacağım.”

“Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Seni hissetmek istiyorum. Tamamen.” Yukarı kalktı, aletimin ucunu girişine hizaladı ve yavaşça aşağı kayd.

“Siktir,” dedim. O kadar iyi bir histi ki.

Beni hiçliğe sürüklerken parmakları benimkilere kenetlenmişti.

Vivian Thomas hayatımda gördüğüm en seksi kadındı.

İkimiz de aynı anda uçurumun kenarına geldik. Öne doğru düştüğünde kollarımı ona sarıp sıkıca tuttum.

Çünkü bu gece ihtiyacı olan şey buydu.

Kahve kokusuna uyandım ve kollarımı başımın üzerine doğru esnettim. Vivian yatakta değildi ve bugün nasıl bir ruh halinde olacağını bilmiyordum. Keder tam bir orospu çocuğuydu. Sadece alır da alırdı.

Her yıl Thomaslarla birlikte mezarlığa giderdim ve Beth'in öldüğü günü dün gibi hatırlıyordum. Vivi'nin çılgınlıklarını. Sağlık görevlilerinin onun öldüğünü söylemesi. O hıçkırı hıçkırı ağlar-ken en iyi arkadaşımı kollarımın arasında tutuşumu.

Hayatımda çok kötü şeyler yaşamıştım, buna hiç şüphe yoktu. Ama Vivian'ın o gün çektiği acının anısı hafızamdan silinmeyecekti. Ailesi için cesur maskesini takardı çünkü o böyle biriydi. Güçlü, vahşi ve koruyucuydu. Ama o da hepimiz gibi acı çekiyordu. Eğer yanında olup acısının bir kısmını dindirebileceksem, bunu tekrar tekrar yapardım.

“Hey,” dedi elinde iki kupayla bana doğru yürürken. Birini bana uzattı ve diğerini yanındaki komodinin üzerine koyduktan sonra yatağa tırmanıp bana baktı. Benim lacivert Honey Mountain İtfaiye İstasyonu tişörtümü giymişti ve onda daha çok bir elbise gibi duruyordu ama yine de çok seksi görünmeyi başarıyordu.

Kahvemden bir yudum alıp inledim ve kupayı yanımdaki komodinin üzerine koyup onu kucağıma çektim. Kollarımı ona dolayıp burnumla boynunu dürttüm.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Bugün daha iyiyim aslında. İşten izin aldığın için teşekkürler. Ailemle birlikte olmanın yardımcı olacağını düşünmüştüm ama bilmiyorum. Dün gece orada olmak bazı şeyleri düşünmeme neden oldu, anlıyor musun? Sadece gitmek istedim.”

Elimi buldu ve parmaklarını benimkilere kenetledi.

“Burada olabildiğime sevindim. Birkaç gündür bunu ayarlamaya çalışıyordum ama personel sayımız az, o yüzden şu anda yerine bakacak birini bulmak kolay olmadı. Paslı ve Minik Kuş ace-miliği arkalarında bıraktıklarında izin almak daha kolay olacak.”

Yanağını göğsüme yaslarken, “Gelecek hafta Leylek’e teşekkür etmek için kurabiye götürmem gerekecek,” dedi.

“Bunu yapmana gerek yok. Onun kıcını çok kez korudum. Sadece bugüne odaklanalım. Sizinkilerle ne zaman buluşacağız? Kızlar nasıl görünüyordu? Ya baban?”

“Hepsi iyiydi. Babam yılın bu zamanlarında hep daha sessiz olur ama bu beklenen bir şey. Giyinip eve geçsek iyi olacak.”

Banyoya gittik, saçlarını uzun bir atkuyruğu yaptı ve ikimiz de giyindik. Bugün güneş gerçekten de parlıyordu ve kat kat giyinmemek iyi gelmişti.

Eve vardığımızda herkes benim kamyonetimle Jack’in arabasına doluştu ve mezarlığa doğru yola çıktık. Hepimiz Beth’in

mezarının etrafında durduk ve kızlar sırayla en sevdikleri anıları paylaştı. Jack konuşmadan önce boğazını temizledi.

“Kızlarımızla gurur duyardın, bebeğim. Tıpkı anneleri gibi harikalar. Seni özlüyoruz.” Elini öptü ve Beth’e gönderirmiş gibi üfledikten sonra büyük bir buket çiçeği yere bıraktı.

Dylan sessizliği bozarak, “Keder beni acıktırıyor,” dedi ve herkes güldü. Kız porselen dükkânına girmiş bir boğa gibiydi. “Keşke burada olsaydın da meşhur peynirli makarnanı yapsaydın, anne.”

Charlotte ikiz kardeşini, “Tarifi bende var,” diyerek susturdu.

“Evet ama aynısı değil, kızım. Peynir konusunda çok cimrisin. Bu, peynirli makarna. En önemli malzemeden kısılamazsın.”

“Şu anda belki de gezegendeki en sinir bozucu insan sensin,” dedi Charlotte kollarını göğsünde kavuşturarak. “Bazılarımız süt ürünlerini azaltmaya çalışıyor.”

“O zaman peynirli makarna yapıp annemin tarifi deme,” dedi Dylan omzunu silkerek.

Otoparka doğru yürüyorduk ve ben bu saçma konuşmaya gülmemeye çalışıyordum.

“Şimdi benim de canım peynirli makarna çekti. Hadi Honey Mountain Kafe’ye gidelim,” dedi Everly.

“Ben de yerim,” diye araya girdi Ashlan.

Jack gözlerini devirdi ama dudaklarının kenarı yukarı kıvrılmıştı. “Siz kızlar beni deli ediyorsunuz. Bu sabah anneniz için ağlıyordunuz. Şimdi de makarna ve peynir hakkında tartışıyorsunuz. Niko, ben olsam bir ev dolusu erkek için dua etmeye başladım.”

Dylan’ın nefesi kesildi ve diğer kızlar kahkahalara boğuldu. Hepimiz onun şaka yaptığını biliyorduk çünkü adam bu kızları, bir babada hiç görmediğim kadar çok seviyordu.

Arabaya bindiğimizde Vivian, “Bunun seni korkutmasına izin verme,” dedi. “Bebek falan düşünmüyorum.”

Garip olan şey, *ben* küçük Vivilerle dolu bir ev hayal ediyordum ve bu beni hiç korkutmuyordu.

Beni korkutan da buydu.

Babasının arabasını kafeye kadar takip ederken elini tuttum. “Ben iyiyim. Sen nasıl hissediyorsun?”

“İyi hissediyorum,” diyerek elimi sıktı. “Keşke annem kız kardeşlerimin büyüdüğünü görebilseydi. Ne kadar harika olduklarını. İçimizden biri iyi bir not aldığında ya da bir spor takımına girdiğinde mutluluktan yüzünde güller açardı. Everly profesyonel bir takımda spor psikoloğu olmak üzere. Dylan hukuk fakültesine gidiyor. Charlotte sınıfta her gün birilerinin hayatlarını değiştiriyor. Ashlan da üniversiteye bir rock yıldızı gibi hükmediyor. Keşke burada olup bunu görebilseydi.”

Sözleri karşısında göğsüm sıkıştı. Kız kardeşlerini o kadar çok seviyordu ki... Keşke kendini benim gözlerimden görebilseydi.

“Peki ya sen, Balarısı?” Arabayı Honey Mountain Kafe’nin önüne çektim ve Jack’in kızlarını içeri götürüşünü izledik. Vivian kemerini çözüp bana bakarken yüzümü ona döndüm.

“Ne demek istiyorsun?” Vivian başını yana yatırdı ve gülümsedi.

“Kız kardeşlerine göz kulak olabilmek için burada kaldın ve diplomanı yakınlardaki bir okuldan aldın. Pastaneni satın almak için her kuruşunu biriktirdin ve onu bu kasabadaki herkesin sevdiği bir şeye dönüştürdün. Yirmi dört yaşından önce ilk evini satın aldın. İhtiyaç duyduklarında kız kardeşlerine iş verdin. Ve her gün sadece nefes alarak dünyamı sallıyorsun.” Kulağa tam aptal âşık gibi geliyordum ama umurumda değildi.

Vivian kucağıma tırmanıp bir elini yanağıma koydu. “Dünyanı sallıyorum demek?”

“Beni duydun.”

“Seni seviyorum, Niko West. Sen yanımda olmasaydın dün ve bugün karlanılabilir olmazdı. Teşekkür ederim.”

Altdudağını ısırdığımda kıkırdadı.

“Kamyonette olduğumuz ve baban şu duvarın hemen diğer tarafında oturduğu için şanslısın yoksa şu anda eteğini kafana geçirmiş, içine giriyor olurdum.”

Nefes alıp veriş hızlandı. “Şimdi kim kimin dünyasını sallıyor?”

“Bebeğim, son nefesini verene kadar senin dünyanı sallamayı planlıyorum.” Kapıyı iterek açtım ve kollarımda Vivi’yle kamyonetten indim. Onu yere bırakıp pantolonumu düzelttim çünkü ihtiyacım olan son şey Jack’in kotuma baskı yapan taş gibi ereksiyonumu fark etmesiydi.

“Bunu pankeklerden bir saat sonra yapmaya ne dersin? Ben de sana şu aşağı taraflarda yaşadığın durumla ilgili yardım ederim.” Kaşlarını oynattı ve yanakları kızardı.

Bu kız.

Onu çok seviyordum.

“Tamamdır. Ayrıca aletime bakmayı bırak. Bu onu heyecanlandırıyor.”

“Vay canına. Mezarlıklar, peynirli makarnalar ve ereksiyonlar. Günün buraya varacağını düşünmemiştim ama hiç sorun değil.” Vivian parmaklarını benimkilerle kenetlerken güldü ve kafeye doğru yürüdük.

“Thomas kızları etraftayken hiçbir an sıkıcı geçmez,” dedim beraber masaya doğru ilerlerken. Delilah Joybill, Vivi’yi kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı. Honey Mountain’da Beth Thomas’ı sevmeyen tek bir kişi bile yoktu ve hâlâ çok özleniyordu.

Arka taraftaki büyük masaya oturduğumuz gibi siparişlerimizi verdik çünkü Dylan oldukça sabırsızdı. Siparişlerimizi verdikten sonra Charlotte bana baktı.

“Gelecek hafta doğum günün, değil mi?”

Boğazımı temizledim. Doğum günlerini hiç sevmezdim ama Vivian bunu her zaman büyük bir olay haline getirirdi. Beşinci sınıftan beri her yıl bana pasta yapardı. Her zaman yeni tarifler dener ve günü özel kılardı. Bu yıl farklı olacaktı çünkü birlikteydik ve daha iyi bir hediye düşünemiyordum.

“Evet evet. Büyütecek bir şey yok,” diyerek kahvemi yudumladım ve Vivian’a göz kırptım.

“Bana senin demin Vivi’ye baktığın gibi bakacak bir erkek bulmam lazım,” dedi Dylan.

Jack homurdandı. “Ben buradayken bu saçmalıktan bahsetmesen olur mu lütfen?”

“Az önce Niko’ya bol bol oğlan evlat diledin, şu anda pazarlık yapacak durumda değilsin,” dedi Dylan kahkaha atarak.

“Bence bir grup oğlan daha sakın bir kahvaltı yapmamızı sağlar,” dedi Jack sırtarak.

“İtfaiye istasyonuna pek çok kez gittim ve oranın sessiz olduğunu söyleyemem,” dedi Everly meydan okurcasına tek kaşını kaldırarak.

“Hem tüm o geçirme ve osurma sesleri. İğrenç.” Delilah önüne bir tabak pankek koyduğunda Charlotte ellerini ovuşturdu.

Ashlan omletinden bir çatal alarak, “Katılıyorum,” dedi. “Gevezeyiz ama domuz değiliz.”

“Kendi adına konuş. Beşinci sınıfta geçirme yarışmasını ben kazandım,” dedi Dylan pastırmasından bir parça ısırarak.

Charlotte kahkahalara boğuldu ve başını geriye attı. “Craig Caldwell sen onu yendikten sonra bir saat boyunca ağladı. Derek de kızların yarışmaya katılmasını yasaklamaya çalışmıştı.”

“*Nefret edenler nefret etmeye devam edecek!*” Dylan bir kahkaha attı.

“Yemin ederim doğduğundan beri rekabetçisin,” dedi Everly ve Vivian bana yaslanıp kıkırdadı.

“Sen bir sporcu deli doktorusun, Ev. Ben şöyle düşünüyorum, dinle,” diyen Dylan kahvesini yudumladı.

“İşte başlıyoruz.” Jack gözlerini devirdi.

“Biz deli doktoru kelimesini kullanmayız, rekabetçi.” Everly sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken Dylan’ın ortaya atacağı çılgınlığı bekliyordu.

“Bence kaybedenler kazananları *rekabetçi* olarak adlandırır. Bu bir başa çıkma mekanizması. Bizden nefret ediyorlar çünkü biz olamıyorlar.”

Masayı bir kahkaha tufanı sardı.

“Bence güzel bir noktaya değindi,” dedi Vivian kahkahalarının arasında.

İhtiyacı olan şey buydu.

Ama onu eve götürmek ve ona daha önce planladığım şeyleri yapmak için sabırsızlanıyordum.

OTUZ BİR

...

Vivian

Son katı pastanın üzerine koydum ve ince bir tabaka tereyağı kreması sürdükten sonra kek ve renkli süslemelerden oluşan üst malzemeleri bir kâsede ufaladım. Niko'nun buna bayılacağını biliyordum ve yarın akşama hazır olmasını istiyordum, böylece erken çıkıp ona akşam yemeği hazırlamak için eve gidebilecektim.

Jada pastayı incelerken, "Bu muhteşem olmuş, kızım," dedi. "Dostum, senin gibi pasta yapmayı öğrenmek istiyorum."

"Oraya doğru gidiyorsun. Dün yaptığın kapkekler çok lezzetliydi. Sadece zaman ve pratik gerektiriyor. Ben küçük yaşta başladım."

"Annen hamur işlerinde çok iyiydi, değil mi?"

"Evet. Çok yetenekliydi. Küçükken onu izlediğimi ve o kadar iyi olmak istediğimi hatırlıyorum, biliyor musun?" diyerek kıkırdadım. "Bu yüzden kendi pastanemi açmak istedim."

"Bu harika," dedi Jada ve kapının zili çaldı. "Ben bakarım."

Jada yanında Çaylak'la birlikte mutfağa geri döndü. İstasyondaki çocuklar Niko'nun doğum gününü kutlamak için bugüne özel bir pasta sipariş etmişlerdi çünkü Niko yarın izinli olacaktı.

"Selam Vivian. Büyükbaba beni pastayı almam için gönderdi."

İspatulamı bırakıp ellerimi bir havluya sildim. "Bana üç boyutlu bir yangın musluğu yaptırdığınıza inanamıyorum." Buzdolabına gidip kutuyu çıkarırken güldüm. Ona göstermek için

kutunun kapağını açtığımda Çaylak'ın başı kahkahalarla geriye düştü.

“Bu kesinlikle mükemmel. Paslı'nın fikriydi,” dedi Çaylak biraz daha kıkırdarken.

“Bugün çalışıyor musun?” diye sordum.

“Hayır. İzinliyim. Şimdi gidip pastayı bırakacağım ve ona şarkı söyleyeceğim,” dedi, ardından Jada'ya döndü. “Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin?”

Jada'nın yanakları kızardı ve ben de başka tarafa baktım. Birlikte gerçekten çok sevimliydiler. “Mabel'ı bir yere bırakamam, o yüzden belki dışarıdan bir şeyler alıp benim evimde yiyebiliriz.”

Çaylak ellerini ceplerine sokup gülümsedi. “Elbette. Kulağa harika geliyor.”

“Hey, bir fikrim var. Mabel'ı bana bıraksanız nasıl olur? Yarınki doğum günü için Niko'ya birkaç kart hazırlayabiliriz. Bunu onunla yapmayı çok isterim. Bu gece çalışıyor, onunla biraz vakit geçirmek eğlenceli olur, siz de yemeğe çıkarsınız.”

“Gerçekten mi? Sakıncası olmadığına emin misin? Çok hoşuna gideceğini biliyorum ama bizde hiç el işi malzemesi yok.”

“Yukarıda, ofiste bir sürü var. Karalama defteri, sim ve yapıştırıcı. Her şey var. Eğlenceli şeyler yaparız ama eve temiz geleceğini garanti edemem,” diyerek kıkırdadım.

“Çok teşekkür ederim. Kulağa harika geliyor.”

Çaylak'a pastayı uzattım. “Niko'nun pastayla fotoğrafını çekip bana göndermeyi unutma.”

“Gönderirim,” diyen Çaylak gülümsedi ve Jada onu arka kapıdan çıkardı.

Jada masaları silip randevusuna hazırlanmak için eve gitti. Pastanedeki birkaç işimi bitirdim ve eve gitmeden önce kapıyı kilitledim. Babam ve Çaylak bana Niko'nun yangın musluğu pastasının yanında çekilmiş bir sürü fotoğrafını gönderdiler. Uzun saçlarını

bir lastik tokayla arkadan bağlamıştı ve gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu ama dudaklarının köşesinin yukarı kıvrılmasından iyi vakit geçirdiğini anlayabiliyordum.

Eve doğru yola çıktım ve Jada, Mabel'ı bırakmak için bana uğradı.

Küçük meleği yanağından öptükten sonra güzel annesine bakarak, "Muhteşem görünüyorsun," dedim. Jada koyu renk dar bir kot pantolon, beyaz bir kazak ve sevimli topuklu botlar giymişti.

"Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim," dedi Mabel'a sarılıp vedalaşmadan önce.

"Ben de muhteşem görünüyor muyum, Bayan Vivi?"

"Kesinlikle görünüyorsun," dedim. "Akşam yemeği için bize spaghetti yaptım ama Niko dayının kartlarını hazırlamak için gerekli el işi malzemelerini unuttum, o yüzden yemekten sonra pastaneye gidip onları alacağız."

Mabel küçük ellerini birbirine çırpı. "Balarısı'ndan bir kapkek alabilir miyim?"

Pastanenin adını söyleme şekli beni benden almıştı. Hafiften peltek konuşuyordu ve kulağa daha çok Bayayısı gibi gelmişti.

"Elbette, annen için sorun olmadığı sürece," dedim ve Jada'ya sarılarak vedalaştım. "Şimdi git ve eğlen."

"Sorun yok, benim küçük şeker böceğim. Tekrar teşekkürler," diye seslendi Jada ve ben de kapıyı arkasından kapayıp kilitledim.

Tabaklarımıza biraz makarna koydum ve Mabel'la birlikte yemeğe oturduk.

"Neek Neek'e dünyanın en iyi kartları yapacağım," dedi Mabel ağzı makarnayla doluyken. Bu hali beni güldürdü.

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," dedim. "Simimiz, yapıştırıcımız ve boyalarımız var."

"Hiç düğmen var mı? Sanırım düğmeleri seviyor çünkü her zaman düğme burnum olduğunu söylüyor."

Kahkaha atıp ağzımı sildim. “Ofise bakmamız gerekecek. Charlotte okuldan bir sürü malzeme getiriyor ve sınıfında yer olmadığı için onları pastanede tutuyor.”

“Umarım orada düğme vardır. Senin ofisine hiç gitmedim. Ama umarım kapkeklerin yanındadır?”

Başımla onayladım ve yemeğimizi yerken sohbetimize devam ettik, sonra temizlenip gitmek için hazırlanmaya başladık. Telefonum çaldığında Mabel’in paltosunun fermuarını çekmiş, arabaya doğru yola çıkmıştık.

“Selam Dilly. Mabel’la ben Niko’ya doğum günü kartı hazırlamak için bir şeyler almak üzere pastaneye gidiyoruz.”

“Aaa, güzel. Bize biraz brownie getir lütfen. Everly’yle bir saat içinde orada olacağız. Niko’ya dördümüz bir yığın hediye hazırladık ve yarın gece yalnız kalmak isteyeceğinizi düşündük, bu yüzden onları sana bırakacağız.”

“Çok nazıksın. Anlaşıldı. Yirmi dakika içinde dönerim,” dedim Mabel’in araba koltuğunu arabamın arkasına takıp emniyet kemerini bağlarken. Niko onun için evde yedek bir tane bulunduruyordu.

“Bayan Vivi, telefonunda bir oyun oynayabilir miyim?” diye sordu Mabel.

“Kahretsin, çok tatlı. Telefonu kıza ver. Birazdan görüşürüz.”

“Pekâlâ. Seni seviyorum.” Aramayı sonlandırdım ve telefonumdan en sevdiği oyun olduğunu bildiğim Angry Birds’ü açıp telefonu Mabel’a uzattım. Kestirme yoldan pastaneye gittik ve aracı Balarısı’nın önüne park edip Mabel’ı arabadan indirdim.

Kapının kilidini açıp içeri girdik ama ışıkları yakmadım çünkü mahalleli acımasızdı ve açık olduğumuzu düşünürlerse hemen gelmeye kalkarlardı.

“Saklambaç oynayıp ışıkları kapalı mı tutacağız?” diye sordu Mabel, o sırada küçük elini tutmuş kapıyı kilitliyordum.

“Sayılır. Üst katın ışıklarını açabiliriz ama buranın ışıklarını açarsak hemen çıkamayız çünkü müşteriler hemen atıştırmalık almak ister.” Vitrinin önünde durup ona neyli kapkek istediğini sordum. Kırmızı kadifeyi seçti ve ben de onu küçük ellerine tutuşturdum, sonra da kız kardeşlerimle babam için bir kutuya beş brownie doldurdum ve Mabel’ı yukarı çıkarıp ışıkları yaktım.

Mabel malzemelerle dolu raflara bakarken nefesi kesildi. “Burası gerçek bir sınıf gibi, değil mi Bayan Vivi?”

Kıkırdadım. “Sanırım öyle, evet. Peki, ne düşünüyorsun? Biraz boya ve simlerle bir şeyler yapmak ister misin? Düğme var mı diye de şu kutuları bir karıştıralım.”

Mabel’in yüzü krema içinde kalmıştı, küçük eviyeye gidip bir kâğıt havluyu ıslattım ve onu temizlerken kapkekinin diğer yarısını masanın üzerine koyduk.

“Burada bir mutfak var mı, Bayan Vivi? Bir tek alt katta mı var?” diye sordu. Kız çok meraklıydı.

“Şey, burada bir eviyem var, hepsi bu kadar. Bu da gayet iyi oluyor çünkü burada işleri düzenlerken ihtiyaç duyarsam ellerimi yıkayabiliyorum.”

“Çok iyi,” dedi Mabel paketleme için kullandığım birkaç rulo kurdeleyi çıkarırken. “Bu güzel fiyonkları kullanabilir miyiz?”

“Elbette.” Elimde bir torba vardı ve malzemeleri içine koyuyorduk.

Alt kattan bir ses geldiğinde ayağa kalkıp onu el işi malzemesi yığınıyla oynamaya bıraktım. Belki de rüzgârdı? Mutfaka inen kapıya doğru ilerledim ve alt katın tamamını dolduran dumanı gördüm. Kalbim güm güm atmaya başladı ve birkaç basamak indiğimde bütün mutfak alevler içinde olduğunu fark ettim. Alevler tek çıkışımız olan merdivenlere doğru ilerliyordu. Mabel’ı alıp dışarı çıkmak için yeterli zaman yoktu.

Kahretsın.

Panikle kapıyı hızla kapadım.

Sakinleş.

Düşün.

Tam cebime uzandığım sırada telefonu ondan geri almadığımı hatırladım, o sırada bir duman dedektörü devreye girince Mabel korkudan sıçradı.

“Bayan Vivi, bu da ne?”

“Sorun yok, tatlım. Telefonum sende mi?” Onu korkutmak istemediğim için sakın bir tonla konuşmaya çalışıyordum.

Mabel ağlamaya başladı ve kulaklarını kapadı. “Arabada, Bayan Vivi.”

Bu hiç iyi değildi.

“Tamam. Biz iyiyiz. İtfaiye istasyonu yakın, bebeğim. Muhtemelen çoktan yola çıkmışlardır. Bu köşeye geç, Mabel.” Onu kapıdan en uzak köşeye götürdüm ve aceleyle eviyeye gittim. Üst katta sakladığım birkaç mutfak havlusunu ıslattım ve zeminle kapı arasındaki çatlağı kapamak için yere serdim. Bir tanesini de yerdeki havalandırma deliğini kapamak için kullandım ve eski binada havalandırma delikleri tavanda değil de yerde olduğu için şükrettim.

Mabel köşede ağlıyordu, ona doğru ilerledim ve ıslak bir havluyu burnuyla ağzına bağladım. “Bunu burada tut.”

Tatlı gri gözlerinden yaşlar süzülürken başıyla onayladı.

Niko.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sağlıklı düşünmekte zorlanıyordum. Burada olduğumuzu bilmiyordu. Peki, bilen biri var mıydı?

Dylan biliyordu.

Jada biliyordu.

Pastanenin yandığını fark edip onu arayacaklardı.

Çoktan içeri sızmaya başlamış duman yüzünden gözlerim yanmıyordu.

Babam yangın sırasında yapılması gereken her şeyi aklıma kazımıştı ve kafamın içinde dönüp duruyorlardı. Pencereye doğru ilerleyip açmaya çalıştım. Bu noktada tek çıkış yolumuz buydu. Ama boya eskimiş ve pencere çerçevesine yapışmıştı, yerinden oynamıyordu. Olabildiğince sertçe ittim ve Mabel'in dehşetle beni izlediğini gördüm.

Ona başka bir havlu uzattım ve gözlerini kapamasını söyledim. Kapı aralığı ve havalandırma deliği tıkalı olmasına rağmen duman odanın içine girmeye devam ettiği için öksürüyordum. Çok hızlı yayılıyordu.

Masanın arkasındaki sandalyeyi kaptım ve olabildiğince sertçe cama vurdum. Cam kırılınca Mabel bağırdı.

"İyi olacağız, tatlım," diye bağırdım. Duman ciğerlerime girdiği için sesim güçlkle çıkıyordu. Benim de bir havlu alıp yüzüme bağlamam gerektiğini biliyordum ama şu anda burada olduğumuzu bilmelerini sağlamam gerekiyordu.

Uzaktan bir siren sesi duyduğumda bir havluyla elimi sardım ve dışarı bakabilmek için camın geri kalanını yumruklayarak kırdım.

Bütün bina yanıyordu. Yardım için bağırdım ve insanların binaya doğru koştuğunu gördüğümü sandım ama dumandan görmek zordu.

"Yardım edin!" Burada olduğumuzu anlamalarını umarak, dua ederek çığlık attım. Yangın çatıya doğru ilerliyordu, bu yüzden bu taraftan da dışarı çıkmamız mümkün değildi. Babamın bana başka bir seçenek olmadığı sürece asla çatıya çıkmamamı söylediğini hatırladım. Yardım geliyordu. Buna tutunmak zorundaydım.

Bir havlu daha aldım ve koli bandıyla pencereye astım, böylece burada olduğumuzu bileceklerdi, ardından Mabel'i kontrol etmek için yanına yere çömeldim.

Köşede hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu ve onu kucağıma çektim. "Sorun yok, Mabel. Bizim için geliyorlar."

Pencereden içeri duman doluyordu ve camı kırmakla hata yapıp yapmadığımı merak ettim. Havluyu küçük kızın burnuyla ağzının etrafına daha sıkı sardım ve kollarımla onu iyice sarmalarken o da yüzünü göğsüme gömdü.

Sirenler yaklaşıyordu. Kazağımı kaldırıp burnumla ağzımın üzerine çektim ama öksürüğüm kontrolden çıkmıştı. Pencereden ve kapının altından dumanlar geliyordu.

Buradan zamanında çıkamayacaktık. Yangın çok hızlı ilerliyordu.

Mabel'i pencereden olabildiğince uzağa, köşeye yerleştirirken ona, "Kıpırdama," dedim ve dışarı bakmak için geri döndüm.

İki itfaiye aracı oradaydı. Bizi yutmadan önce alevleri söndürebilecekler miydi bilmiyordum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu ve o kadar sert öksürdüm ki öğürdüm.

Hortumlar dışarıdaydı ve pencereyi hedef alıyorlardı.

Beni gördüler.

Aceleyle Mabel'a döndüm ve onu kollarımın arasına çektim. Küçük iniltileri kalbimi parçaladı ama ona sıkıca sarıldım.

"Bizim için geliyorlar. Söz veriyorum, bizim için geliyorlar."

Buradan canlı çıkmak için tek şansımız buydu.

OTUZ İKİ

. . .

Niko

“Niye açmıyor şu siktiğimin telefonunu?” Büyükbaba pastaneye yanaştığında söylenerek kamyonundan atladım. Balarısı’nın yandığını duyar duymaz Vivian’ı aramıştım.

“Niko! Baba!” Dylan ve Everly bize doğru koşuyorlardı, Charlotte da hemen arkalarındaydı.

“Çok yakınsınız. Kamyonun arkasına geçin,” diye bağırdı Jack.

“Vivi içeride Mabel’la birlikte. Yukarıdalar,” diye bağırdı Dylan gözyaşları içinde.

Vücudumdaki her kemik uyuştı.

Bu mümkün değildi.

Yanıt veremedim. Jack hortumun çekilmesi için emir verirken binaya doğru koşmaya başladım. Hortum bir pencereyi hedef alıyordu ve alevleri oraya merdivenle çıkacak kadar hızlı söndürmeyeceğimizi biliyordum.

“Jace!” diye bağırdım. “Hortumların ikisini mutfağa, birini de binanın yan tarafına doğrult, ben yukarı çıkıyorum. Vivian ve Mabel yukarıdalar.”

Başıyla onayladı ama gözlerindeki dehşeti görmemek imkânsızdı. Yangın çoktan kontrolden çıkmıştı.

“Oraya giremezsin, Niko,” dedi Leylek elinde hortumla bana doğru koşarken.

“Hele beni bir durdurmaya çalış.” Leylek ve Jace alevler içindeki arka kapıya nişan alırken ben de maskemi taktım. Saniyeler

içinde içerideydik ve hortumu bütün gücüyle merdivenlerle mutfığa doğrultmuşlardı. Koca Al ve Jack yanımdaydı.

“Daha fazla suya ihtiyacımız var,” diye bağırdı Jack.

Bekleyemezdim. Vivian ya da Mabel yoksa ben de yoktum. Başımı eğdim ve Jace’le Leylek’e beni takip etmelerini işaret ettim. Alevleri püskürterek koşmam için yeterli bir açıklık yarattılar.

Yüzlerce yangında bulunmuştum. Ama kalbim hiç bu kadar hızlı çarpmamıştı. Çünkü sevdiğim her şey o kapının arkasındaydı. Jack başka bir hortum için bağıırıyordu ve etrafımda dumanlar yükselirken kapıyı tekmeleyerek açtım.

“Vivian,” diye bağırdım, onu bulmak için dumanın içinden odayı tarıyordum.

“Niko.” Hafif bir ciyaklama duydum ve iki kızımın köşede çömelmiş olduğunu gördüm, oda gri bir pus içindeydi. Balarısı yerde oturmuş, yüzü havluyla tamamen örtülmüş Mabel’ı kollarıyla sarmıştı.

“Neek Neek,” diye seslendi Mabel bana.

Durumu kontrol etmek için aceleyle pencereye gittim. Alevler çok yakındaydı. En iyi çıkışımız geldiğim yoldan geri dönmekti.

“Niko,” diye bağırdığını duydum Jack’in aşağıdan.

“Buradalar,” diye bağırdım ve kapıdan dışarı baktığımda hem Jace’in hem de Leylek’in hortumu her yöne doğrultarak alevlerin merdivenlere ulaşmasını engellemeye çalıştıklarını gördüm. Jack yolu yarılamıştı, hemen Vivian’ın yanına koştum. Mabel’ı kucağıma alıp Vivian’a beni takip etmesini söyledim. Kapıya kadar geldim ve hiç düşünmedim. Yeğenimi kolları açık onu bekleyen Jack Thomas’a doğru fırlattım ve onu yakalamasını izledim. Vivian’ın eline uzanmak için arkamı döndüm ama o arkamda değildi. Yerde iki büklüm olmuş öksürüyordu. Maskemi çıkarıp yüzüne taktım.

“Bebeğim, kalkmamız gerek.” Onu kucağıma aldım ve kapıya doğru koştum. Jace daha fazla dayanamayacağını haykırıyor, Leylek de dışarı çıkmam için bağıırıyordu.

Merdivenlerden aşağı mı koştum yoksa alevler ayaklarımın altında gürül gürül yanarken üstlerinden mi atladım bilmiyordum çünkü adrenalin beni tamamen ele geçirmişti ve Vivian kollarımda kapıdan dışarı fırladım. Kollarımda sertçe öksürmeye devam ederken tökezleyerek dışarı çıktım. İki kamyon daha gelmişti ve komşu binalara sıçramadan önce yangını kontrol altına almak için ellerinden geleni yaparak binanın etrafını sarıyorlardı.

Ama tek umursadığım Vivian ve Mabel’di.

Jack oradaydı, kollarımda gevşek bir şekilde yatan kızını ince-liyordu; tek yaşam belirtisi ısrarlı öksürüğüydü.

“Vivi!” diye çığlık attı Everly, Dylan ve Charlotte onun arkasındaydı ve gözyaşları yüzlerinden akıyordu.

Jada çılgına dönmüş gibi bana doğru koşarken, “Niko,” diye bağırdı.

Jack, “Ambulansta,” dedi Jada’ya ve eliyle işaret etti. “O iyi. Konuşuyordu. Yüzü kapalıydı.”

Vivian sayesinde. Ama kendi lanet yüzünü kapamamıştı. “Maskeyi çıkar ve nefes almasına izin ver,” dedim.

Sertçe öksürdü ve yakından tanıdığım iki sağlık görevlisi olan Josh ve Gruby bir sedyeyle bana doğru koşup onu benden almaya çalışırken gözleri kapalıydı.

“O bende,” diye bağırdım. “Sakın ona dokunma.”

Onu yere yatırıp yüzünü okşadım ve sağlık görevlileri ağzıyla burnuna oksijen takarken beni geri itti. Teni soluk ve mavimsi bir renkteydi ve nefes alışları sığdı.

Vivian’ın kız kardeşleri yanımda korku içinde feryat ederken Jack koluma tutundu.

“Hadi, Balarısı. Nefes al. İyisin, bebeğim,” diye bağırdım omuzlarının üzerinden. Sesim tanınmaz haldeydi.

Korku.

Dehşet.

Hepsi sesime yansımıştı.

Gözyaşlarımdan dolayı önümü göremiyordum. Jack kollarını omuzlarıma koydu. “Bırak onunla ilgileninler, Niko.”

Başımla onayladım ve izlerken yüzümü sildim. Everly elime uzanıp sıktı, Charlotte da babasına sarıldı ve hep birlikte önümüzdeki sahneyi izledik. Dylan yanımda volta atıyor ve ağlıyordu.

Gruby bana ve Jack’e bakarak, “Onu içeri alıyoruz,” dedi. “Sanırım entübe edilmesi gerekiyor.”

“Kahretsin,” diye bağırdım ve Everly bu sesle sıçradı.

Aptal değildim. Birkaç yıldır itfaiyeciydim ve yangınlarda ölümlerin yarısından fazlasının duman solumaktan kaynaklandığını biliyordum. Durumu kötüydü.

“Hey, Mabel’ı hastaneye götüreceğiz ama kendi başına iyi nefes alıyor ve iyileşecek,” dedi David, işte o zaman başımı kaldırıp kucağında Mabel’la kamyonu yaslanmış kız kardeşime baktım.

“Sizinle geliyorum,” dedim ve dikkatimi Gruby’ye çevirdim. Başıyla onayladı.

“Kızları ben getiririm,” dedi Jack sesi titreyerek. O da benim bildiğim şeyi biliyordu ve önümüzdeki birkaç saat kızının tedaviye nasıl yanıt vereceğini görmede çok önemli olacaktı.

Ambulansın arkasına tırmandım ve Vivian’ın elini tuttum. Gözleri bir açılıp bir kapanıyordu. Yanağını okşadım.

“Ben buradayım, Balarısı. Mabel iyi olacak. Şu anda sadece kendin için endişelenmelisin, tamam mı?”

Vivi’nin Mabel’ın zarar görmemesi için elinden geleni yapması beni şaşırtmamıştı. O böyle biriydi. Ama kendine dikkat

etmediği için ona çok kızgındım. Diğer her şeyi doğru yapmıştı. Yukarıda olduklarını anlamamız için pencereye bir havlu asmış, havalandırma deliklerini ve kapıyı ıslak havlularla örtmüş ve Mabel'in yüzünü dumandan elinden geldiğince korumuştur.

Hastaneye hızla gittik ve vardığımızda her şey bulanıklaştı. Çocuklar önceden haber verdiği için geldiğimizde onu bekleyen birkaç kişi vardı. Vivian hiçbir şey söylenmeden apar topar götürüldü ve kapının girişinde durup şaşkınlıkla baktım. Bu nasıl olmuştu?

"O bir savaşçı. İyileşecek," dedi Jack omzuma vurup boğazını temizleyerek. Ama gözlerindeki korkuyu gözden kaçırmamıştım.

Onu başımla onayladım. Jack, Everly Ashlan'la telefonda konuşurken Everly'yle Charlotte'ı bekleme odasına götürdü. Ashlan buraya geliyor olmalıydı çünkü Everly gözyaşları içinde ona arabayı dikkatli kullanmasını söyleyip duruyordu.

"Durum ne kadar kötü?" diye sordu Dylan başka kimsenin bizi duymayacağından emin olarak.

Bir elimi saçlarımdan geçirdim. "Oksijenini yükseltecekler ve iyileşecek. Çok fazla duman solumuş."

"Bana palavra sıkma, Niko. Ne kadar kötü olduğunu bilmem gerek." Dylan'ın sözleri bir hıçkırıyla kesildi ve kendini kaybetti. Kollarımı ona dolayıp sarıldım çünkü annesinin cenazesini saymazsak bu kızı daha önce hiç ağlarken görmemiştim.

"Beni dinle, Dilly. O iyi olacak," diyerek başının tepesini öptüm. "İçeri girelim ve doktorun açıklama yapmasını bekleyelim."

Başıyla onayladı ve beraber bekleme odasına doğru yürüdük.

Sonraki birkaç saat hayatımın en kötü saatleriydi. Beklemek ıstırap vericiydi. Dr. Prichard sonunda bizimle konuşmak için dışarı çıktı. Hayatı boyunca Honey Mountain'da yaşadığı için hepimiz onu iyi tanıyorduk.

“Şimdilik durumu iyi. Daha iyi nefes alıyor. Çok fazla duman soluduğu için önlem olarak bir solunum tüpü yerleştirdik. Kan testlerini yaptık ve sonuçlar beklediğimiz gibi çıktı, şimdi de akciğer filminin sonuçlarını bekliyoruz. Eline birkaç dikiş atmak zorunda kaldık, cam derin kesmiş. Onu bir iki gün burada gözetim altında tutacağız. Ama ikiniz de bunun nasıl ilerleyeceğini biliyorsunuz... Eve gittiğinde bir süre ağırdan alması gerekecek. Eğer bunu sağlamazsanız nüksedebilir.”

Çok fazla duman soluyan yangın kurbanlarının genellikle iyi göründüklerini ancak daha sonrasında ölümcül reaksiyonlar gösterdiklerini kastediyordu.

“Onu yakından izleyeceğiz. Size söz veriyorum,” dedim ve Jack başıyla onayladı.

“Uyandı mı?” diye sordu Dylan, boğazından bir hıçkırık kaçtı. Kız muslukları açmıştı, geldiğimizden beri ağlaması hiç durmamıştı.

“Onu görebilir miyiz?” diye sordu Everly.

“Arada bilinci açılıp kapanıyor ve tüple konuşamıyor ama burada olduğunuzu ve onu sevdiğinizi söyleyebilirsiniz. Sonrasında biraz dinlenmesine izin verelim. Yarın tüpü çıkarabiliyor olmamız gerek. Kendini daha iyi hissedeceğini umuyorum. Şu anda dinlenmeye ihtiyacı var.”

Rahatlamayla uzun uzun iç geçirdim. Tehlikeyi tamamen atlatmadığımızı biliyordum ama bu olabildiğince iyiydi. Mabel çoktan kız kardeşime teslim edilmişti ve o bize Bayan Vivi’nin ona ne kadar iyi baktığını anlatırken hepimiz etrafında dört dönmüştük. Vivian’ın onun yüzüne bir havlu bağladığını ve yardım çağırmak için camı kırdığını söyledi. Jada biraz uyuması için onu eve götürmeden önce yanağından öptüm. Kız kardeşim Vivian’la ilgili gelişmeleri bildirmek için onu arayacağıma dair bana söz verdirdi.

Jace, Koca Al, Paslı, Leylek, Çaylak, Büyükbaba, Samson, Minik Kuş... Hepsi Vivian'dan haber almak için doğrudan yangından gelmişlerdi. Çünkü aileler böyle yapardı. Hastane odasında etrafa bakındığımda ve bekleme odasında toplanan herkesi düşündüğümde ailemin burada olduğunu fark ettim. Jack ve kızları, kız kardeşimle Mabel ve itfaiyedeki çocuklar. Ama içlerinde en önemsedığım insan tüplere bağlıydı ve acımasız bir yangından kurtulduktan sonra bir hastane yatağında yatıyordu.

Hemşireyi odasına kadar takip ederken Dylan bana, babasına, Everly'ye ve Charlotte'a, "Hadi gidelim," dedi.

Kızlar sırayla Vivian'ın elini tutarken o da onlara baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve yüzüne yeniden renk gelmişti. Kapının önünde durup bekledim. Dağılmamaya çalışıyordum.

Sonra Jack içeri girdi. "İyi olacaksın, Vivi. Sadece kendine zaman tanı, tatlım."

Vivian'ın dudaklarının kenarlarının yukarı kıvrıldığını gördüm ve ailesini görünce gülümsemesi beni şaşırtmadı.

Bekledim. Kendimi toplamam gerekiyordu.

"Tamam, Dr. Prichard onun biraz dinlenmesini istiyor. Artık vedalaşmanız gerekiyor," dedi nöbetçi hemşire Holly Robins. Onunla aynı okula gitmiştim ve sarhoş kardeşini idare edemediğinde onu birkaç kez Bira Dağı'ndan eve götürmesine yardım etmiştim.

Dylan, Everly ve Charlotte kapıdan çıkarken yanağıma birer öpücük kondurdular. Jack omzuma vurdu.

"Sabah ilk iş Ashlan'la birlikte döneceğiz. Bir değişiklik olursa beni ara," dedi sadece benim duyabileceğim kadar yakınımaya eğilerek.

Beni tanıyordu. Hiçbir yere gitmiyordum.

Başımla onayladım ve yatağa doğru ilerleyerek onun küçük elini elime aldım. Yanındaki sandalyeye oturdum ve Holly dosyasına bir şeyler karalamayı bitirdiğinde başını kaldırıp bana baktı.

“Gitmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?”

Derin bir nefes verdi. “Kalabilirsin, Niko. Sadece bırak dirlensin, tamam mı?”

Tamam dercesine çenemi kaldırdım. Hemşire odadan çıktı. Vivi’nin bakışları ağırlaşmıştı ama yine de benim bakışlarımı buldu ve elini sıktım.

Kendimi durduramadan boğazımdan bir hıçkırık koptu, işte o an yıkıldım. Koyu renk gözleri acıyla bakıyordu ve beni izlerken yanaklarından birkaç damla yaş süzüldü. Başımı eğip eline yasladım.

“Seni seviyorum, Balarısı.”

Başını hafifçe yukarı aşağı salladı ve gözleri kapandı.

Gecenin geri kalanını onun uyumasını izleyerek ve iyi olduğu için Tanrı’ya şükrederek geçirdim. Çünkü Vivian Thomas’ın olmadığı bir dünyada var olamazdım.

Bunu biliyordum.

O da biliyordu.

Görünüşe göre Tanrı da biliyordu çünkü onu oradan zamanında çıkarmıştık.

Ve o iyi olduğu sürece her şey yoluna girecekti.

OTUZ ÜÇ

. . .

Vivian

Bu son birkaç gün çok yavaş geçmişti çünkü iki gün önce kendimi iyi hissetmeme rağmen Dr. Prichard eve gitmeme izin verene kadar hastanede üç gün geçirmiştım.

Evet, hâlâ öksürüyordum. Ama hastane yatağında olmaktansa Niko'yla birlikte evde iyileşmeyi tercih ederdim.

Hiç beklemediğim şeyse sonraki günlerde herkesin beni çıldırtmasıydı. Niko benimle ilgilenmek için itfaiyeden bir hafta izin almıştı. Onun gibi kasvetli, sert bir adamın içinden... başımda fır dönen bir hemşire çıkmasını beklemiyordum. Her hareketimi izledi. Tuvalete bile peşimden geldi. Banyo yaparken küvetin yanında oturdu. Beni bir dakika bile yalnız bırakamadığı için yemek siparişi verip durdu.

Kız kardeşlerim ve babam bunun çok komik olduğunu düşündüler. Dylan onunla sürekli dalga geçti ve ona her türlü gülünç ismi taktı. Ashlan hastanede yanımda olmak için eve gelmişti ama sonra ben okula dönmesi için ısrar etmişim.

Jada'yla Mabel da her gün ziyaretime geliyordu ve nihayet Jada'yla hüngür hüngür ağlamadığımız bir ziyaret gerçekleştirebilmiştik. Mabel iyi olduğumuz halde neden ağladığımızı sorup duruyordu.

Haklıydı da.

Kız dayanıklıydı. Yangından hiç zarar görmemişti ve hepimiz buna çok minnettardık.

Zil çaldı ve Niko kapıyı açmak için beni kanepede bıraktı. Temiz havaya ihtiyacım olduğu konusunda ısrar ettiğimden beni dışarı çıkarmak için kanoyu hazırlamış ve bütün gün garip davranmıştı. Ben kanepede otururken yanıma geldi ve masaya bir paket koyarak açmaya başladı. Bana devasa bir yangın güvenlik seti verip boş kutuyu yere koydu.

“Bundan sonra bunu pastanede tutmanı istiyorum. Burada maskeler, el feneri ve diğer malzemeler var.”

“Bir pastanem yok,” diyerek omzumu silktim ve ona işimin yerle bir olduğu gerçeğini hatırlattım. Ne tuhaf ki döktüğüm ilk gözyaşı Niko ilk kez benden doğum günü pastası alamayacağı içindi. Bütün işimle birlikte o da alevler içinde yok olmuştu. Niko, ilk endişemin onun doğum günü pastası olmasını çok komik bulmuştu.

İnternette yeni bir yer aramaya başlamıştım ve kız kardeşlerim bugün kasaba merkezinde bulduğum birkaç yeri benim için gezerek yardımcı oluyorlardı. Ayaklandıktan sonra işleri yoluna koyacaktım.

Kaza, kundakçılık olarak değerlendirilmişti ve babam bugün bulguların üzerinden geçmek için kundakçılık müfettişi Chuck Martin’le buluşacaktı. Birinin pastanemi kasten yakmış olması yenilir yutulur gibi değildi. Chuck kasaba merkezindeki binalara zarar veren bir grup genci araştırıyordu ama bir grup çocuğun işleri bu kadar ileri götürebileceğini aklım almıyordu. Bu kasabayı ve içindeki insanları seviyordum ve Niko bana bunun kesinlikle kundakçılık olduğunu söylediğinde duruma anlam verememiştim. Fazla bir şey söylememişti ki bu hiç onluk değildi, bu yüzden olan biten hakkında bir fikri olduğunu ama benimle paylaşmak istemediğini düşünüyordum.

Ben de zorlamamıştım. Zaten duygusal olarak tükenmiştim. Yangının yarattığı korku, pastanenin yakılması, Mabel’in benimle birlikte orada mahsur kalması ve ardından bunların kasıtlı olarak yapıldığı gerçeği.

Bunların hepsi neredeyse dayanamayacağım kadar fazlaydı.

“Yakında olacak, bebeğim.”

Başımla onu onayladım. “Yapacağım ilk şey senin için bir doğum günü pastası olacak. Henüz doğum gününü kutlayamadığımız için kendimi kötü hissediyorum. Ağlanıp sızlanmayı ve ölüyormuşum gibi davranmayı bırakıp bugün akşam yemeğine çıksak nasıl olur?”

Bana bir gözünü kısarak baktıktan sonra ayağa kalktı. “Bize sandviç sipariş ettim ve kanoda piknik yapalım diye bir sürü şey hazırladım. Güneş parlıyor ve suya çıkmak için mükemmel bir gün. Doğum günümü böyle geçirmek istiyorum.”

Gülümseyip yanağını okşadım. “Tamam, o zaman. Öyle yapalım.”

Ayağa kalkıp ceketimi aldım. Suya çıkmak için sabırsızlanıyordum. Temiz hava solumak ve son birkaç günde olup bitenleri düşünmeyi bırakmak için.

Dışarı çıkıp iskeleye doğru ilerlerken derin bir nefes aldım. Niko ben çıkarken kanoyu tuttu ve örtülerle piknik sepetinin bizi beklediğini görünce gülümsedim.

O da kanoya çıktı ve bizi iskeleden ittirdiğinde suda ilerlemeye başladık. Sakin bir gündü. Berrak hava taze çam ve adaçayı kokuyordu. Bulutlar yukarıda döne döne geçip gidiyordu ve suyun üzerinde süzülürken göğe baktım. Niko gölün ortasına doğru kürek çekerken battaniyeyi omuzlarıma sardım.

Etrafımdaki ağaçlara bakarak, “Burası dünyadaki en sevdiğim yer,” dedim.

“Benim de.”

“Doğum gününü hastanede geçirdiğin için üzgünüm. Bunu telafi edeceğim,” dedim kaşlarımı oynatarak.

Dr. Prichard seks yapmama konusunda hiçbir şey söylememiştii ama Niko bana hastaneden eve döndüğümüzden beri sanki porselenden yapılmışım gibi davranıyordu.

“Sen zaten iyileşerek bunu telafi ettin. Doğum günüm için planladığım ve hâlâ yapmak istediğim tek bir şey var.”

Öne eğilip ellerimi ovuşturdum çünkü bu adam hiç doğum gününü kutlamak istememişti, bu da hoş bir sürprizdi.

“Kanoda seks mi?” diye takıldım.

Niko bir kahkaha attı. “Bu kötü bir fikir değil ama aklımda başka bir şey vardı.”

“Ooo, duymak için sabırsızlanıyorum.”

Niko diliyle altdudağını ıslatıp saçlarını yüzünden geriye doğru itti. “Bunu denemeye karar verdiğimizden beri pek çok şeyin farkına vardım, Vivi.”

“Öyle mi? Nelerin?”

“Eh, birlikte olmamız her şeye farklı bakmamı sağladı. Hayatıma. İstedigimi düşündüğüm şeylere. İhtiyaç duyduğum şeylere.”

Sözleri karşısında kalbim sıkıştı. “Ne istiyorsun ve neye ihtiyacın var, Niko?” Sesim tamamen alaycıydı.

Niko paltosunun cebine uzanıp küçük siyah kadife bir kutu çıkardı. O an nefesim kesildi. “Yalnızca seni, Balarısı. Sanırım seninle ilk tanıştığım an benimdin. Sanırım sen her daim benimdin.”

“Sen de her daim benimdin,” diye fısıldadım gözyaşları yüzümden akarken.

“Hayatımı seninle geçirmek istiyorum. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama doğum günüm için senden karım olmanı isteyeceğim koca bir konuşma planlamıştım. Sana çocuk olayını da çözeceğimizi söyleyecektim. Belki ileride farklı hissedeceğimi.”

“Tamam,” dedim. Bunu çözeceğimizi biliyordum. Bu konuda hiçbir zaman onun kadar endişelenmemiştim. Hayatımı Niko’yla geçirmek istiyordum ve birlikte olduğumuz sürece hep bir yolunu bulacağımızı biliyordum.

“Ama o yangından sonra. O gece hastane odasında oturup senin uyumanı izledim ve ne kadar korkak olduğumu fark ettim. Bir aile kurmaktan ve başarısız olmaktan korkuyordum ama o

gece babam olmadığımı fark ettim. Ben derinden sevebiliyorum ve bunu biliyorum çünkü sen o yangından sağ çıkmamış olsaydın ben de hayatta kalamazdım, Balarısı, yemin ederim. Mecbur kalıyordum seninle birlikte o alevlerin içinde ölürdüm. Karım olmanı istiyorum. Sana istediğin kadar bebek vermek istiyorum. Geleceğimize şimdi başlamak istiyorum. Sen, ben ve etrafta koşuşturan bir sürü küçük Vivian.”

“Bu hoşuma gitti.” Sesim titriyordu.

Niko kutuyu açıp muhteşem yüzüğü çıkardı. “Karım olursun, Balarısı?”

“Sormana bile gerek yok,” derken sözlerim hıçkırığımla kesildi. “Evet, elbette. Seni hayatım boyunca sevdim, Niko. Ve son nefesime kadar da bunu yapmayı planlıyorum.”

Niko elimi tutup yüzüğü parmağıma taktığında ona hayranlıkla baktım. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzüktü.

“Muhteşem,” dedim ve ona dönüp şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. “Yani yangından önce evlenme teklif edecektin?”

“Evet. Bunu doğum günümde yapmak istedim çünkü alacağım en güzel hediye sen olduğunı fark ettim. Bundan hiç şüphem yok.” Öne doğru eğildi ve dudakları hızla benimkini buldu. Ellerimi saçlarına doladım ve beni sertçe öperken ona daha da yaklaştım. Beni mümkün olabilecek her şekilde kendinin kılıyor ve tüketiyordu.

Suyun üzerinde oturup konuştuk, gülüştük ve öpüştük. Yedik, içtik ve geleceği düşündük. Son birkaç günde yaşananlardan sonra bile en mutlu halimde olduğuma inanmak zordu.

Trajedi bir şekilde size hayatın ne kadar değerli olduğunu hatırlatırdı.

Size en önemli olanı hatırlatırdı.

En önemli şeyin ne olduğunu.

Sevgi ve aile her şeydi.

OTUZ DÖRT

...

Niko

Jack arayıp benimle ve Chuck Martin'le buluşmak istediğini söylediğinde Vivian'ı kız kardeşlerinin yanına bıraktım. Balarısı'ndaki yangınla ilgili raporun hazır olduğunu sanıyordum.

Paslı sosisli sandviçinden ağız dolusu bir ısırik alarak, "İşte burada," dedi. "Bu akşam burada mısınız?"

"Hayır. İki gün daha iznim var. Jack ve Chuck'la buluşmaya geldim."

"Vivian nasıl?" diye sordu Leylek.

Hepsi onun durumunu sormak için durmadan arıyor ve mesaj atıyordu. "İyiye gidiyor. Pastaneyi yeniden açacak bir yer bulma konusunda endişeli."

"Sana şunu söyleyeyim, kurabiyeleri olmazsa hepimiz aklımızı kaybederiz," dedi Paslı ve Samson onun koluna yumruk attı.

"Bazen tam bir aptal gibi davranıyorsun. Biz iyiyiz. Durumunun iyi olmasına sevindim," dedi.

"Kız kardeşleri fazla iş çıkmayacak bir yer bulmuşlar. Geçen sene kapanan Bira Dağı'nın yanındaki restoran. Belki oraya girip yapılması gerekenleri hızla halledebilir," dedim. Binanın sahibi Jack'in eski bir arkadaşıydı ve adam Vivian'ın yaşadıklarından dolayı kendini çok kötü hissederek ona harika bir anlaşma teklif etmişti. Daha önceki pastanesinin iki katı büyüklüğündeydi, şu sıralar da ihtiyaç duyacağı demirbaş ve ekipman için çevrimiçi

olarak fiyat almakla meşguldü. Sigorta şirketi herkesin beklediğinden daha fazla yardımcı oluyordu ve Vivian buna minnettardı.

“Kulağa hoş geliyor. Jada işe geri dönmek için can atıyor,” dedi Çaylak çenesiyle bana işaret ederek.

“Evet. Çok uzun süreceğini düşünmüyorum. Eve dönerken uğrayıp onu ve Mabel’i göreceğim.” Jack’in ofisine gitmeden önce masayı tıklattım. Kapı açıktı ve bana içeri girmemi işaret etti. Kapıyı arkamdan kapadım ve Chuck’ın elini sıkıp yanına oturdum.

“Bunu doğrudan kaynağından duymanı istedim, Niko,” dedi Jack boğazını temizleyerek. Rahatsızlığı hissedebiliyordum, bu da beni anında tedirgin etti.

“Bayan Winthrop birkaç hafta önce arabası soyulduğu için Tatlı Çiçekler’in dışına kameralar taktırmış.”

“Tamam,” dedim ellerimi ovuşturarak çünkü bunu kimin yaptığını bilmek istiyordum.

“Depo yangını ve pastane birbiriyle bağlantılı görünüyor. Gençler bundan sorumlu değil. Depo yangınının olduğu gece binadan kaçarken kameralara yakalanmışlar çünkü grafiti yapmak için oradalarmış. Pastane yangınının olduğu gece hepsinin sağlam mazeretleri vardı ve onları o geceden beri izliyoruz, bu noktada onları şüpheli durumuna sokacak hiçbir neden sunmadılar. Ancak her iki mekânın dışındaki kameralara bir kişi yakalandı. Depo yangını çıktığında kameradakinin o olduğundan emin olamamıştık ama pastanenin dışındaki son görüntüleri izledikten sonra ikisinin de aynı adam olduğundan eminim. Baban.”

Yerimden fırladım.

O adamı öldürecektim.

“O şerefsiz,” diye bağırdım. “Neden depoyu ya da pastaneyi ateşe versin ki?”

“Belki ilki sana yönelik bir tehditti. Geri döndüğüne dair sana bir mesaj göndermeye çalıştı? Sanırım pastanede de sana saldır-

mak istiyordu ama Vivi'yle Mabel'in ön kapıdan içeri girdiklerini fark ettiğini sanmıyoruz. Biri Tatlı Çiçekler'den, diğeri Balarısı'nın karşısındaki manavdan olmak üzere iki kameranın da görüntülerini izledik. Babanın arka kapıya vardığı esnada Vivian ve Mabel ön kapıdan içeri giriyorlarmış," dedi Jack ve gözlerindeki öfkeyi kaçırmadım.

"Bu önemli değil ki. Neredeyse ikisini de öldürüyordu. Vivi ve Mabel oradan zar zor çıkabildiler. O adam depoyu ve pastaneyi yakıp yıktı. Bizim ekibimizdeki adamları da öldürebilirdi." Ensemı sıvazladım. Onun şeytani bir pislik olduğunu biliyordum ama artık işi bir sonraki seviyeye taşımıştı.

"Kabul. Sorun şu ki onu her iki suç mahalline de yerleştirebiliyoruz ve pastane yangınının o görüş açısından çıktıktan hemen sonra başladığını biliyoruz çünkü zaman damgası elimizde. Tutuklandı ama hâlâ bunu inkâr ediyor ve evde annenle birlikte olduğunu iddia ediyor. Brady Townsend az önce anneni sorguya aldı. Eğer babanın savunmasını doğrulayıp ona bir mazeret verirse bu durum davayı epey bir zora sokar. Şu anda baban tamamen elimizde, sadece annenin kameradakinin o olduğuna dair teorimizi desteklemesine ihtiyacımız var. Aracın onun olduğuna eminiz. Profil onunki. Annene ihtiyacımız var."

Siktir.

Başımı iki yana salladım. "Annemin doğruyu söyleyip söylemeyeceğini bilmiyorum. Daha önce yapmadı."

"Eh, torunu ve Vivian bu yangında neredeyse ölüyordu. Sen de ölebilirdin, Niko," dedi Jack.

Bunların herhangi birinin önemli olacağından şüpheliyim.

Başımla onayladım. "Ne zaman bilgi alabiliriz?"

"Şimdi merkeze gidip Brady'nin ne öğrendiğine bakacağım. Umarım öyle ya da böyle babanı içeride tutmaya yetecek delillerimiz vardır. Benimle merkeze gelmek ister misin? Annenin işi yakında biter," dedi Chuck.

Ayağa kalktım. Annemin gözlerinin içine bakıp doğruyu söyleyip söylemediğini görmem gerekiyordu. Hayatında bir kez olsun, evlendiği o lanet canavarı değil de sevdiği insanları koruyup korumadığını. Bu konuda pek bir beklentim yoktu.

Eğer o adam için yalan söylediyse bu bardağı taşıran son damla olacaktı çünkü bunun geri dönüşü yoktu. O adam neredeyse Vivian'la Mabel'ı öldürüyordu.

Geri dönüşü yoktu.

Merkeze vardığımızda Chuck, Brady'yle konuşmak için içeri girerken ben de dışarıdaki bekleme alanına oturdum. Annemin nerede olduğunu merak ediyordum. Babamın nerede tutulduğunu da.

Kapı açıldı ve annem dışarı çıktı. Kapı eşiğinde durdu, bakışları benimkilere kilitlendi. Gözünün altında neredeyse Erik renginde yeni bir morluk vardı. Uzun bir nefes verdi ve bana doğru yürüdü.

Ona baktım. İçimde o kadar çok öfke birikmişti ki konuşamıyordum. Bu adam yeterince acıya neden olmuştu. Annem bunu göremiyorsa ilişkimiz için hiçbir umut yoktu.

"Oğlum," dedi annem elini uzatarak ve elinin titrediğini gözden kaçırmadım. Ayağa kalktım ve elini avucumun içine aldım, o da başını göğsüme yaslayıp bana sıkıca sarıldı. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Ona bakmak için geri çekildim. "Onlara ne söyledin?"

"Doğruyu. Yangının olduğu gece evde değildi. Her iki yangının da olduğu gece. Pastanenin alevler içinde kaldığı gece kıyafetlerinin her yeri is içindeydi ve onları bir çöp torbasına atıp evin yan tarafındaki depoya sakladı. Onlara her şeyi anlattım."

Damarlarıma rahatlama akın ederken onu kendime geri çekip sarıldım. Doğru olanı yapmıştı. Artık ne kadar uzun sürdüğünün bir önemi yoktu. En nihayetinde bu sefer doğru şeyi yapacağı anlamına geliyorsa yüzlerce kez dayak yedim. Dünyada en çok sevdiğim iki insanı neredeyse öldürecek olan o adamı hapse

tıkmıştı. Çocukluğumu çalan ve geleceğimi de neredeyse elimden alacak olan adamı.

“Dürüst olduğun için teşekkürler. O kötü bir adam ve hayatımızdan çıkması gerekiyor.”

Annem kollarımda ağlarken ona sıkıca sarıldım. Başını geriye yatırıp bana bakana kadar ikimiz de çok uzun gelen bir süre boyunca konuşmadık.

“Sen her zaman güçlüydün, Niko,” dedi annem gözlerinden süzülen yaşları silerek. “Çok küçükken bile fazlasıyla cesurdun. Ondan korkuyordum. Sana ve Jada’ya zarar vermesinden korkuyordum. Hapisten çıktığında eve dönmesine izin vermezsem Mabel’a zarar vereceğinden korkuyordum. Ama sonuçta yine de herkese zarar verdi. Kimseyi koruyamadım.”

Başımı anlayışla salladım. Daha gidecek çok yolumuz vardı ama hayatım boyunca kendimi ilk kez... umutlu hissediyordum.

“Vivian’a evlenme teklif ettim,” dedim ikimizi de şaşırtarak. Kimseye söylememiştim ama burada anneme anlatıyordum.

“Zamanı geldi de geçiyordu bile.” Gözyaşları akmaya devam ederken güldü.

Chuck, Brady’nin ofisinden çıktı ve bize ellerinde babamı tutuklamak için yeterli delilleri olduğunu, ayrıca babamın şartlı tahliyeyle çıktığı için kefalet şansı olmadığını bildirdi. Kısa bir süre sonra Wayne geldi ve sonunda onu yakaladık der gibi çenesini bana doğru kaldırdı.

Herkes uzaklaşıp beni ve annemi lobide yalnız bıraktıktan sonra derin bir nefes verdim. “İyi olacağız. Hadi buradan gidelim. Seni Jada’ya götüreceğim, ona olan biteni anlatırız.”

“Tamam,” dedi annem tereddütle elini benimkine koyarken, ardından el ele karakoldan çıktık. Yıllar önce olması gereken bir şeydi bu. Evlendiği canavar konusunda dürüst davranması. Ama bunun gerçekleşeceğine dair umudumu kaybetmiştim ve bu küçük mucizeyi olduğu gibi kabul edecektim.

“Peki bekârlığa veda partisi ne zaman?” diye sordu Minik Kuş lazanyasından bir çatal alırken. Çok saçma bir çağrıdan yeni döndüğümüz için hepimiz masanın etrafında toplanmıştık. Anaokulu öğretmenim küçük, yaşlı Bayan Weebel’in duman dedektörünün pilinin değiştirilmesi gerekiyordu. Acili aramış ve dedektörü çalışmazsa yangında öleceğini açıklamaya çalışmıştı ama hattın öbür ucundan duydukları tek şey *yangın* kelimesiydi.

Yani hepimiz gitmiştik. Minik Kuş, son birkaç haftadır kendine geldiği için hücumla öncülük etmişti. Everly Thomas onunla birkaç kez görüşmüştü ve hiçbirimiz ne konuşulduğunu bilmiyorduk ama adam tamamen değişmişti ve korkularını itfaiye istasyonundan uzağa bırakmıştı. Hatta artık yanan bir binaya onun yanında hiç tereddütsüz yürüyebileceğimi açıkyüreklilikle söyleyebilirdim. Adam çok şevклиydi.

Bayan Weebel’in tüm pillerini değiştirmiştim, böylece en azından bir süreliğine bu aramadan kurtulacaktık.

“Bekârlığa veda partisi yapmıyorum,” diyerek sarımsaklı ekmeğimin ucunu ısırdım.

“Hadi ama. Bu bir gelenek. Kimse senin evleneceğini düşünmüyordu, bunu elbette kutlayacağız,” dedi Jace ve etrafıma bakınca bu konuda Jack dahil beni destekleyecek kimsenin olmadığını gördüm.

Jack omzunu silkti. “Âdettendir. Birkaç bira içeriz olur biter.”

“Evet. Seni Vivian’dan çok uzun süre ayrı tutmayacağız. Ateşin yanında kucaklaşmayı ve sıcak çikolata içmeyi sevdiğinizi biliyoruz, tıpkı koca bir amc—ım, kusura bakma, Şef,” dedi Paslı.

“Seni itici bulan tek kişi o değil, Paslı,” dedi Büyükbaba ve masa kahkahalara boğuldu.

“Benim utanmam yok. Burada senin kokuşmuş kışınla oturmaktansa hatunumla olmayı tercih ederim,” diyerek omzumu silktim.

Leylek suyuna uzanarak, “Bugün yeni pastaneye gittim, harika görünüyor,” dedi.

“Evet. Vivian orayı hızla hazırlayıp işletmeye başladı,” dedim gururla. “Bir de üstüne düğün planladı.”

Vivian ve ben Joybilllerin göl kenarındaki ambarında evlenmeye karar vermiştik. Alanı kiralamışlardı ve etkinliğin yemeklerini de kendi restoranlarından karşılayacaklardı. Ayrıntılar pek umurumda değildi ama Vivian’ı istediği hiçbir şeyden mahrum bırakmak istemiyordum, bu yüzden yemek tadımına gittim ve inanılmaz bir deneyimdi çünkü menüdeki hemen hemen her şeyi yedim. Vivian ikimizin de sevdiği pastalardan numuneler yaptı ve daha sade bir şeyde karar kıldık. Ahududu ganaj dolgulu, pastacı kreması şekerlemeli çikolatalı ve vanilyalı kek olacaktı. Bunların ne olduğunu biliyorsam ne olayım ama Vivian sanki bilmem gerekiyormuş gibi anlatmıştı, ben de ayak uydurmuştum. Haftalardır bu pastayı kâğıda çiziyordu ve düğünde sergilemek için sabırsızlanıyordu.

Umurumda olan tek şey gelindi. Beni bütünleyen kızla evlenmek. Bana berbat bir çocukluğun en mutlu anlarını ve geleceğe dair en parlak umutları veren kız.

Kız kardeşim ve Mabel tekrar annemin yanına taşınmışlardı ve babam da birçok suçlamadan dolayı yirmi sekiz yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. Bilinçli taksirden, kasıtlı ve kasıtsız adam öldürmeye teşebbüsten suçlu bulunmuştu. Önceki sicili nedeniyle ona pek yumuşak davranmamışlardı. Benim için yeterince uzun değildi ama artık önümüzdeki yirmi sekiz yıl boyunca rahat nefes alabilirdim. Annem boşanma davası açmıştı ve hepimiz önümüze bakıyorduk.

Düğün, karanlık bir zamandaki parlak ışığımız olduğunu kanıtlamıştı. Vivi bir bahar düğünü istiyordu ve ben de onu kendime ait kılmak istiyordum, yani bu birkaç ay beklemek anlamına geliyorsa seve seve kabul edecektim.

Kendi evimi boşalttığım ve artık kız kardeşimin de kirasını ödemediğim için aylardır sürpriz bir düğün hediyesi üzerinde çalışıyordum.

“Gitmeye hazır mısın?” diye sordum Jack’e tabaklarımızı birtirdikten sonra.

“Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?”

“Göreceksin.” Dışarı çıktık ve o kamyonetimin yolcu koltuğuna atladıktan sonra ben de kasabanın içinden göle doğru sürdüm.

Everly, Charlotte, Dylan ve Ashlan garaj yolunun sonunda arabalarının yanında duruyorlardı.

“Kızlar da mı burada?”

“Evet. Biri hariç hepsi.” Kamyonetten atladım.

Hepsi bir ağızdan konuşmaya ve onları neden buraya çağırdığımı sormaya başladı. Neden Ashlan’dan hafta sonu okuldan eve gelmesini istemiştim?

“Adama konuşması için bir dakika verin, sizi geveze tavuk sürüsü,” diyen Jack ellerini havaya kaldırıp başını iki yana salladı.

Bir kahkaha attım. “Eski çiftliği satın aldım.” Uzun araba yolunun sonundaki çiftlik evini gösterdim. “Temizlememe yardım edeceğinizi umuyordum, sonra itfaiyedeki çocuklardan badana için yardım isteyeceğim ve düğün günümüzde Vivian’a hediye edeceğim.”

Everly’nin gözleri yaşardı. “Eh, sen gezegendeki en romantik adam değilsen ne olayım, Niko West.”

Jack boğazını temizlerken, “Burayı her zaman sevmiştir,” dedi. “Bunu nasıl başardın?”

“Uzun zamandır birikim yapıyordum. Yatırımlarda şansım yaver gitti. Jada kendi faturalarını karşılarken ve Vivi’nin oldukça ucuz olan küçük evinin ipoteğinin sadece yarısını öderken kolay oldu... İhtiyar Bay Clyde’ı tatlı bir anlaşmaya ikna edebildim. Burada bir ailenin yaşamasını istiyor ve ben de tüm odaları çocukla dolduracağıma söz verdim. Ayrıca Vivi’nin kapkeklerine bayılıyor ve ona bedava yiyebileceği kadar unlu mamul vadettim.”

“Seni duygusal pislik. Kim bilirdi?” dedi Dylan hep beraber eve doğru yürürken. “Peki, sana kimin bildiğini söyleyeceğim. Ben biliyordum. O karamsar, kibirli kas yığınının altında yumuşak bir adam olduğunu her zaman biliyordum.”

Charlotte başını geriye atıp bir kahkaha koyverdi ve ellerini ovuşturdu. “Bu en iyi sürpriz olacak.”

Ashlan başını koluma yasladı ve araç yolundan yukarı çıkarırken ona sarıldım. “Beni eve çağırdığın için teşekkür ederim.”

“Madem bu kadar kocaman bir eviniz var kızlardan birkaçını da yanınıza alırsınız?” diye takıldı Jack.

“Belki Charlie Vivi’nin evini satın alabilir?” diye atıldı Dylan.

“Bu harika olurdu,” dedi ikizi. “Yine de sadece bir yatak odası var, dolayısıyla sorunumuz çözülüyor.”

“Sanırım mezun olup iş bulana kadar birkaç yıl daha başına kaldım,” diyen Dylan babasına dilini çıkardı ve o da güldü.

“Erkek çocuklar, Niko. Bu evi erkek çocuklarıyla doldur,” dedi Jack, bu sırada Dylan babasının sırtına atlıyor, Everly onun omzuna yumruk atıyor, Charlotte gözlerini deviriyor ve Ashlan ise bana gülümseyip başını iki yana sallıyordu.

“Sinir olmuş gibi görünmeye çalışsa bile bizi seviyor,” dedi Ashlan.

“Bundan eminim,” diyerek omzunu sıktım.

Çünkü öyleydi.

Kızlar evin içinde koşarak etrafı gezdiler ve ben de Jack’i tonlarca temizlik malzemesini bıraktığım mutfığa götürdüm.

“İyi iş çıkardın, Niko,” diyen Jack omzuma vurdu, gözleri dolmuştu.

Ben de aynen öyle hissediyordum.

SONSÖZ

. . .

Vivian

Düğünüm tıpkı hayallerimdeki gibiydi. Sevdığımız herkes buradaydı. Honey Mountain'da bahar zamanıydı ve güneş yeni batarken göl uzakta parlıyordu. Niko kravat takmasa da siyah bir takım elbiseyle yolun sonunda duruyordu; onu gömlek ve ceket giymeye ikna etmek bile zor olmuştu. Muhteşem gelinliğimin altına en sevdiğim kovboy çizmelerimi giydiğim için tartışmaya bile kalkmadığım siyah spor ayakkabılar giymişti.

Kız kardeşlerim ve ben annemin gelinliği üzerinde tartışmış-tık; hepsi de onu giymeyi planlamadığını ve istediğini yapmakta özgür olduğumu söylediler. Elbette, Dylan yüzünü buruşturdu çünkü aralarından seçim yapabileceğim bu kadar çok yeni stil varken eski bir gelinliği giymemi anlayamıyordu.

Annemin gelinliğini her zaman sevmiştim. Askısız, saten bu elbise bele oturuyordu ve tül katmanları prenses tarzını tamamlı-yordu. Bir bakıma annem yanımdaymış gibi hissediyordum. Onun inci kolyesini de taktım ve Dylan saçımla makyajımı yaptı. Saçla-rım gevşek dalgalar halinde omuzlarımdan dökülüyordu ve duvağı yerleştirmeden önce saçımın ön kısmını tokayla sabitlemiştik.

Kız kardeşlerimin hepsi ıslıl ıslıl parlıyordu ve her biri şeftali rengi bir saten elbise giymişti. Onların da saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına düşüyordu. Yıllar önce, annemin hastalan-dığı sıralarda kura çekmiştik. Annem düğünlerimizden açık açık bahsetmişti ve korkunç hastalığının en zor kısmının bu olduğunu

çünkü gelecekteki tüm özel günleri kaçıracağını söylemişti. Ruhen burada olacağına söz vermişti ve ben de onu hissediyordum. Gerçekten hissediyordum.

İşte, o dönemde bize bir fincandan isimlerimizin yazılı olduğu kâğıtlar çekirmiş ve birbirimizin düğünlerinde kimin baş nedime olacağına karar verdirmişti çünkü babamızın bu tür şeylerle nasıl başa çıkacağını asla bilemediğini söyledi. Bu arada annem haklıydı.

Yani Charlotte benim baş nedimemdi. Ben Everly'nin olacaktım. Dylan'ın yanında Everly duracaktı. Ashlan, Charlotte'ın ve Dylan da Ashlan'ın baş nedimesi olacaktı. Önceden karar vermek işi kolaylaştırmıştı.

Kız kardeşlerim, Ashlan'ın yanında duran Jada'yla birlikte koridorun sonunda sıraya girmişlerdi.

Mabel, beyaz elbisesi çimlerin üzerinde bir sağa bir sola savrulurken şeftali ve pembe gül yapraklarını saçarak koridordan aşağı doğru ilerledi. Bana elbiselerimizin uyumlu olup olamayacağını sormuştu ve ona benimkine benzer minik bir gelinlik yaptırmıştık. Birlikte yaşadıklarımızdan sonra ikimizin arasında bir bağ oluşmuştu ve onun özel günümüzün bir parçası olmasından onur duyuyordum. Ardından büyükannesinin yanına doğru gitti. Billy hapishaneye döndüğünden beri Shayla hayatımızda çok daha fazla yer almaya başlamıştı ve buna minnettardım.

Çimenli yolda gelecekteki kocama doğru yürürken babamın kolunu tuttum. Saçları açıktı ve hafif esintiyle dalgalanıyordu. Gri gözleri benimkileri buldu. Tıpkı her zaman olduğu gibi. Üçüncü sınıfta Abraham Lincoln hakkında bir sunum yapmak için sınıfın önünde durduğumu ve sınırlarımı yatıştıran gri gözleri sınıfta bulduğumu hatırladım. Annemi kaybettiğim gün saatlerce ağladığım esnada bana sarılırken beni teselli eden o gözlerdi. Beni ve Mabel'ı neredeyse ölümümüze sebep olacak alevlerin ortasında bulan yine aynı gözlerdi.

Düğünümü hayal ettiğimde yanımda bir damat hayal etmezdim hiç. Jansen'la o kadar uzun süre çıkmama rağmen, müstakbel kocama doğru yürürken koridorun sonunda duranın o olduğunu gözümde hiç canlandırmamıştım. Sanırım beni, benim seilmeyi arzuladığım şekilde seven tek bir adam olduğunu her zaman biliyordum. O zamanlar o olduğunu kabullenmekten çok korkmuştum ama sanırım hep biliyordum.

Jace King, Niko'nun hemen yanındaydı ve onu sağdıçları Paslı, Leylek, Çaylak ve Samson takip ediyordu.

Durduğumuzda Niko elimi tuttu.

"Bir dakika bekleyin, Bay West. Önce benim bir şeyler söylemem gerek," dedi Papaz Grady ve herkes kıkırdadı.

Niko baştan ayağa beni süzdü ve gözlerini bir an olsun benden ayırmadı.

Bakışlarında sıcaklık ve ateş ve... sonsuzluk vardı.

"Bu kadını kim veriyor?" diye sordu Papaz Grady dramatik bir tavırla ve Niko sanki sabırlı olmak için dua ediyormuşçasına gözlerini kapadı, ardından açıp tekrar bana odaklandı.

"Ben veriyorum," dedi babam. "Annesinin de rızasıyla."

Babam yanağımı öperken boğazımda bir yumru oluştu ve ardından gelinliğimin eteğinin üzerinden atlayıp herkesi biraz daha güldürdü.

Hayatımda gördüğüm en güzel çiçekli kemerin önünde Niko'nun yanındaydım. Pembe, şeftali rengi ve beyaz çiçekler ahşap çerçeveyi kaplıyordu ve arka planda göl vardı. Neredeyse nefesim kesilecekti. Ama ciğerlerimdeki havayı asıl çalan kişi, karşımda duran adamdı. Dürüst olmak gerekirse, o andan itibaren Papaz Grady'nin söylediklerinin tek bir kelimesini bile size aktaramam. Tek gördüğüm Niko'ydu.

Açıkçası hayatım boyunca gördüğüm tek şey oydu.

Yeminlerimizi kısa ve öz tutma konusunda anlaşmıştık çünkü müstakbel kocam misafirlerimizin önünde uzun uzadıya

konuşmanın gerekli olduğuna inanmıyordu. O, birbirimizi ne kadar sevdiğimizi her gün birbirimize göstermeye inanıyordu.

Niko bana baktı. Elinde ne kâğıt ne de not vardı. Ellerimi tuttu ve gözlerini gözlerime dikti.

“Sen benim geçmişim, bugünüm ve geleceğimsin, Balarısı. Seni son nefesimi verinceye kadar, hatta sonsuzlukta dahi seveceğim.”

Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken ona gülümsedim. Başparmağını uzatıp yaşları sildi.

“Sanırım seni bütün hayatım boyunca sevdim, Niko West. Sen benim sığınağım, kalbim ve geleceğimsin. Kahramanım, prensim ve koruyucum. Ve artık sana kocam diyebileceğim...” Sözlerim bir hıçkırıkla kesildi ve beni kendine çekip kollarını etrafıma doladı.

“Çok doğru, karıcığım.”

Niko eğilip beni öptü, o geri çekilene kadar Papaz Grady sinir krizi geçirirken herkes kahkahalarla güldü.

“Bir dakika bekle, Niko. Her zamanki gibi yine aceleci davrandın. Yangınlarla mücadele söz konusu olduğunda bu kötü bir tutum değil. Ama önce izin ver de...” Tek kaşını kaldırarak kocama baktı.

Niko eliyle devam etmesini işaret etti ve bana bakıp kaşlarını oynattı.

“Artık gelini öpebilirsin,” dedi papaz bezgin bir tavırla ve Niko hiç vakit kaybetmeden dudaklarımızı buluşturdu.

Beni sanki tüm arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde durmuyormuşuz gibi öpüyordu. Bu zerre umurumda değildi. Umursamamasını seviyordum. Bugünün bizimle ilgili olmasını istiyordu. Onun için önemli olan tek şey buydu. Ne çiçekler ne yiyecek ne de pasta.

Ben ve o.

Olması gerektiği gibi.

Birbirimizden ayrıldığımızda Papaz Grady, özel günümüzü kutlamak için burada toplanmış kalabalığa dönmeden önce tek kaşını kaldırarak bana baktı.

“Bayanlar, baylar, lütfen ayağa kalkıp Bay ve Bayan Niko ile Vivian West’i kutsamama eşlik edin.”

Papaz Grady, herkese düğün partisine geçmeden önce beklemeleri talimatını vermeye geçmişti ama ben söylediklerinin tek kelimesini bile duymadım çünkü kocam kulağıma bir şeyler fısıldıyordu.

“Tüm bu insanları ekip seni o gelinlikten çıkarmak için sabırsızlanıyorum, Balarısı.”

Güldüm ve elini sıktım. “Fotoğraflar. Yiyecek. Dans. Kek. Sonra sen ve ben.”

Fotoğrafçımızı çekim yapmayı kararlaştırdığımız ahırın yanındaki muhteşem tarlaya doğru takip ederken beni tekrar kendine çekti.

“Bu akşam eve gitmeden önce sana bir sürprizim var.” Altdağını yaladı ve onun benim kocam olduğu gerçeğini sindirmem için biraz zaman gerekti. Benim sonsuzluğum. Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyordum ama bunu sorgulamayacaktım.

“Ah, öyle mi? Benim de sana bir sürprizim var,” dedim.

Beni sertçe öptü ve herkes bizimle buluşmak için yanımıza geldiğinde ayrıldık.

Fotoğraf çekimi sanki sonsuza dek sürmüş gibi geliyordu ama bunların yıllar boyunca saklayacağımız bir anı olduğunu biliyordum, bu yüzden Niko’yu sabırlı olması için dürtmeye devam ettim.

Törenimiz tam da istediğimiz gibi olmuştu. Basit ama zarif. Ahır boyunca ahşap masalar ve sandalyeler uzanıyordu. Yukarıda birkaç kristal avize asılıydı ve Bayan Winthrop uzun masalara en güzel çiçek aranjmanlarını yerleştirmişti. Paslı’nın kardeşi Leo DJ’di ve konukların davetiyelerimize koyduğumuz küçük not kartlarına yazdıkları şarkıları çaldı.

Babamla, sonra kız kardeşlerimle dans ettim. Arkadaşlarımla dans ettim. Ve en önemlisi kocamla dans ettim.

Servis ettikleri tavuk yemeğini az buçuk yemiştim ama pasta-nın bütün dilimini bitirdim. Gece koca bir bulanıklıktan ibaretti ama anda kalmaya çalıştım. Hayatımın en güzel günlerinden biri olacağını biliyordum ve bir saniyesini bile unutmak istemiyordum.

Babamı kontrol etmeye giderken parmaklarımı annemin inci kolyesinin üzerinde gezdirdim. Arka köşede tek başına durmuş, o sırada biraz sarhoş olan konukların müziğe eşlik ederek dans etmesini ve şarkı söylemesini izliyordu.

“Selam baba. Her şey için teşekkürler,” dedim yanına geçerken ve başımı omzuna yasladım.

“Senin adına mutluyum, tatlım. Annen seni o gelinliğin içinde görmeyi çok isterdi. Bugün soyunma odasından ilk çıktığında ona çok benzediğin için iki kere bakmak zorunda kaldım.”

Ona bakarken gözlerim doldu ve başımı yukarı aşağı salladım. “Onu özledim. Keşke burada olsaydı.”

“Öyle, Vivi. Onu hissedebiliyorum.”

“Ben de,” dedim boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışırken. Dökülmek üzere olan yaşların önünü kesmek için birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. Babamın elini sıktım ve o da dönüp başımın üstünü öptü.

“Bence kocan seni buradan çıkarmaya can atıyormuş gibi görünüyor,” dedi yüzünde bilmiş bir sırıtişla. Niko’ya baktım. Çadırın diğer tarafında durmuş, Paslı ve Leylek’e gözlerini deviriyor, Mabel başını geriye atıp kesintisiz gülerken onu kollarında tutuyordu. Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi o da bana baktı. Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı ve boştaki elini kaldırıp anahtarlarını bana doğru salladı.

“Öyle mi düşünüyorsun?” dedim ve boğazımdan bir kahkaha kaçtı.

“Git hadi, tatlım. Bu senin günün. Bu insanlar gece boyunca içki içip dans edecekler. Sen gizlice buradan sıvış.”

Parmak uçlarımda yükselerek yanağını öptüm. “Seni seviyorum, baba.”

“Seni seviyorum, canım kızım Vivi.”

Odanın içinde ilerlerken göz ucuyla Dylan’ın önde konga dansını yönettiğini gördüm, Charlotte’la Ashlan onun hemen arkasındaydı ve Honey Mountain’daki her erkek onları takip ediyordu. Sağıma baktığımda Everly’nin köşede, yüzünde endişeli bir ifadeyle telefonu kulağına götürdüğünü gördüm. Bir parmağımı hâlâ arkadaşlarıyla sohbet eden ve yeğenini kalçasında zıplatan Niko’ya kaldırdım ve ben ablama doğru ilerlerken o da başıyla onayladı. Ablam yüzünde zoraki bir gülümsemeyle bana baktı ve telefonu kulağından uzaklaştırdı.

“Hey, çaktırmadan gidiyor musun?” diye sordu elime uzanarak.

“Evet. Her şey yolunda mı? Canın sıkkın gibi.”

“Ah, hayır. Sadece bir mesajı dinliyordum. Lions, tam zamanlı birine ihtiyaç duyup duymadıklarına karar verene kadar bana geçici bir iş teklif etti.”

Bu haber karşısında ciyakladım. Bu önemliydi ve ablamın ne kadar yetenekli olduğunu gördüklerinde onu tam zamanlı olarak işe alacaklarından emindim. Ayrıca sadece birkaç saat uzakta, San Francisco’da yaşayacaktı. Onu ülkenin diğer ucuna götürecek ihtimallerden çok daha iyiydi. “Ev, bu harika bir haber. Senin için çok mutluyum.”

“O kadar basit değil.” Omuzlarına gelen uzun siyah saçlarının uçlarıyla oynuyordu. “Görünüşe göre süperstarlarının bazı önemli sorunları var. Bu yüzden sezon dışı dönemde onu şehrin spot ışıklarıyla basın ilgi odağından uzaklaştıracak ve fizik tedavi üzerinde çalışması, önümüzdeki birkaç ay içinde kafasını toparlaması için eve göndereceklermiş. Onun nasıl tepki vereceğine bir

bakacaklar ve beni tutmak isteyip istemediklerine ondan sonra karar verecekler.”

“Bu da ne demek şimdi? Hawk Madden’den mı bahsediyoruz şu an?” diye sordum.

Everly başıyla onayladı. “Honey Mountain’a geliyor. Önümüzdeki birkaç ay boyunca bana kendi evimi kiralamayı teklif ettiler, böylece babamla yaşamak zorunda kalmayacağım ve sezon başlayana kadar burada Hawk’la çalışacağım. Şu ana kadar gelen başka bir teklif yok ve oldukça yüklü bir maaş teklif ettiler.”

Gülmemeye çalıştım. O kadar paniklemiş görünüyordu ki ve bunun yeni işten çok yıldız oyuncuyla ilgili olduğunu biliyordum. O, ablamın deliler gibi âşık olduğunu gördüğüm tek çocuktu. Elbette, üniversite için kasabadan ayrıldıktan sonra birkaç uzun süreli ilişkisi olmuştu ama Hawk’la olan ilişkisi her zaman özeldi.

“Hatırladığım kadarıyla kötü ayrılmadınız. Önümüzdeki birkaç ay boyunca evde olman güzel olacak. Adamın Niko’yla benim evleneceğimizi duyunca gönderdiği devasa çiçek aranjmanından bahsetmiyorum bile. Maçı olduğundan dolayı gelemediği için üzgün olduğunu söyledi.”

Everly gözlerini devirdi. “İyi ayrıldık da sayılmaz. Hem çok uzun zaman oldu. Nasıl olacağını bilmiyorum. Farklı üniversitelere gittiğimizden beri kasabaya geldiği birkaç seferde ondan uzak durmayı başarmıştım.”

“Bunun profesyonel bir hokey takımı tarafından işe alındığın ve muhtemelen tam zamanlı olarak çalışmaya başlayacağın gerçeğini gölgelemesine izin verme. Ayrıca Körfez Bölgesi’nde yaşayacaksan seni her zaman görebiliriz. Bu çok heyecan verici, Ev.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Everly başparmağının tırnağını yerken. Bana anlatmadığı bir şey vardı. Bize neden ayrıldıklarını hiç söylememiş ve sonrasında da ondan nadiren bahsetmişti. Hawk’la

çok yakın olduğumuz için hepimizin kalbi kırılmıştı. “Şimdi buradan git. Kocan seni beklerken balatayı sıyracakmış gibi görünüyor.”

Güldüm. “Seni seviyorum, Ev.”

“Seni seviyorum, Vivi. Git,” dedi ama gülümsemesi hâlâ zorlamaydı ve bu hoşuma gitmedi.

Yanağını öptüm ve Niko’ya doğru yürüdüm. Mabel’ı yere indirdiği gibi küçük kız koşarak bana doğru geldi. Eğilip onu kollarıma aldım ve sımsıkı sarıldım.

“Ülkedeki en güzel çiçekçi kız olduğun için teşekkürler,” dedim onun küçük tombul yanağını okşarken.

Mabel da uzanıp benim yanağımı okşayarak, “Beni gelin yaptığınız için teşekkür ederim, Bayan Vivi,” dedi. “Neek Neek onu Paslı’dan kurtarman için sana ihtiyacı olduğunu söylememi istedi.”

Kahkahalar atarak ayağa kalktım. Mabel, Shayla ve Jada’yı bulmak için koştu ve ben de sabırsız kocamın yanına gittim.

“Hazır mısın, Balarısı?”

“Hazırım. Şu sürprizi görmek için sabırsızlanıyorum.” Niko elimi tuttu ve kimseye söylemeden çadırın arkasından gizlice çıktık. Kamyonete doğru ilerlerken arkamızda müzik bangır bangır çalıyordu. Niko beni kucaklayıp yolcu koltuğuna oturttu ve itiraz etmeye başladım.

“Bunu kendi başına da yapabileceğini biliyorum, Bayan West. Ama bu gece bunu senin için yapmak istiyorum, tamam mı?” Yüzü o kadar yakınımdaydı ki kemerimi bağlamak için eğilirken burnunu benimkine sürttü. Ceketinin cebinden bir şey çıkarıp bana uzattı.

“Bu ne?” diye sordum ipek kravatı elimde tutarak.

“Bu, sürprizinin bir parçası. Şimdi onu gözlerine bağla lütfen,” diyerek sırtıttı.

İç çektim ve kumaşı göz hizama getirip başımın arkasından bağladım. “Bu bir fantezi olmasa iyi olur.”

Niko bir kahkaha atıp beni nazikçe öptükten sonra kapıyı kapadı.

“Gözlerin iyice kapalı değil mi?” diye sordu Niko kamyonet engebeli bir caddede ilerlerken.

“Evet.”

“Güzel. Neredeyse geldik.”

Kamyonet durduğunda uzaktan cırcırböceklerinin cıvıltılarını duyabiliyordum ve sanki su kıyıya çarpıyormuş gibi bir ses geliyordu.

“Neredeyiz?” diye fısıldadım.

“Birazdan göreceksin.” Niko kapısını kapadı ve arabanın etrafından dolanıp beni kollarının arasına aldı.

“Bu gece beni her yere taşıyacak mısın?” Kıkırdayıp kolumu boynuna doladım ve yanağımı göğsüne yasladım.

“Plan bu.” Sanırım birkaç basamak çıktı, sonra aniden durdu ve beni yere bıraktı. Arkama geçip göz bağımı çözdü.

Gözlerimin veranda ışıklarına alışması bir dakika sürdü, sonra etrafıma baktım. Eski Clyde Çiftliği’nde idik. Etrafını çevreleyen muhteşem bahçesiyle gölün tam kıyısındaydı. Uzun çam ağaçları ve aşırı büyümüş çimenleri vardı. Honey Mountain’daki en sevdiğim evdi. Hep öyle olmuştu.

“Burada ne yapıyoruz?” diye sordum, ön verandadaki taze çiçek dikili iki saksıyı incelerken. Birisi buraya taşınmış olmalıydı. Son birkaç yıldır boştu.

“Evdeyiz, Balarısı.” Niko cebinden bir anahtar çıkardı ve ön kapıyı iterek açtı.

Olduğum yerde kalakaldım. Niko gelip karşımda durduğunda bedenim tamamen donmuştu. Benimle göz hizasına gelmek için dizlerini büktü ve gülümsedi.

“Bu da ne demek şimdi?” diye fısıldadım ellerimle ağzımı kapayarak.

“Burası bizim. Bayağı bir birikim yapmıştım ve Jada’nın kirası için kullandığım parayla, Jace’le birlikte yatırım amaçlı aldığımız gayrimenkulle ve hâlihazırda senin evinin ipoteği için ödediğim az biraz parayla bunu yapabiliirdim. Sana ne kadar kararlı olduğumu göstermek istedim. Bu ev ailemizi kurduğumuz yer olacak. Kız kardeşlerinin gelip takılabileceği yer. Baban istediği zaman bizim evde mangal yapabilir. Mutfağı yenileyebiliriz ve burada istediğin her hamur işini pişirebilirsin.”

“Niko,” dedim, başımı iki yana sallarken yüzümden yaşlar akıyordu. “Bunu yaptığına inanamıyorum. Şimdi kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Ben düğün hediyesi olarak sana, altına düğün tarihimizin kazınmış olduğu yeni bir kano aldım. Sen de bana bir ev mi aldın?” Homurdandım.

“Bana bir kano almana bayıldım. Onunla iskelemizden her gün açılabiliriz. Seni bir kez daha kucağıma alıp eşikten geçireceğim, tamam mı?” diye takıldı beni kollarına çekerken ve ben de onun boynuna sarıldım.

İçeri girdiğimizde ışıkları yakıp beni yere bıraktı. “Evine hoş geldin, Balarısı.”

Gözlerime inanamayarak başımı iki yana sallamaya devam ediyordum. “Ben zaten evdeydim. Benim evim sensin.”

Ve gerçek buydu.

Çünkü Niko West benim kocam, en iyi arkadaşım ve sonsuzluğumdu.

TEŞEKKÜRLER

Greg, Chase ve Hannah, en büyük destekçilerim olduğunuz, bana her zaman inandığınız ve hayallerimin peşinden gitmem konusunda beni cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim! Her gün çok çalışmamın sebebi sizlersiniz!!! Sizi DAİMA seveceğim!

Nina, sana olan minnetimi kelimelerle anlatamam! Beni dinlediğin, cesaretlendirdiğin ve bana inandığın için teşekkür ederim. Desteğin benim için dünyalara bedel.

Caroline, Jennifer, Abi, Annette, Doo, Pathj, Natalie ve Lara, şimdiye kadarki EN İYİ beta okuyucular olduğunuz için teşekkür ederim! Geri bildirimleriniz benim için paha biçilemez. Size minnettarım!

Vivi ve Niko'nun hikâyesini hayata geçirebileyim diye sihrini konuşturduğun için teşekkür ederim Hang Le! Kısıtlı zaman çizelgesine gösterdiğin sabır ve nezaketin için teşekkür ederim!

Sue Grimshaw (Sue'nun eli değdi), teşvikin, rehberliğin ve desteğin için teşekkür ederim. Sana minnettarım! Sensiz kesinlikle kaybolurdum!!!

Ellie (Editör Kardeşim), çok teşekkürler!! Bana her koşulda zaman ayırdığın ve yoğun pogramıma göre çalıştığın için teşekkür ederim! Desteğin ve arkadaşlığın benim için DÜNYALARA bedel!! Seni seviyorum!

Christine Estevez, bir koca teşekkür de sana! Beni desteklemek için yaptığın her şey için teşekkür ederim! Bu benim için gerçekten dünyalara bedel! Seni seviyorum!

Willow, benim için yaptığın onca şeye nasıl teşekkür edebileceğimi bilmiyorum. Bu yolculukta benimle birlikte olduğun için teşekkür ederim! Kelimelerimi okuduğun, beni desteklediğin, benimle güldüğün ve gelmiş geçmiş en harika arkadaş olduğun için! Seni seviyorum!

Catherine, seni seviyorum ve arkadaşım olduğun için çok minnettarım! Kitaplar, yavru köpekler ve her şey hakkındaki sohbetlerimizi seviyorum! Sensiz kaybolurdum! Seni seviyorum!

Annem, sevgin, desteğin ve tüm yazdıklarımı okuduğun için teşekkür ederim! Sonsuza kadar birlikteyiz! Seni seviyorum!

Babam, hayallerimin peşinden koşmamın sebebi gerçekten sensin! Bana asla pes etmemeyi öğrettiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Sandy, bu yolculuk boyunca dosyayı okuduğun ve beni desteklediğin için teşekkür ederim! Seni seviyorum!

Pathi, sana da koca bir teşekkür! Bu yolculuğa başlamamın sebebi sensin. Bana inandığın için teşekkür ederim! Seni söyleyebileceğimden çok daha fazla seviyorum ve takdir ediyorum! Arkadaşlığın için teşekkür ederim! Seni seviyorum!

Natalie (Akıllı Bir Karış Havada Bir Kitap Kurdu), beni her konuda desteklediğin için teşekkür ederim! Detaylı okumadan haber bültenine ve kesinlikle en destekleyici arkadaş olmaya kadar benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum! Sana minnettarım! Seni seviyorum!

Beni yayımlayan, paylaşan ve destekleyen tüm blog yazarları ve bookstagramlara... Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Yaptığınız görsellere ve paylaştığınız muhteşem gönderilere bakmaya bayılıyorum. Desteğiniz için sonsuza dek minnettarım!

Kitaplarımı almak için zaman ayıran ve kelimelerime bir şans veren tüm okurlara... Hayallerimin gerçekleşmesine yardımcı olduğunuz için TEŞEKKÜR EDERİM!

